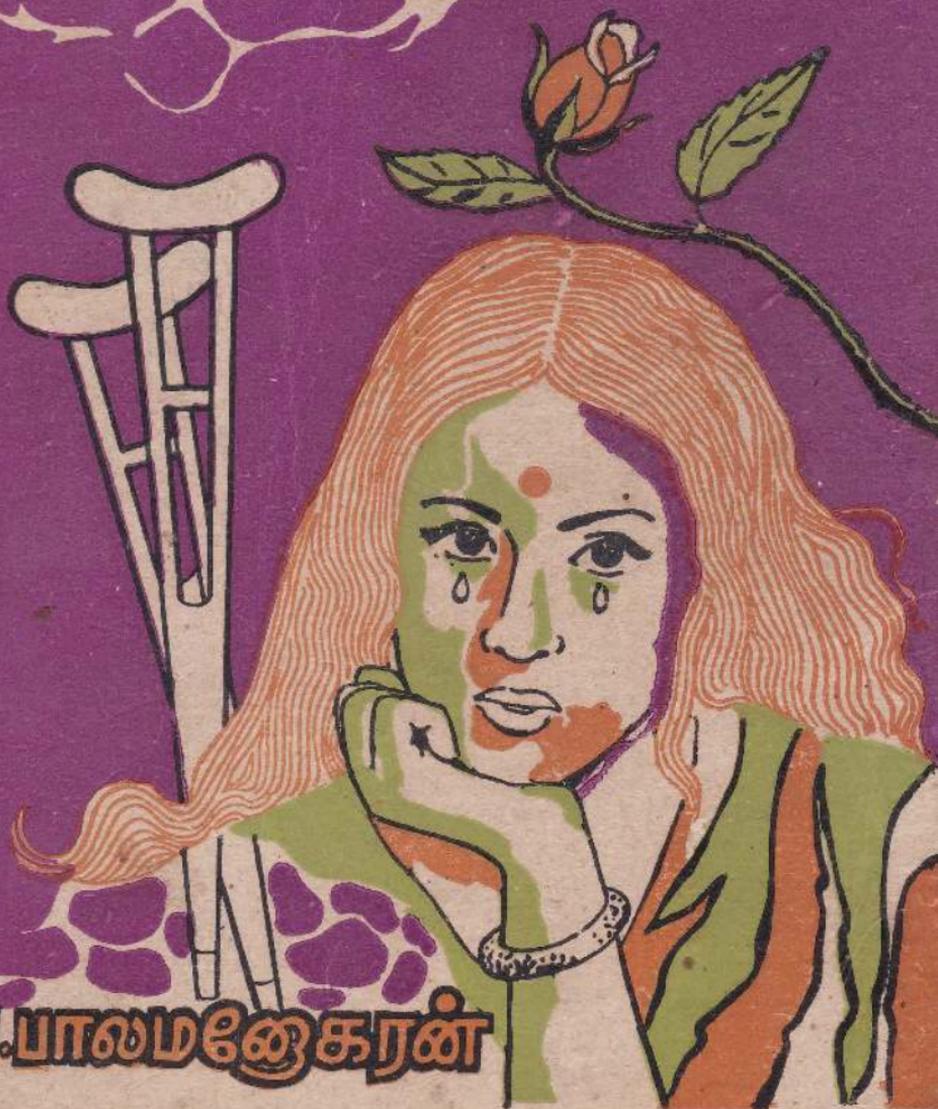
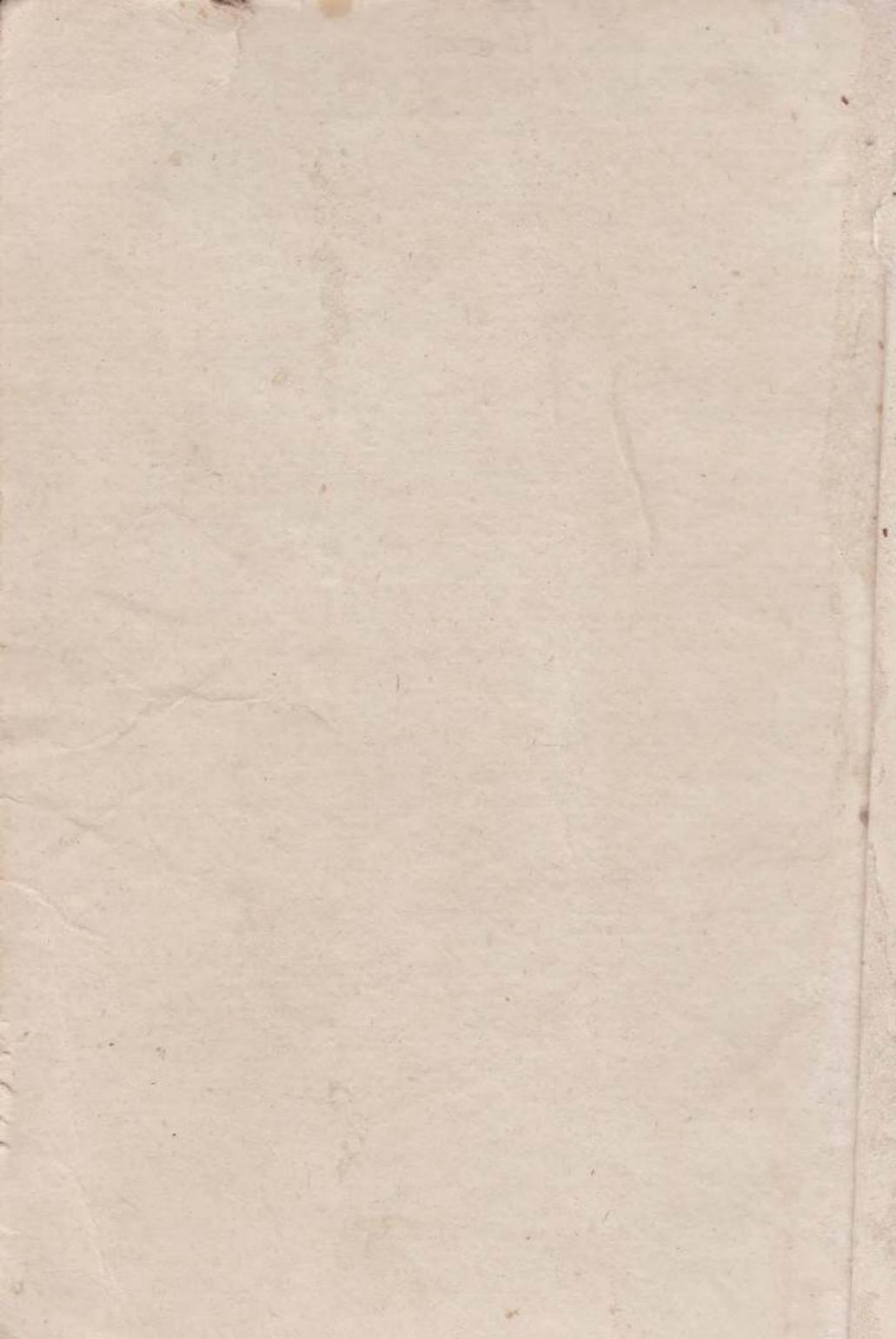

கனவுகள் கலைந்தபோது..

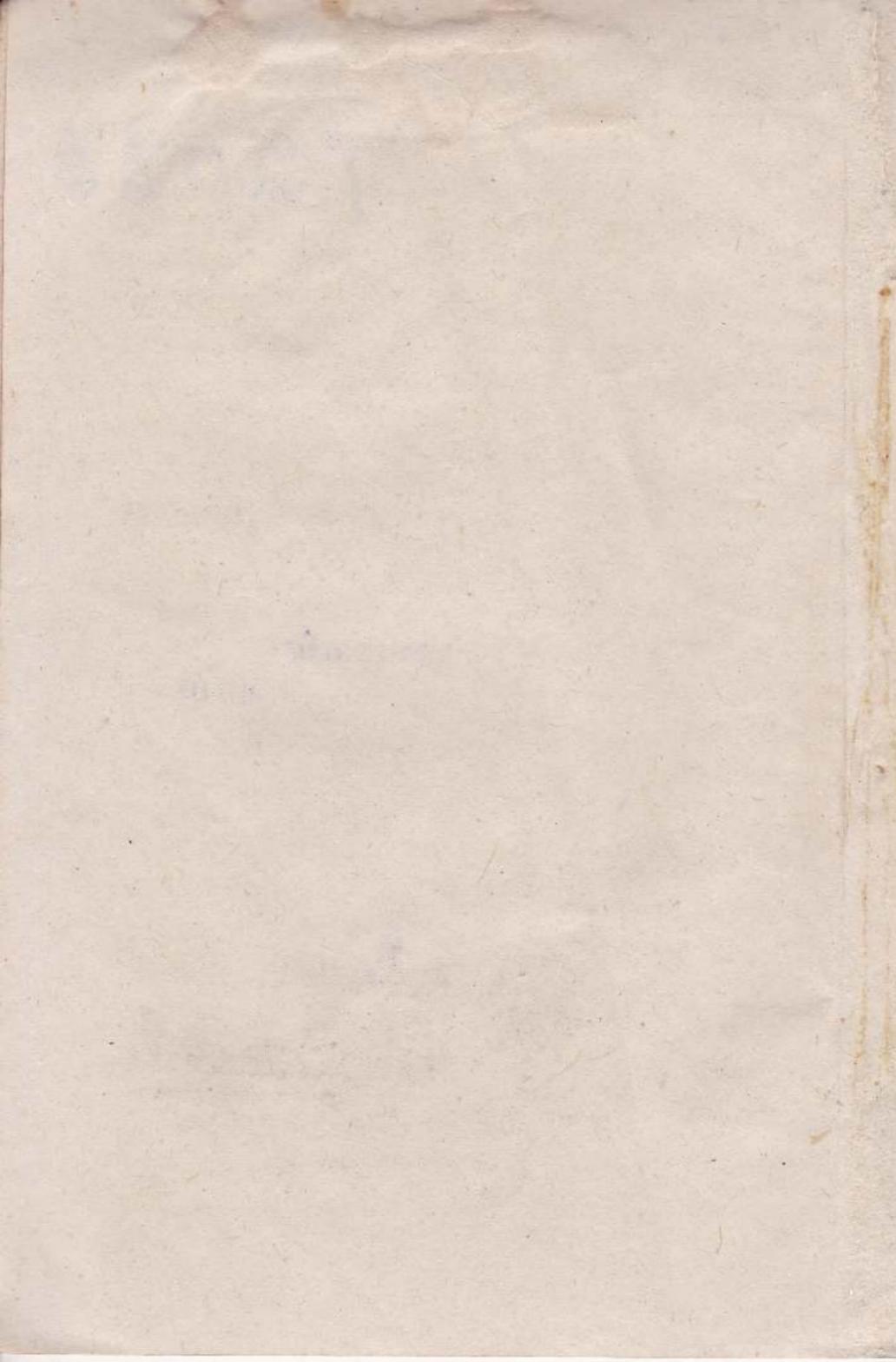
அ.பாலமஜேகரன்

T2033

சண்முகம்
பாலசுந்தரம்
கண்டி தெளி

B. SUNDARAM
GROSSETTE LACE
CHUNDIKULI
JAFFNA

கனவுகள்
கலைந்தபோது

அ. பாலமனோகரன்

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

“Kanavukal Kalainthapothu”

Written by:

A. Balamanoharan

“Nilakkili”

Thaniroothu

Mulliavalai,

FIRST EDITION

SEPTEMBER 1977

COPYRIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 8/90

VIRAKESARI 57
PIRASURAM

Published by

VIRAKESARI

P. O. Box 160, COLOMBO,

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.

185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

கதாசிரியர் கருத்து

இன்றைய ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான கால கட்டத்தை செழுமைப்படுத்தும் சீரிய பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் 'வீரகேசரி' வாயிலாகவே என்னுடைய இந்த மூன்றாவது நாவலும் வெளிவருவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இக்கதை கருவாயிருக்கையிலும், கதையாக்கப்படுகையிலும் "பூ மரங்கள்" என்ற தலைப்பே எனது மனதில் பதிந்திருந்தது. கல்யாணமாகாத கன்னியர்கள்

அழகிய பூமரங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். அவர்கள் கல்யாணமாகி கனி மரங்களாவதற்குக் காத்திருக்கின்றனர் என்ற கருவில் விளைந்தகதை இது! பூமரங்கள் எல்லாமே கனி மரமாகி விடுகின்றனவா? என்ற வினாவில் வளர்ந்த கதை இது! ஆனால் கதையைப்பதிப்பிக்கும் கட்டத்தில் 'பூமரங்கள்' என்ற பெயர், இது ஒரு தாவரவியல் புத்தகமோ என ஒரு மயக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடக்கூடும் என்ற தவிப்பில் 'கனவுகள் கலைந்த போது!' என்ற நாமந்த தாங்கி வெளிவருகிறது இந்த நாவல்.

இக்கதையின் கதாபாத்திரங்களைப் பொறுத்த வரையில் பிரதான பாத்திரங்களை விடக்கதாநாயகி வசந்தியின் தோழி காஞ்சனா ஒரு புதிய பிரச்சினைக்குரிய பாத்திரமாகத் தோன்றி இறுதியில் என்னையும் மிகவுங் கஷ்டப்படுத்தி, தனக்கென ஒரு முடிவையும், எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்

தையும் சம்பாதித்துக் கொள்கிறான். குறிப்பாக இவனைப் பற்றியும் பொதுவாக இந்த நாவலைப் பற்றியும் உங்களுடைய அபிப்பிராயங்களை அறிய விழைகிறேன்.

எனது முதலிரண்டு நாவல்களான 'நிலக்கிளி', 'குமாரசுரம்' ஆகியவற்றின் வாசக அன்பர்கள் எழுதியிருந்த பல நூறு கடிதங்கள் எனக்குப் பல வகைகளில் ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் அளித்ததை மறக்க முடியாது.

கவலைக்கு மருந்து கரும் உழைப்பு! என் கருத்து பல்வேறு கவலைகளில் ஆழ்ந்து விடும் எங்களுக்குக் கைகொடுக்கும் என்ற எண்ணம் எனது கதைகளில் பிரதிபலிக்கவேண்டும் என நான் வாஞ்சிப்பதுண்டு.

முன்னுரை என்ற போர்வையில் உங்களோடு சற்று அதிகமாகவே மனத்திறந்து பேச முற்பட்டு விட்டேன். மன்னிக்கவும்.

விரகேசரியின் மகத்தான இலக்கிய சேவைக்கு மீண்டும் மனமார நன்றிகூறி எனது கதை மாந்தரின் கனவுகளில் உங்களையும் கலந்து கொள்ள அழைக்கும்.

பணிவன்புள்ள,
டி. மாலமனோகரன்

'நிலக்கிளி'
தண்ணீர் குற்று,
முள்ளியவளை.

12, 08, 1977

அடுத்த பிரசுரம்:

தான் பிறந்து வளர்ந்த சமுதாயத்தின் அந்திகளை எதிர்த்து ஒரே லட்சியத்திற்காக வாழ்ந்த ஒரு அபலையின் உருக்கமான கதை—

'புதிய சுவடுகள்'

டி. மாலமனோகரன் எழுதியது.

விரகேசரி பிரசுரம்: 58

கேசரி -- மித்திரன்

புத்தகக் களஞ்சியங்கள்

எமது வீரகேசரி, ஜனாமித்திரன் வெளியீட்டுப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் கீழ்க்காணும் எமது கேசரி - மித்திரன் புத்தகக் களஞ்சிய விற்பனையாளர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:-

கொழும்பு:

- ராஜேஸ்வரி தோட்டல், 69, ஒல்கொட் மாவத்தை.

புறக்கோட்டை:

- வி. வடிவேல், மலர்வழி ஸ்டோர்ஸ், 25, செக்கு வீதி.
- லீலா ஸ்டோர்ஸ், 249, நொறிஸ் ரோட்.
- லக்ஷ்மி பவான், 97, நொறிஸ் ரோட்.

கொம்பளித்தெரு:

- ரத்னா ஸ்ரோர்ஸ், 130, மலேவீதி.

பம்பலம்பிட்டி:

- இநீஸ்லண்ட்ஸ் தோட்டல், 3 ஏ, திறபரி கார்டிங்ஸ், காலிவீதி.

வெள்ளவத்தை:

- விஜயலக்ஷ்மி புத்தகசாலை, 246, காலி வீதி.
- டானியல் புத்தக நிலையம், 227, காலி வீதி.

முகத்துவாரம்:

- எஸ். கருப்பையாபிள்ளை, 308, முகத்துவாரம் வீதி, கொழும்பு-15

தெமட்டகொடை:

- எம். திருஷ்ணாபிள்ளை, மொறயஸ் ஸ்ரோர்ஸ், 580, தெமட்டகொடை ரோட்.

நீர்கொழும்பு:

- திருமதி எம். தடராஜா, ஸ்ரீகணேசன் கபே, 180, பிரதானவீதி, நீர்கொழும்பு.

கனாத்துறை:

- வி. ரி. சிவசுப்பிரமணியம், ரி. எஸ். கே. வி. பிரதாஸ், 696, பிரதானவீதி, கனாத்துறை தெற்கு.

யாழ்ப்பாணம்:

- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம், 82/8, ஸ்ரேஷன் றோட்.
- ராஜன் புத்தகசாலை, 12, பஸ் ஸ்டாண்ட்.
- ராஜன் புக் சென்டர், 57/ஏ, மொடல் மார்க்கட்.
- ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை, 234, கே.கே.எஸ்.றோட்.
- எஸ். பொன்னம்பலம், 1, கஸ்தூரியார் றோட்.
- பூபாலசிங்கம் புத்தகநிலையம், 4, பஸ் ஸ்டாண்ட்.
- புகையிரதநிலைய புத்தகசாலை, புகையிரதநிலையம்.

நல்லூர்:

- கே. கிருஷ்ணானந்தன், ஸ்ரீ முருகன் ஸ்ரோர்ஸ், 254, பருத்தித்துறைவீதி.

பண்டத்தரிப்பு:

- கே. சுந்தரம்பிள்ளை, சைவானந்தா கிளப்.

சாவகச்சேரி:

- கே.கே. ஐயாத்துரை, சரஸ்வதி புத்தக நிலையம்.

கைதடி:

- ஏ. சுந்தையா, சிவசக்தி ஸ்ரோர்ஸ், கைதடி சந்தி.

பளை:

- ஆர். பத்மநாதன், டியூரே சொப், கண்டி வீதி.

மல்லாகம்:

- வி. குமாரசாமி, கோர்ட் றோட்.

மானிட்டபுரம்:

- திருமதி எம். செல்லையா, ராஜா ஸ்ரோர்ஸ்.

மானிப்பாய்:

- கே.பி. நாயகம், நாயக பாலன் ஸ்ரோர்ஸ்.

பருத்தித்துறை:

- எஸ். கண்ணன், வட இலங்கை புத்தகசாலை.

தெல்லியடி:

- லக்ஷ்மி ஸ்ரோர்ஸ், கரவெட்டி.

இருபாலை:

- ஆர். ராஜதுரை.
லக்ஷி பாண்டரி ஹவுஸ்.

வல்வெட்டித்துறை:

- கே. அருட்சோதி,
கலைச்சோலை புத்தக நிலையம்.

சுன்னாகம்:

- தனலக்ஷ்மி புத்தக நிலையம்,
பிரதான வீதி.

கீழ்மாகாணம்:—

திருகோணமலை:

- வி. ஏ. சிதம்பரப்பிள்ளை சன்ஸ்,
48, பிரதான வீதி.

மூதூர்:

- டி. கோபாலகிருஷ்ணம்,
தொக்கல் வீதி, மூதூர்.

மட்டக்களப்பு:

- சக்தி நூல்நிலையம், 53, திருகோணமலை வீதி.

கல்முனை:

- மணமகள் புத்தகசாலை, 29, பிரதானவீதி.

ஏறுவூர்:

- சிவநடராஜா ஸ்ரோர்ஸ், 105, பிரதானவீதி.

அக்கரைப்பற்று:

- கே. கந்தசாமி,
பரமேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பாகாமம் ரோட்.

களுவாங்கிக்குடி:

- வி. கந்தசாமி,
சஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி.

காத்தான்குடி:

- ஏ. கே. மொகமட்,
டி.வி.ஷன் இல: 8, 105, பிரதான வீதி.

வாழைச்சேலை:

- கே. முத்துராஜா,
நேசம்ஸ், 540, பிரதான வீதி.

வவுனியா மாவட்டம்:

கிளிநொச்சி:

- குமரன் ஸ்ரோர்ஸ்,
133, புனையிரத்திலைய வீதி.

வவுனியா:

- ஏ. செல்வரத்தினம்,
கவிதா ஸ்ரோர்ஸ், 5, B பஸ் ஸ்ரேண்ட்.

மன்னார்:

- ஏ. கதிரவேலு, கலாவதி கபே.

பரந்தன்:

- ஆறுமுகம் அன் சன்ஸ்,
பிரதான வீதி.

மலையகம்:

இரத்தினபுரி:

● கே.வேலுப்பிள்ளை, 223, பிரதான வீதி.

ஊட்டாரவளை:

● ஆர்.கே.செல்வத்துரை,
பராசக்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ்
71, பிரதான வீதி.

பதுளை:

● மீனும்பிகா நியூஸ் ஏஜன்ட்,
235, லோவர் வீதி.

துவரெலியா:

● நியூ ஜோதி விலால்,
13, மொடல் சொப்.

ஊட்டன்:

● இம்பீரியல் பிரஸ், 96, பிரதான வீதி.

தலவாக்கொல்லை:

● பி.தங்கசாமி நாடார்,
22, பிரதான வீதி.

நாவலப்பிட்டி:

● எஸ்.பொன்னம்பலம்,
ஸ்ரீ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், 1, கம்பளை ரோட்.

கம்பளை:

● ஏ.சந்திரராஜா, 20, நுவரெலியா ரோட்.

மாத்தளை:

● எஸ்.எஸ்.அண்ணலிங்கம்,
ஸ்ரீகாந்தா ஸ்ரோர்ஸ்,
73, திருகோணமலை வீதி.

கண்டி:

● கலைவாணி புத்தக நிலையம்,
130, திருகோணமலை வீதி.
● வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம்,
இனசூரன்ஸ் பில்டிங், 23 1/8, தலதா வீதி.
● பொப்பியூலர் ஸ்ரோர்ஸ்,
210, முதலாம் மாடி, மத்திய சந்தை.

● யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரோர்ஸ்,
51, யட்டிநுவர வீதி.

● வங்கா சென்ட்ரல் புத்தகசாலை,
84, கொழும்பு வீதி.

ஆள்கரையோ:

● எஸ்.ரெங்கசாமி ரெட்டியசர்,
ஸ்ரீ கிருஷ்ணா ஸ்ரோர்ஸ், 110, ருக்மை யஸார்.

கனவுகள் கலைந்தபோது

4 துமெருகு கலையாத மோட்டார் சைக்கிள் அலுங்காமல் குலுங்காமல் வீதியைக் கவ்விக் கொண்டு விரைகிறது. இருபுறமும் மரங்களும் வயல்களும் பின்னே கடுகி மறைகின்றன. சீதளக் காற்று முகத்திலே மோதி அவனுடைய சுருண்ட கேசத்தைக் கலைத்து விளையாடுகிறது. அதீத சக்தியுடைய அந்த மோட்டார் சைக்கிள் ஒரே சீரான ஒவியுடன் உறுமிக்கொண்டு பறக்கிறது.

அந்தக் காலைப் பொழுதும் முகத்திலே மோதும் இளங்காற்றும், இன்னும் இந்த உலகத்தின் சொளந்தரியங்களும் அவை தரும் இன்பங்களும் இருப்பதெல்லாம் எனக்காகவே எனக் களித்திடும் இதயத்துடன் செல்வராஜ் மோட்டார் சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். வீதியோரத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு

காட்டுக்கோழிச் சேவலும் அதன் பேடும் இவனுடைய மோட்டார் சைக்கிளின் சடுதியான வரவு கண்டு பட படவெனச் சிறகடித்துப் பறக்கின்றன. மஞ்சளும் சிவப் பும் பச்சையும் நீலமுமாய் ஒரு கணம் வெய்யிலில் மின் விய அந்தச் சேவலின் அற்புத அழகை அவன் மிகவும் அருகிலே காண்கிறான்.

ஓ! எவ்வளவு 'அழகான உலகம்' அவன் உள்ளம் விம்முகிறது. காணும் எல்லாவற்றிலுமே அழகு கள் கொட்டிக் கிடப்பது போல தனக்குத் தெரிவதன் காரணம் அவனுக்குப் புரிகிறது. காரணம் பத்மாவே தான். சலசலத்தோடும் நீரோடையின் துள்ளலும், துடிப்பும் நிலவு தேங்கிய அவளது நீள் விழிகளும், அமிர்தம் நிறைந்து ததும்பி மின்னும் இனிய உடலின் வரளிப்பும்..... அதன் இதமான ஸ்பரிசங்களும்..... சுந்தரமான நறுமணமும்..... விரைவிலேயே தன் காதலி பத்மா தன் மனைவியாகி விடுவாள் என்ற குதூகலம் அவனுள் பொங்கிப் பிரவகிக்கிறது.

மோட்டார் சைக்கிள் இதமாக மிகவேகமாகப் பறக்கிறது. எதிரே ஒரு வளைவு. காடுசுவர் போல முன்னால் நிற்கிறது. வீதியின் இடப்பக்க வளைவை செல்வராஜ் ஒயிலாகச் சரிந்து லாவகமாக எடுக்கிறான். பழகிய குதிரை போல அந்தசக்தி மிகுந்த சைக்கிள் அந்த வேகத்திலும் அவனுக்குப்பணிந்து கொடுக்கிறது....

இதென்ன? ஒருவன் வீதிக்குக்குறுக்காக வண்டி... செல்வராஜ் அவசரமாக எழுந்து நின்று பிரேக்கை மிதிக்கிறான். இடக்கை விரல்கள் முன்பிரேக்கை இறுக்கி அழுத்துகின்றன. இருப்பினும்... .. கிரீச்... .. மடார்... .. ம்பா... .. ஒரு எருது கோரமாக அலறுகிறது. மற்ற எருது பூட்டாங்கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு வெருண்டு ஓடுகின்றது. தெய்வானைமாகத் தப்பிக் கொண்ட வண்டிக்காரன் விழுந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து

ஓடிவருகிறான். நசுங்கிப்போன மோட்டார் சைக்கிள்பாட்டத்தில் கிடந்து இப்போதும் உறுமு்கிறது.

செல்வராஜ் கண்களை விழிக்கையில் பக்கத்தில் அவனுடைய தமக்கையார் கலங்கும் விழிகளுடன் நிற்கிறார். சின்ன அண்ணன் டாக்டர் சுந்தராஜ் கூட நிற்கிறானே 'எங்கே பத்மாவைக் காணோம்?' ஒரு வேளை கட்டிலின் பின்னே நிற்கிறானோ? திரும்பிப் பாக்க முயல்கையில் இடுப்பின் கீழே விண்ணென வலிக்கிறது. தன் கால்களைப் பார்க்கிறான்.

'ஐயோ! வலது கால் எங்கே?'

அவனுடைய தலைக்குள் ஆயிரம் மின்னல்கள் வெட்டுகின்றன. அவன் 'பத்மா...பத்மா' என்று முன்குகிறான். தலை அனலாகக் கொதிக்கிறது. உடலெல்லாம் அக்கினித் திராவகத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டது போன்று எரிகிறது.

அவனுடைய காதலி பத்மா வந்து முன்னே நிற்கிறாள். அழுதழுது அவளுடைய முகம் கொச்சிப்பழமாய்ச் சிவந்து கிடக்கிறது.

'பத்மா! தயவு செய்து நீ இங்கிருந்து போய்விடு. என்னை இனிமேல் உனக்கு எந்த சுகமும் இருக்காது'.

பத்மா விசித்து விசித்து அழுகிறாள்.

'பத்மா! நீ என்னருகே வராதே!' என்று சினந்து கத்துகிறான் செல்வராஜ்.

'நான் போகமாட்டேன்... நீங்கள் எப்படி என்னைப் போகச் சொல்லலாம்... நான் உங்கள்மனைவியாகப் போகின்றவள் தானே' என்று பத்மா ஒரு தரம் சொல்ல மாட்டாளா என அவனுடைய அந்தராத்தமா அடித்துக் கொள்கிறது..... ஆனால், பத்மா அப்படி எதுவுமே கூறாமல் மௌனமாகத் தலைகுனிந்து நின்றபடி அழுகிறாள்.

'இங்கிருந்து போய்விடு பத்மா' என செல்வராஜ் வெறி பிடித்தவன் போலக் கூச்சலிட்டான்.

அவள் அதிர்ச்சியடைந்தவள் போல இவளை ஒரு தடவை நிமிர்ந்து நோக்கிவிட்டு வெளியே போகிறாள்.

‘ஐயோ! பத்மா என்னை விட்டுப் போகாதே’ என அவனுடைய இதயம் மௌனமாக ஓலமிடுகிறது.

மீண்டும் தலை சுயக்குண்டு போலக் கனக்கின்றது. உடலெங்கும் ஒரே எரிச்சல்... தலை கொதிக்கிறது. நா வரழ்கிறது. ‘பத்மா பத்மா’ என அவனுடைய வரண்ட இதழ்கள் முனகுகின்றன.

தெற்றியிலே யாரோ பனிக்கட்டியை வைப்பது போன்று சின்னென்று குளிருகின்றது. மெத்தென்ற ஒரு கை அவனுடைய கழுத்தோரங்களில் தவழ்கின்றது. பத்மா தான் வந்து தலையை ஆதரவாகப் பிடிக்கின்றாள்? இல்லை! அவளாக இருக்கமுடியாது! அவளுக்குத் தான் திருமணமாகி இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டனவே. அப்படியென்றால் இது அம்மாவாகத்தான் இருக்கவேண்டும்..... ஆனால் அம்மா தான் எனக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகையில் இறந்து போனாள்! அப்படியானால் இது அக்காவா..... அவவும் கொழும்பிலே அல்லவா இருக்கின்றாள். பத்மாவைப் போல், அம்மாவைப் போல் அக்காவைப் போல் தோன்றும் இது யார்? செல்வராஜ் கனத்துக் கிடக்கும் தன் கண்ணிமைகளை மிகவும் சிரமப்பட்டுத் திறந்து பார்க்கிறான்.

அவனுடைய முகத்துக்கு வெகு அருகிலே இன்றுபின்னேரம் வந்து ஆதரவுடன் தன்னைக்கம்பனியால் போர்த்தி விட்டுச் சென்ற மிஸியின் முகம் தெரிகிறது. தனக்கு எவ்வித உறவோ பழக்கமோ இல்லாத அந்த விழிகளில் தான் எத்தனை அக்கறை! எவ்வளவு கருணை! ‘ஓன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நான் உங்கள் கூடவே இருக்கிறேன்’ எனக் கூறாமல் கூறும் நம்பிக்கை நிறைந்த நயனவார்த்தைகள்.

செல்வராஜின் இதயம் உருகிக் கண்கள் கலங்கின. உதடுகள் துடித்தன. 'அம்மா, அம்மா' என முனுகிய படியே அவன் மீண்டும் காய்ச்சல் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து போனான்.

இன்று காலையில் தான் கடுமையான காய்ச்சலுடன் அட்மிற்றுகியிருந்த அவனுடைய தலையில் ஐஸ் பையை வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வசந்தி அவன் அமைதியாகத் தூங்குவதைக் கவனித்த போது ஐஸ் பையை மெல்ல எடுத்து விட்டு அவனுடைய கழுத்தை மீண்டும் தொட்டுப் பார்த்தாள். இனி மேலும் காய்ச்சல் அடிப்பதற்கில்லை எனத் தனக்குள் கணித்தவளாய் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று, ஒரு தடவை வார்ட்டுகளை மீண்டும் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு தன்னுடைய விடுதியை நோக்கி நடந்தாள் வசந்தி.

*

*

*

நாவல்நகர் வைத்தியசாலைக் காவலாளியும் இன்னும் எடுபிடி வேலைகளைச் செய்பவனுமாகிய ராசரத்தினம், வசந்தியின் சிறிய விடுதியைச் சுற்றி நின்ற பூமரங்களுக்கும் செடிகளுக்கும் நீண்டதொரு 'ஹோஸ்' பைப்பை வைத்துக் கொண்டு நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தான்.

சீறிப் பாய்ந்த நீரில் பூமரங்கள் குளித்துச் சிலிர்த்து நீர் முத்துக்கள் பளபளக்க அசைந்தாடின.

வசந்தி இந்த வைத்தியசாலையில் பணியாற்ற வந்த இந்த ஐந்து வருடங்களுள் வெறும் பொட்டல் வெளியில் நின்றிருந்த நாவல்நகர் வைத்தியசாலை அழகிய குரோட்டங்களாலும், பூமரங்களினாலும் சூழப்பெற்றுக் கண்ணுக்குப் புகமையாகக் காட்சியளித்தது. அங்கிருந்த ஒவ்வொரு மரத்தையுஞ் செடியையும் வசந்தியே அவ்வப்போது நண்

பர்கள் மூலமும் வைத்தியசாலைக்கு வருபவர்கள் வாயிலா கவும் வரவழைத்து தன் கைப்படவே நாட்டிப் பரா மரித்து வந்திருந்தாள். காவலாளி ராசரத்தினமும் அவ னுடைய மனதைப் புரிந்து கொண்டு செயலாற்றியதால் வைத்தியசாலை ஒரு அழகிய பூங்காவின் மத்தியில் அமைந்திருப்பது போன்று அழகு காட்டியது.

இருள் கவிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாலைப்பொழு திலே மலர்ந்து சிரித்து நின்ற மல்லிகை முல்லை மலர் களுண்டையில் ஆற அமர நின்று முகர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்ட வசந்தி ராசரத்தினத்தை நோக்கி, திருப்தி தெரிவிக்கும் ஒரு புன்முறுவலைச் சிந்திவிட்டுத் தன் விடுதிக்குள் பிரவேசித்தாள்.

சீருடையைக் களைந்து வைத்துவிட்டுகுளிர்ந்த நீரில் கால் முகங் கழுவி சேலையைக் கட்டிக் கொண்டாள். அறையின் ஒரு பக்கச் சுவரில் தூக்கியிருந்த ஒரு படத்துக்கு முன்னால் போய் நின்று இரு நிமிடங்கள் தன் விழிகளை மூடி வணங்கிக் கொண்டாள்.

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் ஒரு மூளையில் அவர் களுடைய சிறிய வீட்டில் இருக்கும் தன் பெற்றோரை அந்தப் படத்தைப் பார்த்துக் கொள்வதன் மூலம் மீண்டும் நேரிலே காண்பது போன்று ஒரு திருப்தியைப் பெற்ற வளாய்த் தன் சிறிய மேசையினருகே போய் அமர்ந்தாள் வசந்தி. அந்த மேசைக்கு நேரேதிரில் அவளுக்குப்பிடித்த மான அந்த ஓவியம் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு கிராமத்துப் புகையிரத நிலையத்தில் ஒரு இளம் பெண் மடியில் குழந்தையுடன் புகையிரதத்திற்காகக் காத்திருக்கின்றாள். அவளுடன் புறப்படவிருக்கும் அவளுடைய தந்தை அமைதியாக ஒரு பக்கத்தில் சுருட்டொன் றைப் புகைத்தபடி நிற்கிறார். வெளியே அவர்கள் வந்த வண்டில் நிற்கிறது. எருதுகளிரண்டும் வைக்கோலைச் சுவைக்கின்றன. புகையிரத நிலையம்வரை அவர்களை வழி

யனுப்ப வந்த அவளுடைய தாயார் எதுவோ சில இறுதி நேரப் புத்திமதிகளைக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்த மங்கையின் முகமோ மந்த காசத்தினால் விசசித்திருக்கிறது. அன்னையின் குரலை அவளுடைய செவிகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், அவளுடைய விழிகள் கனவுகளிலே கிறங்கிப்போயிருக்கின்றன. மகப் பேற்றிற்காக பிறந்த வீடு வந்து மறுபடியும் தன் புருஷனிடத்திற்குச் செல்லும் ஒரு பெண்ணின் மனநிலையை மிக அழகாக வெளிப்படுத்தியது அந்த ஓவியம்.

இதயம் முழுவதும் பொங்கித் ததும்பும் நிறைவும் நம்பிக்கையும் அந்தச் சித்திரப் பெண்ணின் அகன்ற விழிகளில் ஒளிவிடுவதை வசந்தி தன் மனஞ்சோர்ந்து போகும் சில சமயங்களில் பார்த்து அமைதியடைந்திருக்கிறாள்.

பெண்ணுக்குப் பிறந்த வீடு ஒரு தங்கு மடந்தான். 'வேறு ஒரு வீட்டிலே வாழப் போவதற்காகத் தான் அவள் இங்கே தன் பிறந்த வீட்டிலே ஆயத்தஞ் செய்யப்பட்டுக் காத்திருக்கிறாள்' என வசந்தி அந்த ஓவியத்தைப் பார்க்கையில் எண்ணிக் கொள்வது ஆரம்பதில் வழக்கமாயிருந்தது. பின்னர் அதைப் பார்த்ததுமே 'அவள் காத்திருக்கிறாள்' என்ற சொற்றொடரே அவளது நினைவுக்கு ஓடிவரும். 'நானுங் கூடத் தான் காத்திருக்கிறேன்' என எண்ணிக் கொள்வாள் வசந்தி.

வசந்தி தன் பெற்றோருக்குக் காலங் கடந்து பிறந்த ஒரேயொருபிள்ளை. தாயின் சில நகைகள், தந்தை கட்டிய சிறிய கல்வீடு. அவர் வசந்தியின் சீதனத்துக்கென மீதம் பிடித்து வைத்திருந்த பத்தாயிரம் ரூபா பணம். இவற்றைவிட வசந்தியே தன் சம்பாத்தியத்தில் சேமித்து வைத்திருந்த சில ஆயிரங்கள், நகைகள் இவையெல்லாம் இருந்துங்கூட அவளுக்கு முப்பது வயதாகியும் திருமணம் நிகழ வாய்ப்பில்லாது போய் விட்டது. வசந்தியைப் பிரமாதமான அழகியென்று சொல்ல முடியா விட்டாலும்

அவள் சுமாரான அழகுடையவள் என்பது உண்மை. வாலிபர்கள் உழைக்கும் மனைவியைத் தேடும் இந்தக்காலத்திற்குட அவளுக்கு விவாகமாகவில்லை. இருபதுகள் வரையில் அவளைத் தேடி வந்த 'வயது' இப்போ முப்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் அவளை விட்டுப் போக ஆரம்பித்திருந்தது. ஆயினும், வசந்தி காத்திருக்கிறாள். சுமாரான அழகுடனும் குறிப்பிடக்கூடிய சீதனத்துடனும் அவள் கல்யாணத்திற்காக அமைதியாகக் காத்திருக்கிறாள்.

தனக்கெதிரில் தொங்கிய அந்த ஓவியத்தையே பார்த்திருந்த வசந்தியின் இதய ஆழங்களிலிருந்து ஒரு நெடுமூச்சு அவளையும்றியாமல் வெளிவந்தது.

இன்னமும் விவாகமாகாமல் விலை போகாத சரக்காய் கல்யாணத்திற்காகக் காத்திருப்பது எனக்கு மட்டுமல்ல, என் பெற்றோருக்குக்கூட எவ்வளவு மனப்பாரத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் ஒரு பெண் பருவமடைந்த சில வருடங்களுள் விவாகமாகாமல் இருந்து விட்டால் ஊரே அவதூறுகப் பேசுமாம்! குமர்ப்பழி அந்தக் குடும்பத்தைச் சூழுமாம்! எப்படியாவது பெற்றோரும் உற்றாரும் அவளுக்கு ஒரு கணவனைத் தேடிக் கொடுத்துவிடுவார்களாம் .....ஆனால், இன்றோ முப்பத்தைந்துக்கும் மேலே வயது ஏறிவிட்டபோதும் கல்யாணத்திற்காகக் காத்திருக்கும் கன்னியர் தான் எத்தனை பேர்! இவர்களெல்லாம் இருட்டிலும் தனிமையிலும் விடும் பெரு மூச்சுக்கள் தான் எவ்வளவு சோகமானவை! இருப்பினும் ஒரு பெண் இந்த வயதிலும் திருமணமாகாமல் இருப்பது இன்றைய நாட்களில் புதுமையான செய்தியல்லவே! இன்னும் ஐம்பது வருடங்களின் பின்னர் நிலைமை எப்படியிருக்கும்? சனத்தொகையில் பருவமடைந்த பெண்களின் தொகை ஆண்டுகளைவிட அதிகரித்து விடும் எனக் கணிக்கப்பட்டிருக்கும். அந்த எதிர்காலத்தில் எத்தனை கன்னியர் மணமுடிக்காமலே வாழப் போகின்றனர். அவர்கள் சமூகத்தின் ஒரு இயல்பான அங்கமாக

ஏற்கப்பட்டு இன்பமாக வாழ்வார்களா? வசந்தி தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டபோது அவளுடைய நண்பி காஞ்சனா கூறிய ஒரு விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

‘வசந்தி! நாங்கள் ஒரு ஐம்பது வருடங்கள் முன்னர் பிறந்த அன்றைய எளிமையான சிக்கலில்லாத வாழ்வில் திருப்தியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது இன்னும் ஒரு ஐம்பது வருடங்கள் கழிந்த பின் மக்கள் தேனீக்களைப் போல், எறும்புகளைப் போல வாழ்க்கை நடத்துகையில் அந்தச் சமூகத்தில் பிறந்த இதயம் ஒன்று இருப்பதையே உணராது நிம்மதியாக வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், நாமோ உள்ளத்தில் சுயநலமான பல ஆசைகளைத் தேக்கிக் கொண்டு வெளியே அந்த ஆசைகளுக்கும் தமக்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இல்லாதது போல் நடிக்கும் நயவஞ்சகமான மக்கள் மத்தியிலும் பணமில்லாவிடில் வாழ்க்கையே நரகமாகிவிடும் ஒரு காலகட்டத்தில் பிறந்து தொலைத்து விட்டோம்.

வசந்தியும் காஞ்சனாவும் பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே இணைபிரியாத தோழிகளாய்த் துள்ளித் திரிந்தவர்கள். பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்புக்கு வந்த போது இருவருமே டாக்டராக வேண்டும் என்றஇலட்சிய வேட்கையுடன் படித்தவர்கள். காஞ்சனா இரண்டாவது முறையும் தேர்ந்தெடுக்கப்படத் தவறிய போது தன் உறவினர் ஒருவரின் உதவியுடன்கொழும்பில் ஒருதாபனத்தில்ஸ்டேனோவாகப் பயிற்சி பெறச் சேர்ந்து விட்டாள். வசந்தி தன் திறமையெல்லாம் கூட்டி மூன்றும்முறை முயன்று பரீட்சை எழுதிய போதும் அவளுக்குக் கிட்டியது தோல்வி தான்! வசந்தி தோல்விகளை ஓரளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய மனத் திண்மையுடையவளாயினும் இந்த ஏமாற்றத்தை ஜீரணித்துக்கொள்ள ஓரளவு சிரமப்பட்டாள். ஆயினும் முயன்று இன்று ஒரு பயிற்சி பெற்ற தாதியாக அவள் ஆகி விட்டிருந்தாள்.

காஞ்சன வேலைக்குச் சேர்ந்த நாட்களில் அவள் எழுதிய கடிதங்கள் மூலம் காஞ்சிக்கு அந்த வேலை மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது என்பதை வசந்தி புரிந்து கொண்டிருந்தாள். தினம் ஒரு தலையலங்காரமும், நேரம் ஒரு உடையுமாகத் தன்னை அழகு படுத்திக் கொண்டு பிரபலமான தாபனம் ஒன்றில் கைநிறையச் சம்பளத்துடன் கடமையாற்றுவது காஞ்சிக்குச் சந்தோஷமளிக்கக் கூடியது தான். அவளுடைய அழகிய தோற்றமும் அந்த வேலைக்குப் பொருத்தமானதே! ஆனால், கடந்த பத்து வருடங்களுள் அடிக்கடி அவள் எழுதும் கடிதங்களைப் படிக்கையிலும் இடையிடை அவளைச் சந்தித்த போதும் காஞ்சனாவில் ஏற்பட்டு வரும் ஒரு மெல்லிய மாற்றத்தை வசந்தியால் அவதானிக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. வசந்தியின் இதயத்தை எந்த மனக்கவலை காஞ்சங் கொஞ்சமாக அரித்து வருகின்றதோ அதே கவலை தான் காஞ்சியின் நெஞ்சையும் தின்று கொண்டிருப்பதை வசந்தி உணரக்கூடியதாகவிருந்தது.

*

*

*

அந்த வேளையில் அந்தச் சூழலுக்கேயுரிய மோன அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டு அந்நியமானதொரு ஒலி காற்றிலே மிதந்து வந்தது. வசந்தி எழுந்து விடுதியின் முகப்பிலே வந்து நின்றாள். தைமாத நீலவானம் தாரகைபதித்து மின்னியது. பனிக்குளிர் பரவி நிற்கும் அந்தச் சூழலில் வைத்தியசாலை வளவும் அதன் சுற்றூடலும் நிலவில் தோய்ந்து நின்றன. அந்த அமைதியான இரவிலே தாள லயம் தவறாத ஒரு உடுக்கின் ஒலி எழுந்தும் தணிந்தும் இடைவிடாது கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அதை உற்றுக்கேட்ட வசந்தியின் மேனி ஒரு தடவை சிலிர்த்துக் கொண்டது. மாலையில் மலர்ந்த மல்லிகையின்

மணமும் பாலாய்ப் பொழிந்த நிலவும் அந்த ஒலியை இந்த உலகத்துக்கு சம்பந்தமில்லாத, முற்றிலும் அந்நியமும் ரகசியங்களும் நிறைந்ததுமான ஒரு விசித்திர ஓசையாக வசந்திக்குத் தோற்ற வைத்தன.

திடீரென உடுக்கின் ஒலியுடன் கூடவே பெண்ணொருத்தியின் அழகை ஓலமும் கலந்து வரவே வசந்தியின் நெஞ்சு சில்லிட்டு போய்விட்டது. உற்றுக்கவனித்த போது காவலாளி ராசரத்தினத்தின் குடிசைப் பக்கமாகவே அந்த ஒலி வருவதை அவளால் அவதானிக்கக் கூடியதாக விருந்தது. விடுதியைப் பூட்டிக் கொண்டு அந்தத் திக்கு நோக்கி நடந்தாள் வசந்தி. அங்கே ராசரத்தினத்தின் மனைவி குழந்தைக்கு உணவூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

'பூமணி? உதென்ன சத்தம்? ஒரு பொம்புளை அழுற சத்தமும் கேக்குது!' ஒலிவந்து கொண்டிருந்த திசையை காட்டிக் கேட்டாள் வசந்தி.

'மணியத்தாற்றை பொட்டைக்கு நாவல் காட்டு வைரவன்புடிச்சிட்டுதாம். அதுதான் மிஸி ஆரோ பேயாட்டுறவனைக் கொண்டு வந்து ஆட்டுவிக்கினம். நான் அங்கை போய் பாத்திட்டு இப்பான் வந்தான்'. எனப் பூமணி விளக்கியபோது வசந்தி மீண்டும் கேட்டாள். 'சிலவேளை விறகு பொறுக்க இந்தப் பக்கம் வருவாள் அந்தச் சிவத்தப் பிள்ளையே?'

'ஓம் மிஸி! அவள் தான் ... நல்ல வடிவான பொட்டை, வயதும் பதினாறு பதினேழுதான் இருக்கும் ... இந்தப் பூமரத்தை விட்டிட்டுப்போ என்று சொல்லிச் சொல்லி அந்த பூசாரி அவளை அடிச்சுக் கொல்லுறான்.'

விஷயத்தை அறிந்தபின் விடை பெற்றுக்கொண்டாள் வசந்தி. அவளுடைய இதயம் கனத்துக் கிடந்தது.

கல்யாணமாகாத கன்னிப் பெண்கள் பூமரங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள்தானே! பருவமடைந்ததுதொட்டு மாதம் ஒரு முறை மலர்ந்து நிற்கும் இந்தப் பூமரங்கள் கனிமரங்

களாவது கல்யாணத்தின் பின்னர் தானே! பெண் என்பவள் அன்பு செலுத்துவதற்காகவே பிறந்தவள் போலும்! முதலில் பிறந்த வீட்டில் அவள் ஒரு அழகிய பூமரம் போன்று தன்னவர்மேல் பாசத்தைச் சொரிந்து, தானும் மலர்ந்து மற்றவர்களையும் மகிழ்விக்கிறாள். பின் கல்யாணமாகிக் கணவனுடன் வாழ்க்கையில் அவள் கனிமரமாகிறாள். 'உன் மனைவி உன் வீட்டோரங்களில் கனிதரும் திராட்சைக் கொடியைப் போன்றிருப்பாள்' என்ற விவிலிய வேதவசனப்படி அவள் நல்ல மனைவியாய் நற்கனிகளை ஈந்து குடும்பத்தை வாழ்விக்கிறாள். தன் வாழ்நாள் முழுவதுமே தன்னவர்மேல் அன்பு செலுத்துவதுதான் ஒரு பெண்ணுடைய குணவியல்பா?

நிலவிலே விடுதியை நோக்கி நடந்த வசந்தியின் பார்வை வைத்தியசாலை வளவை ஒரு முறை சுற்றி வந்தது. வார்ட்டுக்களின் பக்கத்திலும் நடைபாதை ஓரங்களிலும் நின்ற குரோட்டன் கடதாசிப் பூமரங்கள் போன்றவை நிலவிலே தோய்ந்து நின்றன.

எல்லா பூமரங்களுக்குமே கனிமரங்களாகும் வாய்ப்புக் கிட்டிவிடுகின்றதா?

எல்லாக் கன்னிப் பெண்களுக்குமே திருமணம் நடந்து விடுகின்றதா? காய்த்துக் குலுங்கி கனிதருவதில்லை என்பதற்காகப் பூமரங்கள் புஷ்பிக்காமலே இருந்து விடுகின்றனவா? இன்னமும் கல்யாணமாகவில்லை என்பதனால் கன்னியர் மனதில் நம்பிக்கையின் மலர்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்புவதில்லையா? ... என்னப்போல் ... காஞ்சியைப்போல் ... மம்ம் ... நாமெல்லாம் பூத்திருந்து, காத்திருக்கும் பூமரங்கள்!

'என்ன மிஸி! நிலாவிலை உலாத்திக் கொண்டு வாறியள்? கணநேரம் நிலாவிலை நின்டால் மூளை லூசாகிப் போடும்!'

வசந்தியின் விடுதிக்கு முன் சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள் பரிமளம்.

அவள் வசந்தியை விட இளமையானவள். கல்யாணமானவள். கணவன் ஒரு ஆசிரியன். குறும்பிலும் கேலியிலும் அளவுகடந்து ஈடுபடும் மருத்துவத்தாதி பரிமளம், குழந்தைகள் விஷயத்தில் மட்டும் அளவோடு அழகாக இரண்டுடன் நிறுத்திக் கொண்டிருந்தாள். காயுங் கனியுமாக குலுங்கும் தக்காளிச் செடியைப் போல வெற்றிலை சிவப்பேறிய இதழ்களுடன் அவள் நிலவிலே தளதள வென்று நின்றபோது 'பூமரம் ஒன்று உரிய பருவத்தில் கனிமரமாய்க் குலுங்குவது போல' என எண்ணிய வசந்தி 'நிலாவிலே திரிந்தால் மூளை ஊசாகாது... லேசாக இருக்கும்' எனச் சிரித்துவிட்டுக் கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

பிரசவ விடுதியில் அவசரக் கேஸ்கள் இல்லாத நாட்களில் பரிமளம் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு வந்து சிறிது நேரம் வசந்தியுடன் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு வசந்தி இரவு டியூட்டிக்கு புறப்படுகையில் அவளுடன் சேர்ந்தே போவாள். அவளுடன் சில நிமிடங்கள் பேசினாலே வசந்திக்கும் அவளுடைய கலகலப்புத் தொற்றிக் கொள்ளும்.

'என்ன மிஸி இராவிலை வேலி பக்கத்தாலை வாறியள்? ஆரையெண்டா லும் ரகசியமாய்ச் சந்திச்சுப் போட்டு வாறியளோ? எனக் கேட்டுக் கலீரென்று சிரித்தாள் பரிமளம்.

வசந்திக்குப் பரிமளத்தின் வாழ்க்கை கதை முழுவதுமே தெரியும். பரிமளம் காதலித்து கல்யாணம் செய்து கொண்டவள். இலக்கியங்களிலே வரும் களவியலைவிட அதிகமாக அதைத் தன் காதல் வாழ்க்கையிலே அனுபவித்திருந்த பரிமளம் சில சமயங்களில் அதைப் பற்றி எல்லை கடந்த உற்சாகத்துடன் பேச ஆரம்பித்து விடுவாள். வசந்தியும் மிகவும் ரசித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். இரவிலே அவளை இரகசியமாகச் சந்தித்தது, அவள் சொன்னவைகள், செய்தவைகள் என்றெல்லாம்

கூறி முடிக்கையில் சில சமயங்களில் பரிமளம் சொல்வாள் 'என்னமினி! நீங்கள் இவ்வளவு காலமும் ஒருத்தரையாவது காதலிக்காமல் இருக்கிறீர்கள். இந்தக்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் எங்கையோ ஒரு இடத்தை புடித்துக் கொள்ளுள்ளவை!.. நீங்கள் சும்மாயிருந்து கொண்டு..' எனக் குறும்பாய்ச் சீண்டுவாள்.

இப்போதும் அவள் எங்கே நிலவிலே போய் வருகிறீர்கள் எனக் கேட்டபோது வசந்தி அந்த பேயோட்டும் வைபவம் பற்றிக் கூறினாள்.

'மடைச் சனங்கள்! நாவல் காட்டு வைரவன் புடிச்சிருக்காம்.. நல்ல புகழைதான்! அவனை நாவல் காட்டு வைரவன் புடிக்கலை மினி! அவனைப் புடிச்சிருக்கிறது கலியாண வைரவன்! அந்த வைரவன் அக்கம் பக்கத்துப் பொடியனாயிருக்கும். நாவல் காட்டுக்கை விறகு பொறுக்க போகேக்க சந்திச்சிருப்பான்... அவன் ஆரெண்டு பாத்து அவனை முடிச்சுக் குடுக்கிறதை விட்டிட்டு அவனைச் சிப்பிலியாட்டி பிரம்பாலை அடிச்சாப்போலை சுகம் வருமே?'

*

*

*

பேராதனையிலிருந்த ஒரு சிறிய வீட்டின் அறையொன்றில் ராமச்சந்திரன் தன் படுக்கையில் கிடந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த அறையிலிருந்த மற்றைய கட்டிலுக்குச் சொந்தமான தங்கராசர் ஒருவர விடுமுறையில் தன் கிராமத்துக்குச் சென்றிருந்தார்.

ராமச்சந்திரன் படுத்திருந்தவாறே மேசைப் பக்கமாகப் புரண்டு அங்கே கிடந்த கடிதத்தை மீண்டும் எடுத்தான். அன்று காலையில் கிடைத்த அந்த எக்ஸ்பிரஸ் கடிதத்தை அவன் இதற்குள் நூறு தடவைகளாவது படித்திருப்பான். அதைப் படிக்கப் படிக்க அதிர் காணப்பட்ட

பிரச்சினை தான் பூதாசுரமாக வளர்ந்து அவனைப்பயமுறுத் தியதேதவிர பிரச்சினையை எப்படிதீர்ப்பது என்பது அவனுக்குக் கொஞ்சமும் புலப்படவில்லை. 'சே தங்கராசர் மட்டும் இங்கிருந்தால்' என மனதுக்குள் குறைப்பட்டுக் கொண்டவன் அவர் வருவதற்கு இன்னும் ஒரு வாரம் ஆகுமே! அவருடைய மூத்த மகள் பருவமடைந்ததையொட்டி நடைபெறும் விசேஷத்திற்கல்லவா போயிருக்கிறார்! எதற்கும் அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப் பார்த்தால் என்ன? என்று எண்ணியவன் எழுந்திருந்து ஒரு பேப்பரை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கடிதம் எழுத முயன்றான். எப்படி எழுதுவது? எதை எழுதுவது? என அவன் குழம்பிய போது மேசையிலே கிடந்த கடிதம் அவனது மூத்த தங்கை சரசுவின் ஞாபகத்தைக் கொண்டு வந்தது.

இனைய தங்கை கௌரி தான் கடிதத்தை எழுதியிருந்தாள்.

'அண்ணா! காலையில் அக்காவையும் பிள்ளைகளையும் அத்தான் எங்களுடைய வீட்டில் கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டுப் போய் விட்டார். அவருக்கு நல்ல வெறி! அக்கா தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். பிறகு அம்மாவும் நானும் தெண்டித்துக் கேட்ட போது தான் விஷயத்தைக் கூறினா. அத்தான் மனேஜர் வேலை பார்க்கும் சங்கக்கடையில் இருபத்தினாயிரம் ரூபா சோட்டேஜ்! அக்காவின் நகைகள், தாலிக்கொடி எல்லாவற்றையும் விற்றுப் பத்தாயிரம் உடனே கட்டியாச்சாம். மிச்சம் பத்தாயிரத்தையும் இன்னும் பதினைந்து நாட்களுக்குள் கட்ட வேண்டுமாம்! இல்லாவிடில் மறியலுக்குப் போக வேண்டுமாம்! அத்தான் தற்போது ஒரே குடிவெறிதானாம். அவர் ஏதா கிலும் மருந்தைக் கிருந்தைக் குடிச்சுப் போடுவார் என அக்கா நெடுக அழுகிறாள். சாந்தியும், குமாரும் தாய் அழுவதைப் பார்த்துவிட்டு ஒரே அழுகை. அம்மாவின் கோலத்தைக் கண்ணால் பார்க்க முடியாது. அத்தான் தங்களை மதி

யாமல் அக்காவை விரும்பிச் செய்ததை அவருடைய ஆட்கள் இப்போதும் மறக்கவில்லை. ஒருவரும் ஏன் நாயே என்று கூடத் திருப்பிப்பார்க்கவில்லை. இப்போ வீட்டைப் பார்த்தால் ஐயா செத்த அன்றைக்குப் போல ஒரே கண்ணீருங் கம்பலையுந்தான். அம்மா தான் உனக்கு எழுதச் சொன்னா. வீட்டை ஈடு வைத்து அக்காவின் கலியாணத்திற்கு எடுத்த கடனுக்கும் எங்கள் செலவிற்கும் நீ மாதாமாதம் பணம் அனுப்பி விட்டுப் பட்டினி கிடக்கிறது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். ஆனால், இதைப்பற்றி உனக்கு எழுதாமல் நாங்கள் யாருக்கு எழுதுவது?

.....தற்செயலாய் அவன் ஏதும் பொவிடோலைக்குடித்து நாசமறுத்துப் போட்டால்... நினைக்கவே ராமச்சந்திரனுக்கு நெஞ்சு விறைத்தது. மேசையில் காணப்பட்ட தங்கராசரின் படம் கண்ணில் கறுப்புக் கண்ணாடியுடன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது. எதற்கும் கலங்காத உள்ளமும் வாழ்வை விளையாட்டுப் போல அனுபவிக்கும் அவர் சுபாவமும் அவனுக்குத் தெம்புடன் நினைவுக்கு வந்தன. ஆமாம். அவருக்குத் தான் எழுதிப் பார்ப்போம்! இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் தானே! அவரிடம் பணம் இருந்தாலும் இருக்கும்.... இல்லாவிடினும் அவர் கட்டாயமாக ஒரு வழி வகுப்பார் எனத் தன்னை தேற்றிக் கொண்ட ராமச்சந்திரன், தங்கராசருக்கு ஒருகடிதம் எழுதினான். எழுதியதை மீண்டும் படிக்கையில் அவனுக்குத் திருப்தியாகவே இருந்தது. தற்காலிகமான ஒரு நிம்மதியுடன் தங்கை கௌரிக்கும் ஆறுதல் கூறி ஒரு கடிதம் எழுதி விட்டு இரண்டையும் தபாலில் சேர்ப்பதற்காக எழுந்து உடை மாற்றிக் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டான்.

பிரதான வீதிக்கு இறங்கிச் சென்று அங்கு இருந்த தபாற்பெட்டிக்குள் கடிதங்களைப் போட்டு விட்டு நிற்கையில் கண்டி நகருக்குச் செல்லும் 'யக்கா' பஸ் உறுமிக் கொண்டு வந்து நின்றது. ஒடிப் போய் அதில் தொற்றிக்

கொண்டு ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொள்கிறான் ராமச் சந்திரன். பஸ் பேராதனைப் பூங்காவைக் கடந்து சென்று ஒரு பஸ் தரிப்பில் நின்று மீண்டும் புறப்படுகிறது. அவனுக்குப் பக்கத்தே காலியாகக் கிடந்த இடத்தில் யாரோ அமர்கிறார்கள். பவுடரின் மணம் மெல்லப் பரவுகிறது. அவனை உரசினால் போல் உட்கார்ந்திருக்கிறான் ஒரு இளமங்கை. வளைவுகளில் பஸ் திரும்புகையில் அவளுடைய கட்டுடல் இவன் மேல் அழுந்துகிறது. கையில்லா ரவிக்கை அணிந்திருக்கும் அவளுடைய மூங்கில் தோள்களும் கைகளும் அவனுடைய கரத்தில் படுகையில் அவன் கூசிப் போகிறான். 'ஈ இதென்னடா பாம்பு மாதிரி வழுவ மெண்டு.' நெஞ்சு தீவிர கதியில் அடித்துக் கொள்கிறது. இவன் சற்று விலகி உட்காருகிறான். அவள் இவனை ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அழகான முகந்தான்..... இதழ்களிலும் விழிகளிலும் புன்னகை அரும்ப முனைகின்ற பாவம்...! இவன் சட்டென்று வெளியே பார்க்கிறான்..... கண்டி பஸ் நிலையம் வரவும் ஏதோ இக்கட்டில் இருந்து விடுபட்டவன் போல் அவசரமாகக் இறங்கிக் கொள்கிறான்.

எவ்விதக் குறிக்கோளும் இல்லாது அவனுடைய கால்கள் கண்டி நகரை வலம் வருகின்றன. புத்தரின் புனித தந்தம் உள்ள தலதா மாளிகை அவனெதிரே தோன்றுகிறது. 'மரணமே சம்பவிக்காத வீட்டில் ஒரு பிடி கடுகு வாங்கி வா. மாண்ட உன் மகனது உயிரை மீட்டுத் தருகிறேன்' என புத்தர் ஒரு அன்னைக்குக் கூறிய கதை நினைவுக்கு வருகிறது. இறப்பு இல்லாத ஒரு இல்லம் மட்டுமல்ல, கவலையே இல்லாத ஒரு மனிதனைக் கூட இந்த உலகத்தில் நாம் காணமுடியாது என எண்ணிக்கொள்கையில் அவனுக்கு மிகவும் ஆறுதலாக விருக்கின்றது.

.....இதோ! அழகழகான கார்களில் பவனி போய்க் கொண்டிருக்கிறார்களே செல்வந்தர்கள்..... இவர்களுக்கும் கவலைகள் இருக்குமா.....? பசித்திருக்காமலே அவர்

களுக்கு அறு சவையுணவு காத்திருக்கிறது... விழித்திருக்காமலே அவர்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் கிடைக்கின்றது..... பொறுத்திருக்காமலே செளந்தர்யங்கள் அவர்களைத் தேடி வருகிறது. என்னைப் போலப் பசித்த வயிற்றுடனும் பசித்த மனத்துடனும் அவர்கள் அலையவேண்டிய தில்லை.....

பசிய மலைகளின் நடுவே அமைந்திருந்த கண்டி வாவி எல்லையோர அழகுகளையும் வானத்து நீலத்தையும் பளிச்சென்று பிரதிபலிக்கிறது. அதன் நடுவே ஒரு சின்னஞ்சிறு தீவு மட்டும் தன்னந்தனியே கிடக்கின்றது.

அமைதியாக நின்றிருந்த ராமச்சந்திரனை யாரோ மெல்ல உரசிக் கொண்டு செல்கின்றனர். மீண்டும் பெண்மையின் மணம் ராமச்சந்திரனுக்கு மனதுக்குள் குமட்டுவது போன்ற ஒரு உணர்வு. தன்னைப் பற்றிச் சிந்திக்கையில் அவனுக்கு ஒரு சமயம் பயமாகவும், மறுசமயம் புதிதாகவும் தோன்றியது. அவனுடைய சக ஊழியர் திருமணமாகாத வாலிபர்கள் பெண்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதை விரும்பி ரசிக்கும் போது எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி...? எப்படிச் சிந்தித்தாலும் ஏன் என்பது அவனுக்கு எட்டவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் அவனுக்கு இப்படியொரு உணர்வு தான் அந்நிய பெண்களண்டையில் ஏற்படுவதுண்டு. திருமணமானால் இது திருந்திவிடுமோ? அவனுக்கு நினைக்கவே சங்கடமாக இருந்தது.

அவனை உரசிச் சென்ற அந்த இளம் பெண் சற்றுத் தொலைவில் மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

மலை வேளைகளில், மயங்கவைக்கும் நிறங்களில் உடலின் வளைவுகள் அழகாகவும் சிலவேளைகளில் மிகையாகவும் பிறருக்குத் தெரியும் வகையிலே உடை அணிந்துகொண்டுகன்னியர் உலா வருவது காணையர்கள் மனதைக்கவரவா? பிறர் தம் அழகுகளை ரசிக்க வேண்டுமெனத் தம்மை அறியாமலே தம் இதயங்களின் ஆழங்களிலே வாஞ்சிக்கும்

இவர்கள் அப்படித் தங்கள் அழகுகள் ரசிக்கப்படுவதில் கிடைக்கும் சுகத்தையும் திருப்தியையும் அனுபவிப்பதற்காகவா இப்படி வெளியே வருகின்றனர்? அல்லது வண்ண வண்ண மலர்களாக அழகு காட்டி மணம் வீசும் இவர்கள் தம் இதழ்களிலே தேனூறித்ததும்பக் காத்திருப்பது தங்களை நாடி வரும் வண்டைச் சிறையெடுப்பதற்காகவா?

பேராதனைப் பூங்காவில் அவன் கண்ட சில மாமிச பட்சணி மலர்ச்செடிகளை ஓரளவு அருவருப்புடன் நினைத்துக்கொண்டான் ராமச்சந்திரன்.

சட்டென்று தனது தங்கைகளின் ரூபகம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. எப்படியாவது இன்னும் பதினைந்து நாட்களுக்குள் எனக்குப் பத்தாயிரம் ரூபா வேண்டும்..... தங்க ராசர் ஏதாவது வகையில் நிச்சயமாக உதவி செய்வார்... என்ற எண்ணங்களின் மேல் நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்ட ராமச்சந்திரன் உடலும் உள்ளமும் களைத்துப் போனவனாக அறைக்குத் திரும்பினான்.

*

*

*

வசந்தி அன்று மாலை வெளியே புறப்பட்டாள். அவள் செல்ல வேண்டிய வீடுநா வல்நகரின் மையப் பகுதியில் இருந்தது. வைத்தியசாலைக்கு முன்னே இருந்த தாமரைக்குளத்தை ஒட்டிச் சென்ற பாதையிலே வசந்தி நடக்கையில் அன்று காலை டிஸ்சார்ஜ் செய்து கொண்டு போன செல்வராஜையும் அவனைப் பற்றி மருத்துவத்தாதி பரிமளம் கூறிய செய்திகளும் நினைவுக்கு வந்தன.

வசந்தி தன் பொறுப்பிலே இருக்கும் எல்லா நோயாளிகளிடமும் ஆதரவாக நடந்து கொள்வதைப் போலவே செல்வராஜுக்கும் வேண்டியவற்றைச் செய்தாலும் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டிய வசந்த வயதிலே

அவன் தன்னுடைய காலை இழந்து மனங் களைத்து விரக்தியடைந்திருந்த நிலை அவனையிட்டு ஒரு அனுதாப உணர்வைச் சற்று அதிகமாகவே வசந்தியின் உள்ளத்தில் வளர்த்து விட்டிருந்தது.

செல்வராஜுக்கும் ஏறக்குறைய என்னுடைய வயது தானிருக்கும். சிறந்த அறிவும், நல்ல பண்புகளும் கொண்ட இளைஞன். பரிமளம் கூறியது போல அழகான ஆண்பிள்ளையுந்தான். ஆனால், இப்போ அவனுடைய கண்கள்தான் எவ்வளவு சோகம் தேங்கிக் கிடக்கிறது. அவன் எப்போதாவது புன்னகை செய்கையில் கூட மகத்தான எதையோ ஒன்றை இழந்து, அந்த இழப்பு ஏற்படுத்திய வேதனைகளின் சுவடுகள் மறைமுகமாய் நின்று பிரதிபலிப்பது போன்றல்லவா அந்த முகம் தோன்றுகிறது. இவருடைய மாமன் மகள் எதற்காக இவரை மணமுடிக்க மறுத்து இன்னொருவனுக்கு மனைவியானாள்? இரண்டு கால்களையும் இழந்தவர்கள் கூட திருமணஞ் செய்து குழந்தைகளையும் பெற்றிருக்கின்றனரே.....! அவள் போனால் என்ன என இவர் வேறொரு பெண்ணை மணந்தால் என்ன? இவருடைய அழகுக்கும், குணத்திற்கும், பணத்திற்கும் ஆசைப்பட்டு யாராவது ஒருத்தி இவரைத் தன் கணவனாக ஏற்றுக் கொள்வாளல்லவா...? ஏன் இவர் இப்படி ஒரு தபசிபோல தனது தென்னந்தோட்டத்திலே தனித்து வாழ்கிறார்?

வசந்தி செல்லவேண்டிய வீடு நெருங்கியதும் இந்த நினைவுகள் அவளை விட்டுத் தற்காலிகமாக நீங்கிக் கொண்டன.

காலை முகூர்த்தத்திலேயே புனித நீராட்டு வைபவம் நடைபெற்றிருந்தது. காலையில் வைத்தியசாலையில் வேலை இருந்ததனால் வசந்தியினால் இப்போது தான் வரமுடிந்தது. நண்பகல் விருந்தும் முடிந்திருந்ததனால் தங்கராசர் வீட்டில் கூட்டம் இல்லை. வசந்தியைக் கண்டதுமே அவர் மனைவி கமலா ரீச்சர் வாயெல்லாம் பல்லாக 'வாருங்கோ மிஸி! வாருங்கோ!' என மலர்ந்து வரவேற்றாள். சாய்வு

நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த தங்கராசர் புன்னகைத்து வரவேற்றார்.

வசந்தியை உள்ளே அழைத்துச் சென்ற கமலா ரீச்சர், மகள் மைதிலியைக் கூப்பிட்டுப் பெருமையுடன் வசந்தியினருகே உட்காரவைத்துக்கொண்டாள். மைதிலிக்குத் தான் செய்வித்து வைத்த நகைகளைக் காட்டியும், அந்தவைபவத்திற்கென விசேஷமாக வாங்கியசேலையைக் காண்பித்தும் மகிழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார் கமலா ரீச்சர்.

வெளியே அமர்ந்திருந்த தங்கராசருக்கு வசந்தியைக் கண்ட போது சட்டென ஒரு விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவருடைய மனைவி கடைசிப் பிரசவத்திற்காகநாவல் நகர் வைத்தியசாலையில் இருந்த போது தான் வசந்தியுடன் சிநேகிதமானாள். அதன் பின் அவர்களுடைய நட்பு நெருக்கமாக வளர்ந்த போது கமலா ரீச்சருக்கு வசந்தி மிஸியின் வாழ்க்கைச் சரிதமும், அவள் ஒரு கல்யாணப் பெண்ணுக்கு வேண்டிய நகைகளுடனும், சீதனக்காக பதினையாயிரத்துடனும் ஒரு கணவனுக்காகக் காத்திருப்பது தெரியும். அவள் வசந்தியைப் பற்றியும், அவளுக்கு முப்பத்திரண்டு வயதாகியும் இன்னும் திருமணமாகாமல் இருக்கும் பரிதாபத்தையிட்டும் தங்கராசருக்குக் கூறியிருந்ததால் அவருக்கும் கமலா ரீச்சருக்குத் தெரிந்த அத்தனையும் தெரிந்திருந்தது.

எனவே, வசந்தியைக் கண்டதும் அவருக்குக் காலையில் வந்த ராமச்சந்திரனுடைய கடிதம் சட்டென நினைவுக்கு வந்தது. அவனுக்காக மனம் வருந்தி என்ன செய்யலாம் எனத் தன் மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவரிடம் சுமாரான பணம் இருந்த போதும் ராமச்சந்திரனுக்குப் பத்தாயிரத்தைப் புரட்டிக்கொடுத்து விட்டு பின்பு அதை மீளப் பெற்றுக் கொள்வது கஷ்டம் என்பது அவனுடைய சம்பளத் தொகையையும், அவனுடைய தந்தை விட்டுச் சென்றிருந்த கடன் தொகையை

யும் வீட்டுச் சமையையும் அறிந்திருந்த தங்கராசருக்குத் தெரியும். ராமச்சந்திரனுக்குப் பத்தாயிரம் ரூபா உடனடியாகத் தேவைப்படுமானால் அவன் தன்னை விற்றுக் கொண்டால் தான் பணங்கிடைப்பது சாத்தியமாகும். இதைவிடச் சலபமான வழியெதுவும் அவனுக்குக் கிடையாதென்பதையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார். அப்படி அவன் தன்னை விற்பதற்கு முன் வந்தாற்கூட, இந்தத் திடீர்க் கல்யாணத்திற்கு யார் உடன்படப்போகின்றனர்? குறைந்தது பத்து நாட்களுக்குள் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி விவாகப் பதிவையும் வைத்துப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒரு சம்பந்தம் மட்டும் ராமச்சந்திரனுக்குக் கிடைத்துவிட்டால்... என்ற ஆவல் தங்கராசருடைய மனதில் தோன்றிய நேரத்தில் தான் வசந்தி மிளியும் அங்கு வந்து இருந்தாள்.

இங்கே ஒரு பெண் சீதனத்துடனும் கல்யாணமாகும் சந்தர்ப்பங்கள் தன்னை விட்டு மெல்ல நழுவுகின்றனவே என்பதை உணர்ந்த உள்ளத்தோடும் காத்திருக்கிறாள். அங்கே, கல்யாணச் சந்தையில் விலை போகக்கூடிய ஒரு கிளறிக்கல் மாப்பிள்ளைக்கு மிகவும் அவசரமாகப் பணத் தேவைப்படுகிறது. ராமச்சந்திரனுக்கு தந்தியடித்து விஷயத்தை முடித்துவிட்டால்! தங்கராசருக்குத் தன்னைத் தானே தட்டிக்கொடுத்து பாராட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. உள்ளே பேசிக்கொண்டிருந்த மனைவியை அழைத்தார்.

தங்கராசருடைய திட்டத்தை கேட்ட போது கமலா ரீச்சருக்கு பெருமை பிடிபடவில்லை. வெகு காலமாகக் கல்யாணம் ஒப்பேறாமல் இருக்கும் வசந்திக்கு ஒரு விவாகத்தைச் செய்து வைப்பது உண்மையிலேயே ஒரு நல்ல காரியந்தான் என மகிழ்ந்தாள். 'நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ... பொடியனுக்குத் தந்தியடிச்சுக் கூப்பிடுங்கோ..... நான் மிளியிட்டை எல்லாம் வடிவாய் விளங்கப்படுத்திச் சம்மதிக்க வைக்கிறன்... .. பொடியன்

எப்பிடி? நல்ல குணமே? வசந்தி மிஸியின்ரை குணம் உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே... அருமையான பிள்ளை' என் றெல்லால் கமலா ரீச்சர் மூச்சுவிடாமல் பேசிய பொழுது எழுந்து சென்ற தங்கராசர் தன் டயறிக்குள் இருந்த புகைப்படம் ஒன்றை எடுத்து வந்து மனைவியிடம் கொடுத்தார். படத்தில் தங்கராசருக்கு அருகே காணப்பட்ட ராமச்சந்திரனைக் காட்டி 'இது தானே பொடியன் நல்ல வடிவான மாபிள்ளை தான். நான் இதை மிஸியிடடைக் காட்டிச் சம்மதிக்கப்பண்ணிறன்' எனக் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்ற கமலா ரீச்சர் வசந்தியின் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டு விஷயத்தை விஸ்தாரமாக விளக்க ஆரம்பித்தாள்.

*

*

*

இரவெல்லாம் தூக்கம் பிடிக்காமல் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த வசந்தி காலையில் வைத்தியசாலை குச்சென்று தன் கடமைகளைக் கவனிக்கையில் நெஞ்சிலே கிளர்ந்தெழுந்த எண்ணங்களையெல்லாம் ஓரளவு மறந்திருந்தாள். மாலை கடமை முடிந்த போது அந்த எண்ணங்கள் அவளை மறுபடியும் கவ்விக்கொண்டன. படத்திலே கண்ட ராமச்சந்திரனுடைய முகம் அவளுடைய கண்ணுக்குள் நின்றது.

'அழகான இளைய முகம்! நேரில் பார்க்கையில் எப்படி இருப்பார்.....? அவருக்கு என்னைப் பிடிக்குமோ என்னவோ.....? என்னைப் பார்த்து விட்டுக் கல்யாணத்திற்குச் சம்மதிக்க மறுத்து விட்டால்? சீ! அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டார்... தங்கராசர் சொன்னால் சொன்ன படி நடக்கக்கூடியவராம்.

ஓரே இடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கப்பிடிக்காமல் வசந்தி உடையை மாற்றிக் கொண்டு உலவி வரப் புறப்பட்டாள்.

நாவல் நகரிவிருந்து வைத்தியசாலைக்கும் தாமரைக்குளத் துக்கும் நடுவே சென்று தெற்கில் தென்னஞ்சோலைகளின் ஊடாக செல்லும் அந்த சந்தடியற்ற சாலையில் வசந்தி நடக்கலானாள்.

வைத்தியசாலைச் சுற்றூடல் பரப்பில் ஆங்காங்குநின்ற நாவல் மரங்கள் மென்காற்றில் இலேசாக இலைகளை அசைத்தன. வெண்மணல் திட்டுகளாகக் காணப்படும் அந்தப் பகுதியைக் கடக்கையில் ஆணும் பெண்ணுமாக ஒரு ஜோடி கௌதாரிகள் வீதியைத் தாண்டிப் பொன்னா வரசம் பற்றைகளுள் மறைந்தன. அந்தப் பற்றைகளில் பொன்னிறப் பூக்கள் குலுங்கின. உள்ளத்தில் குதூகலம் கொப்பளிக்க மேலே தொடர்ந்து நடந்தாள் வசந்தி.

‘மிஸி! இந்த நாளையிலே ஒரு உத்தியோக மாப்பிளை எடுப்பதெண்டால் எவ்வளவு கஷ்டம்? டோனேஷன் கேப் பினம்! தங்கைமாருக்கு கலியாணத்துக்கென்று கேப் பினம்! இந்தப் பொடியன் ஆகப் பத்தாயிரந்தானே கேக்குது! அதுவும் என்ன தான் செலவழிக்கவே? உங்களைப் போல ஒரு இளம் பிள்ளையின்ரை குடும்பம் நாசமாகிப் போடும் எண்டபடியால் தானே! இவ்வளவுக்கு தங்கைக் காரியில் பாசம் பற்றுள்ள பொடியன் என்ன குணசாலியாய் இருக்கும் தெரியுமே...’

கமலா ரீச்சர் நேற்றுமாலை சொன்னவை இப்போ மீண்டும் ஒலித்தன.

‘மிஸி, பருவத்திலே தான் பயிர் செய்யவேணும். கலியாண விஷயம் எண்டால் கவலையினமாக இருந்திட்டுப் பிறகு கவலைப்படக் கூடாது...’

கல்யாணமாக வேண்டுமானால் கண்ணிப் பெண்கள் எல்லாம் கண்களிலே வலையை விரித்துக் கொண்டு கோயில் குளம் விழாக்கள் விசேஷங்கள் என்றெல்லாம் அலைய வேண்டுமா? பறவைகளையும் விலங்குகளையும் கண்ணி வைத்துப் பிடிப்பது போல கணவனைத் தேடிக்கொள்

வதும் ஒரு வகை வேட்டையா? சிலர் பொறி வைத்துப் பிடித்துவிடுகிறார்கள். சிலர் பொறி வைக்கப்போய்த்தாங்களே அதில் சிக்கி ஏமாந்து தங்களையே இழந்து பறவையையும் தப்பவிட்டு விடுகின்றனர். பலர் விலைகொடுத்து வாங்கிக் கூண்டுகளிலே வைத்துக்கொள்கின்றனர். இதிலே நான் எந்த வகை? வேட்டை ஆடுங்கலை எல்லோருக்குமே கை வந்த ஒன்று? வேட்டையாடத் தெரியாதவர்கள் விலை கொடுத்து வாங்குவதில் என்ன தப்பு? வேட்டையாடிப் பிடித்தாலும், விலை கொடுத்து வாங்கினாலும், பிறகு அந்தப் பறவையை விட்டுவிடக்கூடாது. பறவை மனதுக்குப் பிடித்ததோ பறவைக்குப் பாவையைப் பிடித்ததோ இல்லையோ சேர்ந்துதான் வாழவேண்டும். அல்லது சேர்ந்து வாழ்வது போன்று நடக்க வேண்டும்.

வசந்திக்குச் சிரிப்பு வந்தது. பறவையைப் பிடித்து விடவேண்டும் என்ற அவசரத்திலும் அவாவினுந்தானா நானும் இந்தக் கல்யாணத்திற்கு ஒப்புதல் கொடுத்தேன்? கமலா ரீச்சர் படத்தையும் காட்டி ஒரு மணித்தியாலம் பேசினதுமே ஒப்புக்கொண்டு ஐயா, அம்மாவுக்குக் கடிதம் எழுதி விட்டேனே. காசு பத்தாயிரத்தையும் கொண்டு வரும்படிகூட எழுதினேன். அவர்கள் எத்தனை ஆவலுடனும், நம்பிக்கையுடனும் இங்கே வருவார்கள். தற்செயலாக 'இவர்' வராமல் இருந்து விட்டால்... அப்படியெல்லாம் நடக்காது. விவாகப்பதிவுக்குத் திகதி கூட நிச்சயித்து ஆகவேண்டிய யாவற்றையும் தங்கராசர் ஏற்பாடு செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார் அல்லவா? இவர் நிச்சயம் சம்மதித்து வருவார் என்ற நம்பிக்கை இருப்பதன்றாலே தங்கராசர் தயக்கமின்றி இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறார். உண்மையிலே நான் தங்கராசர் தம்பதிகளுக்குக் கடமைப்பட்டவள்.

நம்பிக்கைகள் நிறைந்த நெஞ்சமும், கனவுகள் தேங்கிய கண்களுமாக வசந்தி நடக்கையில், 'ஹலோ! மிஸி வாருங்கள்... இந்தப் பக்கம் வருவீர்கள் என நான் எண்ணி

யிருக்கவில்லை...' என்ற குரல் கேட்டதும் வசந்தி தன்னிலைக்கு வந்தவளாய் குரல் கேட்ட திக்கை நோக்கினாள்.

வெள்ளை வர்ணம் பூசப்பெற்ற இரும்புக் கேற்றுகளின் அருகே செல்வராஜ் ஊன்று கோல்களிலே புன்னகை தவழ நின்றிருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற ஒரு அழகிய சிறிய சடைநாய் அவளை நோக்கிச் செல்லமாகக் குரைத்தது.

'எனது இல்லத்திற்குத் தாங்கள் கட்டாயமாக வர வேண்டும்' என அவன் கோரிக்கை விடுத்தபோது அதைத் தட்ட முடியாது அவனைத் தொடர்ந்தாள் வசந்தி.

செல்வராஜ் இதுவரையில் வசந்தியை அவளுடைய உத்தியோக உடையிற் தான் பார்த்ததுண்டு. இன்றே நீண்ட கூந்தலைத் தளர்த்தி ஒற்றைப் பின்னலிட்டு சந்தன நிறத்தில் ஒரு நைலெக்ஸையும் அணிந்து கொண்டிருக்கையில் அவள் மிகவும் வேறுபட்டவளாகத் தோன்றினாள். சேருடையணிந்து தலையில் வெள்ளை அணியுடன் வார்ட்டில் தன் கடமைகளைக் கவனிக்கையில் அவள் கனிவும் கண்டிப்பும் ஒருங்கே நிறைந்த ஒரு உண்மைத்தாதியாய், தாயாய் விளங்கினாள். இப்போதோ அவள் தழையத் தழையப் புவையைக் கட்டிக்கொண்டு நீண்ட பின்னல் அசைந்தாட நடக்கையில் பெண்மையின் மென்மைகளும் ஆர்ப்பாட்ட மில்லாத நளின அழகுகளும் எளிமை கலந்த அமைதியுடன் வெளிப்பட்டன. செல்வராஜ் இவள் தான் எத்தனை எளிமையான அழகுடன் இருக்கிறாள்' எனத் தனக்குள் வியந்து கொண்டான்.

குலைகள் சுமந்து நின்ற இளந்தென்னைகள் நடுவாகச் சென்ற பாதையில் சுமார் இருநூறு யார் அவர்கள் வந்த போது அது சாய்வாக அமைந்த நிலத்திலே இறங்கிக் கடலைப் பார்த்திருந்த ஒரு சிறிய வீட்டின் முன்றலில் முடிவடைவதை வசந்தி கவனித்தாள்.

சாய்ந்த தென்னைகள் கரைகட்டி நின்ற மஞ்சள் மணற் பரப்புக்கும் அப்பால் கரும் பச்சைக் கடல் தொடுவான் மட்டிலும் வியாபித்துக் கிடந்தது. ஒவென்ற பேரிரைச் சலுடன் கரையில் மோதிச் சிதறி நுரையாய்க் கரையும் வெள்ளலைகளைப் பார்க்கையில், 'நித்தம் உன் காலடியைத் தேடி விளையாடி வந்து முத்தமிடும் அலையாய் நான்.....' என்ற பாடல் வசந்திக்கு இசையுடன் ஞாபகம் வந்தது. அவன் தன்னுடைய, சிறிய ஆனால் அழகிய வீட்டைக்காட்டி 'இது தான் என்னுடைய குகை' என ஆங்கிலத்திலே செல்வராஜ் கூறிய போது அவள் அதன் உள்ளர்த்தத்தைப் புரிந்தவளாய்ச் சிரித்தாள். சோகத்தைச் சுமந்து திரியும் பாவம் நிழலிடும் அவனுடைய முகத்தை மீண்டும் பார்த்த வசந்தி 'இது இவருடைய டென்றில்லை. இது இவருடைய பர்ணசாலை... ஆச்சிரமம்' என எண்ணிய வளாய் 'நீங்கள் மிகவும் அழகான சூழலிலே தான் வசிக்கிறீர்கள்' எனக் கூறுகையில் வெளியே வந்த வேலைக் காரர் ராமு இவளைக்கண்டதுமே 'வாங்கம்மா' என அன்புடன் வரவேற்றான்.

ஒரு விருந்தினர் விடுதிக்குரிய சகல வசதிகளுடனும் இருந்த அந்த இல்லமும் அதற்கப்பால் விரிந்து கிடந்த வெண்மணற் பரப்பும், அலைமோதும் நீலக் கடலும் சலசலக்கும் தென்னைகளும் வசந்திக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன.

.....இவர் அந்த விபத்தில் சிக்கியிராவிடின்...? தனது காலே அநியாயமாக இழந்திராவிடின்.....? இந்த அழகிய சூழலில் இளந்தம்பதிகளாய்த் தன் மனைவியுடன் விடுமுறையைக் கழிக்கவருவார். இந்தத் தோட்டத்துக்கே சொந்தமான கடற்கரையில் இருவரும் கைக்கோர்த்துத் திரிவார்கள்..... கடலிலே குளிப்பார்கள். வருடங்கள் சில கழிகையில் அவர்களுடைய குழந்தைகளின் குதூகலமான குரல்கள் கடற்கரைக் காற்றையும் மீறிக்கொண்டு இந்த

ஹோலிலே ஒலிக்கும்..... சிப்பிகளும் சோகிகளும் இந்தக் கதிரைகளில் இறைந்து கிடக்கும்...

அங்கு கிடந்த பிரம்புக் கூடைக் கதிரையொன்றைக் காட்டி 'உட்காருங்கள் மிஸி' எனக் கூறிய செல்வராஜ் தன்னுடைய ஈனிச்செயரில் அமர்ந்து கொண்டான். சாரம் அணிந்திருந்த அவன், கதிரையில் இருக்கையில் ஒரு காலே இழந்தவன் போலக் காணப்படவில்லை.

இதற்குள் சீனிப்பாகில் தோய்ந்த வறுத்த முந்திரிப் பருப்பும் தேநீருமாக ஒரு தட்டைக் கொண்டு வந்து வசந்தியின் முன்னே வைத்தான் ராமு. உங்களுக்கு என்பது போல வசந்தி செல்வராஜை நோக்கிய போது 'நான் இந்த வேளையில் தேநீர் அருந்துவதில்லை மிஸி' எனச்சிரித்தான் அவன். அவனுடைய அந்தப் புன்னகை எதற்காகவோ அவளிடம் மன்னிப்புக் கோருவது போன்றிருந்தது. இதற்குள் ராமு அப்போது தான் குளிர்ப்பெட்டியி லிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு பியர் போத்தலைத் திறந்து செல்வராஜின் அருகே கிடந்த தாழ்ந்த மேசையில்வைத்து விட்டு ஒரு பியர் மக்கையும் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

'சென்ற வாரந்தானே கடுமையான காய்ச்சலில் இருந்தீர்கள்! அலக்கஹோல் உங்கள் உடம்புக்கு இப்போ நல்ல தல்லவே' என ஒரு தாதிக்கேயுரிய கண்டிப்புடன் வசந்தி கூறிய போது, 'இது ஆஸ்பத்திரி இல்லை மிஸி' எனச்சிரித்த செல்வராஜ் பின்பு அவளுக்குத் தான் விளங்கப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவன் போல 'இப்போது நான் பியர் மட்டுந்தான் எடுக்கிறேன். அதுவும் நேற்றிலிருந்து தான்' எனக் கூறிவிட்டு பியரை மெல்லப்பருகிக் கொண்டான்.

பதமாக வறுத்துப் பாகில் தோய்த்தெடுத்த முந்திரி கைப் பருப்புகள் இதமாக நாவில் கரைந்தன. ராமு மீண்டும் வெளியே வந்து செல்வராஜின் அருகே ஒரு தட்டை வைத்தான். அதில் மிளகாய்த் தூளும் உப்புங் கலந்துவிரவிய பொன்னிறப் பருப்புகள் கிடந்தன.

'ராமு! மிளிக்கும் இந்தக் கஜுவிலை கொடு' எனக் கூறிவிட்டு 'உங்களுக்கு இனிப்புப் பிடிக்குமா? உறைப்புப் பிடிக்குமா?' என வசந்தியைக் கேட்டான் செல்வராஜ். 'எனக்கு இரண்டுமே பிடிக்கும்' என அவள் பட்டென்று பதில் சொன்னபோது 'எனக்கு உறைப்புத்தான் இப்போ பிடிக்கிறது' என்றான் செல்வராஜ்.

மிகவுஞ்சாதாரணமாக அவன் சொன்ன அந்தச்சாதாரண வார்த்தைகள் தொடர்ந்த சில மௌனமான நிமிடங்களுள் மிகவும் அர்த்தம் பொதிந்ததாகவும் அவனுடைய தற்போதைய நிலையையும் அந்தரங்கத்தையும் பறையறைவது போலவும் விசுவரூபம் எடுத்தபோது பியரின் அசட்டுத்தனமான கசப்பும் கஜுவின் இனிமை விரவிய உறைப்பும் எனது நாவுக்கு விருந்தாக அமைவதுபோல... என் வாழ்விலே திடீரென ஏற்பட்டுவிட்ட இழப்புக்களும் அதன் வேதனைகளுந் தான் இன்று எனக்குக் கிடைக்கும் சுவைகள்... அந்த வேதனைகளில் தோய்ந்து போய் விடுவது தான் இப்போ எனக்குப் பிடித்தமான பொழுது போக்கு...! ஓயாது அலையெறியும் கடலை வெறித்துப் பார்த்திருந்த செல்வராஜ் சொல்வது போலிருந்தது வசந்திக்கு.

'இனிப்பை சாப்பிட்டுவிட்டு உறைப்பை ருசிப்பதிலே உள்ள இன்பமும், உறைப்பைச் சுவைத்துவிட்டு இனிப்பை அனுபவிக்கையில் ஏற்படும் சுகமும்... வாழ்க்கையைப் போலத்தானே! இன்பங்களும் துன்பங்களும் மாறி மாறி வருகையில் வாழ்க்கை ருசிக்கிறது. ரசிக்கிறது... ஆனால், நித்தமும் துன்பங்களே தேடித் தேடி வந்து தொடருமாயின்?' என எண்ணிக் கொண்டே வசந்தி அந்தக்கேள்விக்கும் செல்வராஜின் மௌனத்துக்கும் பதில் சொல்வது போல 'எப்போதுமே நாம் இன்பங்களைத் தொடர்ந்து நித்தியமாக அனுபவிக்க முடியாதது போலவே... துன்பங்கள் எவையுமே எப்போதுமே தொடர்ந்து வரமுடியாது!

அவையும் அறித்தியமே!' என வசந்தி கூறியபோது செல்வராஜ் 'நீங்கள் இப்போ சொன்னது லொஜிக் மிஸி... ஆது வாழ்க்கைக்கு உதவாது' என வரண்ட சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

அவனுடைய விரக்தியுற்றுப் போன மனநிலையை உணர்ந்துகொண்ட வசந்திக்கு அவனுக்கு ஆறுதலளிக்கும் வகையில் ஏதாவது கூறவேண்டும் போலிருந்தது.

கடந்த வாரம் அவன் வைத்தியசாலையில் தங்கியிருந்த போது அவனுடன் அவள் அதிகமாகப் பேசிக்கொள்ளாவிடினும் அவனுக்கு அவள் அன்போடு செய்த பணிவிடைகள் மூலமே அவள் அவனுக்கும், அவன் அவளுக்கும் மிகவும் நெருங்கிய அறிமுகமுள்ளவர்போல ஆகிவிட்டிருந்தனர். மருத்துவத்தாதி பரிமளம் மூலம் அவனைப்பற்றி நிறைய அறிந்து கொண்டிருந்த வசந்தி அவனுடைய பரிநாப நிலைகருதி அவனைக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே கவனித்ததுண்டு.

கடலை நோக்கிய வண்ணமே தேநீரை அருந்திவிட்டு நிமிர்ந்த வசந்தி 'நீங்கள் உங்களுக்கு நடந்தவற்றையே எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தால் அதனால் உங்களுக்கு எவ்வித பிரயோசனமோ சந்தோஷமோ ஏற்படப் போவதில்லை...உங்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பைப் பார்க்கிலும் கொடுமையான துன்பங்களை ஏற்றுக் கொண்ட எத்தனையோ பேரை எனக்குத் தெரியும். நீங்களும் வார்ட்டில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்ததால் உங்களுக்கு மற்ற நோயாளிகளை அதிகம் கவனிக்க முடியவில்லை. ஆனால், பல வருடங்களாக இந்தத் தொழிலில் இருந்துவரும் எனக்கு எத்தனையோ நெஞ்சை உருக்கும் இழப்புக்களையும் உடலை வாட்டும் வாதைகளையும் அனுபவித்த, அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்களைத் தெரியும்... இந்த உலகத்தில் பொருள் பண்டமில்லையே, பதவி இல்லையே என்று சதா, தேவைக்கும் அதிகமாக

ஆசைப்பட்டு அல்லலுறும் மனிதர் யாவரும் மாதத்தில் ஒரு தடவையாவது நோயாளிகள் நிறைந்த ஒரு வைத்திய சாலைக்குச் சென்று அவர்கள் அனுபவிக்கும் உபாதைகளைப் பார்த்து வரவேண்டும். அப்படிச் செய்வார்களாயின் நிச்சயம் அவர்கள் தமக்கிருக்கும் உடல் நலமே பெருஞ் செல்வமென உணர்ந்து கொள்வர்’.

வசந்தி செல்வராஜைப் பார்க்காமல் எதிரே விரிந்து கிடந்த அந்திவானத்தையும் அதன் கீழே அரற்றிக் கொண்டிருந்த கருங்கடலையும் பார்த்தவாறே பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் அவளைக்கூர்ந்து கவனித்தான்.

சந்தன நிறச்சேலையும் அவளுடைய மாநிறமேனியும், கடற்கரை மணலில் பட்டுப் பிரதிபலித்த மாலை வெய்யிலில் அற்புதமானதொரு ஒளியைப் பெற்றிருந்தன. அன்று காய்ச்சலடிக்கையில் என்னவோ காட்சிகளையெல்லாங்கண்டு கலவரப்பட்டு விழித்துக் கொண்டபோது அவனுக்கு மிக அருகிலே தெரிந்த நேத்திரங்களின் கருணையையும் அவை வருஷித்த நம்பிக்கையின் நயன மொழிகளையும் இப்போது நினைவுகூர்ந்து அவன் வசந்தியின் விழிகளைக் கவனித்தான். அந்திச் சிவப்பு அவளுடைய கண்களுள் எரிந்தது.

‘இன்று எம் வைத்தியசாலைக்கு வரும் பெரும்பாலான நோயாளிகள் பலருக்கு எவ்வித நோயுமே இல்லை! அவர்களுக்கு இருப்பதெல்லாம் ஒரே ஒரு நோய்! அதுதான் வறுமை! வயிற்றுப்பசி! பசிக்கு மருந்து உணவேயன்றி வேறில்லை! அன்றாடங் கூலி வேலை செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் ஒருவனுக்கு இரண்டு நாட்கள் தொடர்ந்து வேலை கிடைக்காவிடின் அவனுடைய குடும்பமே பட்டினி கிடக்க நேரிடுகிறது. பட்டினி கிடந்தவன் அடுத்த நாளில் எப்படி ஊக்கமாக உழைக்க முடியும்? கண்கள் இருட்ட காதடைக்க அவன் கஷ்டப்படுகிறான். திறமையாக வேலை செய்ய முடிவதில்லை. கூலியும் செய்த வேலைக்கேற்பவே

கிடைக்கிறது. அந்தப் பணத்தில் அவன் எதைத்தான் வாங்க முடிகிறது? மீண்டும் பட்டினி! இப்படியே அவன் ஒரு விஷவட்டத்தில் சிக்கி வேலைக்கே லாயக்கில்லாத நோயாளியாகி விடுகிறான். இன்று வீதியோரங்களில் விழுந்து கிடந்து சாவுக்காகக் காத்திருக்கும் அவர்களை விட நீங்கள் இன்று அதிகமாக துன்பத்தை அனுபவிக்கிறீர்களா? வெய்யிலில் கொதிக்கும் மணற்றரையில், வயலோரங்களிலே கையில் ஒரு மதலையையும் பக்கத்தில் இரு பாலகர்களையும் வைத்துக் கொண்டு, அறுவடை முடியட்டும் சிந்துகின்ற கதிர்களைப் பொறுக்கி நெல்மணிகளைச் சேகரிக்கலாம் எனக் கிழிந்துபோன ஆடையுடன் பொறுமையாகக் காத்திருக்கிறாளே ஒரு ஏழைத் தாய்! அவளை விட உங்களுக்குத் துயரம் என்ன அதிகமாகிவிட்டது?

வசந்தி மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாக ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘உங்களுக்கு கால்தான் ஒன்றில்லையே தவிர ஆரோக்கியமான உடல் இருக்கிறது! உலகத்து அழகுகளை ரசிக்க விழிகள் இருக்கின்றன. அமைதியையும் இன்பத்தையும் அளிக்கும் இசையை அனுபவிக்க செவிகள் இருக்கின்றன! செல்வமும், வசதியான வீடும் வேண்டியவற்றை செய்ய ஆளுதவியும் இருக்கின்றன. கவலைப்படுவதற்கு உங்களுக்கு இருக்கும் காரணங்களைவிட நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்குத்தான் காரணங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. நீங்கள் ஏதற்காக மனமுடைந்து விரக்தியுற்று இருக்க வேண்டும்?’ என மளமளவெனக் கூறிவிட்டு ஓய்ந்துபோன வசந்தியைப் பிரமிப்புடன் பார்த்திருந்தான் செல்வராஜ்.

வசந்தி அமைதியாக ஆனால், ஆணித்தரமாகக் கூறிய வற்றையெல்லாம் மௌனமாகக் கேட்டிருந்த செல்வராஜின் விழிகள் இப்போ செக்கர் வாணத்தில் பதிந்திருந்தன.

இவ்வளவு நாட்களும் நான் ஒரே கோணத்தில் பார்த்த ஒரு விஷயம் இன்று வசந்தியின் பார்வையில் எவ்வளவு

வேறுபட்டதாகத் தோன்றுகிறது! என்னுடைய நிலையை யிட்டு நானே பரிதாபப் பட்டுக் கொள்வது மிகவும் சுய நலமான ஒரு செயலா? யாரோ ஒருவன் தன் கால்களுக்குச் செருப்புக்கள் இல்லையே எனக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தானாம். ஆனால், ஒரு நாள் கால்களே இல்லாத ஒரு வளைக் கண்டபோதுதான் இல்லாத செருப்புக்களுக்காக ஏங்குவதைவிட இருக்கும் கால்களுக்காகச் சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்வதுதான் புத்திசாலித்தனம் மட்டுமல்ல, மிகவும் இலகுவானதுங் கூட என உணர்ந்து கொண்டானாம்! வசந்தியும் இதைத்தான் சொல்கிறாளா?...ஆனால், பத்மாவை என்னால் மறக்க முடியவில்லையே...என்னைவிட்டு போய்விடு என்று நான் அரற்றியபோது, அதற்கு எவ்வித மறுப்புங் கூறுது நான் அப்படிச் சொல்வேன் எனக் காத்திருந்தவள் போலப் போய்விட்டாளே! கலை இழந்ததை கூட என்னால் மறந்துவிடமுடியும்...ஆனால், பத்மா என்னை இவ்வளவு சாதாரணமாக விட்டு சென்றதை?...ஆபத்திலே சிக்கிய பல்லி வாலைக் கழற்றிவிட்டு மெல்ல போய்விடுவதைப்போல...இங்கே துண்டிக்கப்பட்ட வால் துடிப்பது போல நான்...வசந்தி மிளிக்கு இதைப்பற்றி என்கே தெரியப் போகிறது.

தன் நினைவுகளைக் கத்தரித்துக் கொண்ட செல்வராஜ் மீண்டும் வசந்தியைப் பார்த்தான். தன்னையே மறந்து பேசிக் கொண்டிருந்த அவள் இப்போ கையிலே உள்ள கடிகாரத்தைக் கவனித்து விட்டு, 'ஐந்தரையாகிவிட்டது மிஸ்டர் செல்வராஜ்!' என எழுந்தபோது கூடவே எழுந்து கொண்ட செல்வராஜ் 'உங்கள் வருகைக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றிகள்!' என்றான். அவனுடைய குரல் கனத்திருந்தது.

தற்செயலாக இந்தப்பக்கம் வந்த என்னைத் தன்னையே பார்க்க வந்ததாக நினைத்துக் கொண்டு செல்வராஜ் எவ்வளவு ஆனந்தப் பட்டார்!...நான் சொன்னவை அவருடைய மனதை மிகவும் பாதித்திருக்க வேண்டும்! விடை

கொடுக்கையில் குரல் கூடக் கம்மியதே! இவ்வளவு புத்தி மதி சொல்லிவிட்டு வருகிறேனே... எனக்கு ஏன் என்னைப் பற்றி, எனக்கு நடக்கவிருக்கும் திடீர் விவாகப்பதிவையிட்டு அங்கு நினைவு வரவில்லை? வார்ட்டுக்குள் றுழைந்ததும் சகல வெளிக்காரியங்களும் மனதை விட்டகன்று, நோயாளரும் அவர்களுடைய நோயும் மட்டுமே தெரிவது போன்று இங்கேயும்...ஓ...இவரும் ஒரு நோயாளிதான்! உடைந்த உள்ளத்தோடு தனக்காக மட்டும் அழும் மன நோயாளி! காதலி கைவிட்டுப் போனதன் துயரிலிருந்து இன்னமும் விடுபெறாத அவரிடம் என்னுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றி பேசிக் கொள்ளாததும் நல்லதுதான்! ரெஜிஸ்ட்ரேஷனுக்கு இவருக்கும் அழைப்பு விடுக்க வேண்டும்... செல்வராஜைவிட 'இவர்' இன்னும் அழகாயிருக்கிறார்... நேரில் பார்க்கையில் எப்படி இருப்பார்?...குரல் எப்படியிருக்கும்?...வசந்தியின் நெஞ்சுக்குள் நினைவுகள் இனித்தன.

தன் விடுதிக்கு அவள் வந்தபோது விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. முற்றத்துப் பூமரங்களில் பலநூறு பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன.

* * *

பளிச்சென்ற பெரிய பூக்கள் அழகு செய்த மிருதுவான கம்பளிக்குள் குளிருக்கு அடக்கமாகப் படுத்திருந்த காஞ்சனா விழித்துக்கொண்டபோது மணி எட்டுக்கு மேலாகிவிட்டிருந்தது. அந்த அதி செளகரியப் படுக்கை அறையின் பெரிய ஜன்னல்கள் இரண்டும் தரைமட்டும் தொங்கிய சிவப்பு வெல்வெற் திரையினால் மறைக்கப்பட்டிருந்ததால், வெளியே விடிந்துவிட்டிருந்தாலும் உள்ளே இருட்பாகவே இருந்தது. விசாலமான அந்த ஸ்பிரிங் கட்டிலில் அவன் படுத்திருந்ததன்

அடையாளமாகக் கம்பளியும் விரிப்பும் கலைந்து கிடந்தன. அவன் அதிகாலையிலேயே எழுந்து உலவப்போய்விட்டான். பனிமூட்டங் கலையாத காலைக் குளிரில் வெளியே செல்ல விரும்பாத காஞ்சனா மட்டும் இன்னமும் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அது எவ்வளவு சுகமாகத்தான் இருந்தபோதும் எட்டு மணிக்கு மேலும் படுத்துறங்க முடியாமல் அவன் எழுந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்தபடியே கைகளை உயர்த்திச் சோம்பல் முறித்தபோது, கட்டிலுக்கு எதிரே கிடந்த கண்ணாடி மேசையின் மூன்று நிலைக்கண்ணாடிகளிலும் மூன்று கோணங்களில் காஞ்சனாவின் பிரதிபிம்பங்கள் தெரிந்தன. மெல்லிய நைற்றி தழுவிக்கிடந்த அந்தத் தாமரை நிறக் கட்டுடல் மங்கிய பெட்டும் விளக்கொளியில் கண்ணாடிகளில் மயங்கிப் பிரதிபலித்தது.

எழுந்து போய்க் கண்ணாடி மேசையின் மூன் கிடந்த தாழ்வான இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்ட காஞ்சனா தன் முன்னே தோன்றிய மூன்று பிம்பங்களையும் கண்கொட்டாமல் பார்த்தாள். நேற்று, இன்று, நாளை என்ற கோணங்களில் தன்னுடைய உருவங்கள் பிரதிபலிப்பதைப் போன்று ஒரு பிரமை அவளுக்கேற்பட்டது.

நேற்றைய காஞ்சி இருபது வயதுகளுக்குள் கனவுகள் நடமிடும் கண்களுடன் சிரித்தாள். டாக்டராவிரிடுவேன் என்ற கனவு. அது பலிக்காதபோதும், மனதுக்குப் பிடித்த ரிசெப்ஷனிஸ்டர் வேலை கிடைத்துவிட்டதே என்ற நிறைவு. கை நிறையக் கிடைக்கும் சம்பளத்தில் வீட்டுத் தேவைக்கும் அனுப்பிவிட்டு மீதமாவதில் சற்றுச் செளகரியமாகவே வாழ்வதில் ஏற்படும் பூரிப்பு... தான் அழகி என்பதை ஒவ்வொரு நிமிடமும் மகிழ்வுடன் உணர்ந்திருந்த பெருமை... தன்னுடைய அழகுக்கு நிச்சயம் ஒரு டாக்டரோ அல்லது ஒரு எஞ்சினியரோ கிடைப்பான் என்ற அசையாத நம்பிக்கை... இவற்றை

யெல்லாம் நெஞ்சினிலும் கண்களிலும் தேக்கிவைத்துக் கொண்டு, வசந்த காலங்களின் தேவதையாக வாழ்ந்திருந்த நேற்றைய காஞ்சி...! கவலைகளில்லாத கன்னிப் பருவக் காஞ்சியின் களங்கமற்ற இதயத்தின் வாசல்களாகிய அந்தக் கருவிழிகள்தாம் எவ்வளவு குதூகலமும் குறும்பும் குமிழியிடச் சிரிக்கின்றன! புத்தம் புதிதாக மலர்ந்து மணம் பரப்பும் அந்த அழகிய ரோஜா வதனத்தின் தூய்மையான எழில்தான் எத்தனை அற்புதமானது!

காஞ்சனாவின் விழிகள் நிலைக்கண்ணாடிகளின் நடுவே தெரிந்த இன்றைய காஞ்சியில் பதிந்தன.

இங்கும் அழகுக்குப் பஞ்சமில்லை! கன்னிப் பருவத்தில் வஞ்சிக்கொடி போன்றிருந்த உடல் இப்போ ஓரளவு கனிந்து வெளியே செம்பழமாய் அழகு காட்டியது. நேற்றைய காஞ்சியின் விழிகளிலே சதா விளையாடிய குறும்பும் குதூகலமும், இன்றைய காஞ்சியின் கண்களிலே காணப்படவில்லை. மலையின் மார்பில் தொங்கிக் குதித்து வரும் காட்டருவி, சமதரையின் மடியில் வருகையில் வேகந்தணிந்து அமைதியாகப் பாய்வதுபோல் அந்தக் கருவிழிகளும், ஆழமும் அனுபவங்களும் நிறைந்த வையாகக் காணப்பட்டன, காஞ்சனா இன்னும் சற்று நெருங்கி இன்றைய காஞ்சியின் பிரதிபிம்பத்தை ஊன்றிக் கவனித்தாள். அந்தக் கண்களைச் சுற்றி மிகவும் லேசாக ஒரு கருமை தெரிவது போன்றதொரு பிரமை! முன்பு மாம்பழங்கள் போன்று மினு மினுத்த கன்னங்களில் உற்றுக் கவனித்தால் மட்டும் தெரியக்கூடிய சில கருக்கங்களின் முன்னோடிகள் நிழலிடுகின்றன.

முப்பது வயதுவரை தனக்கும் ஒரு திருமணம் நடக்கும் என நம்பியிருந்தவள் மனஞ்சொர்ந்து போனாள். இடையே எத்தனையோ தொடர்புகள். அவளுடைய அழகை ரசிக்கவும், அதை அனுபவிக்கவும் விழைந்தவர்

கள், சீதனம் இல்லாததால் அவளுக்கு ஒரு மனைவியின் ஸ்தானத்தைக் கொடுக்க முன்வராதபோது அவள் காத்திருப்பதற்குக் களைத்துப் போனாள். நினைத்தவுடன் இளமைப் பருவம் விட்டு நீங்கவும், முதுமை ஓடிவந்து அணைத்து, உள்ளே ஊற்றெடுக்கும் சில அபூர்வமான உணர்வுகளை அழித்துவிடுவதற்கும் காஞ்சனா என்ன ஓளவையாரா? இவர் என்னை நிச்சயம் மணந்துகொள்வார் என்ற நம்பிக்கையில் அவள் அந்த அவருக்கு அளித்த சில அந்தரங்கமான உரிமைகளும் அந்த அவர், அவள் தந்த உரிமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டபோது ஏற்பட்ட சில அனுபவங்களின் காரணமாகவும் அவளுள் கிளர்ந்த அந்த உணர்வுகள் அடங்கிப் போவதற்குப் பதிலாகக் கூர்மைப்படுத்தப்பெற்று அவளை அலைக்கழித்தபோது, அவற்றுடன் போராடிப் போராடிக் களைத்துப் போய்விட்ட இன்றைய காஞ்சி, அர்த்தம் நிறைந்ததும், சிறிது சலிப்புற்றுப் போனதுமான ஒரு பாவத்துடன் அந்தக் கண்ணாடியிலே மௌனமாகச் சிரித்தாள். கட்டு மீறிப் பிரவசிக்கும் அந்த உணர்ச்சிகளை ஒரு கட்டுக்குக் கீழ் கொண்டு வந்து மாதம் ஒரு முறை எங்கேயாகிலும் ஒரு அந்நிய இடத்திலே இரண்டு நாட்களுக்காவது ஒரு மனைவியாக வாழ விழையும் இன்றைய காஞ்சியின் பிரதிபிம்பம் சிரித்துக்கொண்டபோது அதைக் கண்ணிமைக்காது பார்த்திருந்த காஞ்சனாவின் உள்ளம் ஊமை வேதனையிற் துடித்துக்கொண்டது.

இப்படியே இளமை இருக்கும் வரை அனுபவித்து அந்தத் தற்காலிக தராதரங்களான அழகும் வாலிபமும் என்னை விட்டுப் போனதன் பின்னர்...? நாளைய காஞ்சி ரப்படியிருப்பாள்? அவளுக்கு வலப்பக்கத்திலே தோற்றிய நாளைய காஞ்சியின் உருவைப் பார்க்கவே விரும்பாத காஞ்சனா சட்டென எழுந்து ஜன்னலோரஞ்சென்று வெல்லெவற் திரைகளை விலக்கினாள். உள்ளே ஓலி ஓலெள்ளும் பாய்ந்தது.

வெளியே, இரவில் பெய்த மழையில் நனைந்த தேயிலைச் செடிகள் காலை வெய்யிலில் சிலிர்த்தவாறு மலைகளையும் சரிவுகளையும் போர்வையிட்டு நின்றன. இங்கிருந்து பார்க்கையில் அந்தத் தோட்டத்தின் தேயிலைத் தொழிற்சாலை அந்தரத்தில் தொங்குவது போல ஒரு பள்ளத்தாக்கின் மேல் வெள்ளிப் பெட்டியாக மின்னியது. தொழிற்சாலைக்குச் செல்லும் சாலையோரமாக நின்ற ஏதோ ஒரு வகை மரங்கள் கொள்ளை கொள்ளையாகச் சிவப்பு மலர்களைச் சுமந்து நின்றன.

இப்படிப்பட்ட சகல வசதிகளும் நிறைந்த ஒழுப்பங்களாவின் இல்லத் தலைவியாகத் தான் இருக்க வேண்டும். கண் நிறைந்த கணவன் உற்சாகம் மிக்கவனாய் இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் விரும்பினோ! இன்று அந்த நிலையை அனுபவிக்கிறேன் அல்லவா...? அரேபிய இரவுக் கதையில் வரும் ஒரு நாள் ராஜாவைப் போல..... நானும் ஒரு நாள் மனைவி!

காஞ்சி அந்தப் பெயர் தெரியாத மரங்களையும், அவற்றின் சிவப்பு மலர்களையும் வெகு நேரமாக உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்துவிட்டு மீண்டும் அறைக்குள் வந்தபோது மேசையில் கிடந்த அவளுடைய கைப்பை கண்ணில் பட்டது.

நேற்றுக் காலையில் அவள் பொகவந்தலாவைக்கு வருவதற்காகத் தன் நண்பனின் காரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அந்தக் கடிதம் வந்தது. அந்தநேரம் காரும் வந்துவிடவே கடிதத்தை அவசரமாகக் கைப்பைக்குள் திணித்துக்கொண்டு காரிலே ஏறிக் கொண்டாள். ஷேவிங் லோஷனின் மணமும் உற்சாக மிக்க வார்த்தைகளுமாக நண்பன் ரவி அவளுடைய கவனம் முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டபோது அவள் அந்தக் கடிதத்தைப் பற்றியே மறந்துபோனாள்.

இப்போது அவசரமாக கைப்பையைத் திறந்து கடிதத்தை உடைத்துக் கொண்டு போய்க் கட்டிலில் சாய்ந்தவாறே அதைப் படிக்க ஆரம்பித்தாள் காஞ்சன.

அன்பின் காஞ்சி! அவசரமாக இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகையில் உன்னைப்பற்றி நிறைய நினைத்துக்கொள்கிறேன். உனக்கு இக்கடிதம் கிடைக்கையில் எனக்கு விவாகப்பதிவு நடந்திருக்கும். இது திடீர்க் கல்யாணம் ஆதலால் உனக்கு அறிவிக்கவோ, அழைப்பு விடுக்கவோ அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. எனக்குக் கணவனாகப் போகிறவர் பேராதனையில் ஒரு கிளார்க்காக வேலை பார்க்கிறார். நேற்று மாலை அவர் இங்கு வந்திருந்தார். இங்கே நாவல் நகரில் இருக்கும் என்னுடைய நண்பி கமலாவின் மூலமாகவே இந்தத் திருமணம் நடைபெற வழி பிறந்தது. அவளுடைய கணவன் இவருடன்தான் வேலை பார்க்கிறார். படத்தில் காணப்பட்டதைவிட இவர் மிகவும் அழகாக இருக்கிறார். ஆனால் மிகவும் அமைதி! எனக்கு அவரை மிகவும் பிடித்துக்கொண்டது. நானையே எம்முடைய விவாகப்பதிவு நடக்கும் என முற்றாகிய போது இவ்வளவு காலமும் காத்திருந்த எனக்கு வாழ்வு கிடைத்துவிட்டதென மகிழ்ந்தேன்.

காஞ்சி! சில நாட்களுக்கு முன் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி என் மனதில் ஒரு கருத்தைத் தோன்றச் செய்தது. மணமாகாத ஒரு கன்னிப்பெண் பூக்களைப் புஷ்பிக்கும் ஒரு பூமரத்தைப் போன்றிருக்கிறாள். அழகும் மணமும் மிக்க மலர்களை மலர வைத்துக்கொண்டு இப் பூமரங்கள் கவிமரங்களாவதற்குக் காத்திருக்கின்றன. இக்கருத்து என் மனதில் தோன்றியபோது நான் என்னையும் உன்னையுந்தான் நினைத்துக்கொண்டேன். பூத்துப் பூத்துக்களைத் துப்போன எம்போன்ற பூமரங்களுக்குக் காத்திருப்பதைத் தவிர வேறு எந்த லட்சியமும் கிடையாதா என்று

எண்ணியிருந்த நாட்களில்தான் என்னுடைய திருமணம் முற்றுகியது. இந்தப் பூமரத்துக்கும் ஒரு சொந்தக்காரன் வந்துவிட்டான். வெறுமனே மலர்ந்து மணம் பரப்பி வாடியுதிர்ந்த காலம் போய் காரணத்தோடு மலரும் நாள் வந்துவிட்டது. விரைவில் இந்தப் பூமரத்திலும் பிஞ்சுகள் பிடித்துக் காயும் கனியும் குலுங்கும்..... இந்த மகிழ்ச்சியில் நான் ஆழ்ந்து போகையில், இன்னமும் பூமரமாகவே நிற்கும் உன்னை நினைக்கையில் என் நெஞ்சு வேதனைப்படுகிறது. ஆனால், இயற்கையிலேயே மிகவும் அழகியும் விவேகியுமான உனக்குக் கல்யாணம் மிக விரைவிலேயே நடக்கும் என என் அந்தராத்மா சொல்லிக்கொள்கிறது. அந்த நம்பிக்கை தரும் ஆறுதலிலேதான் உன் வாழ்வைப் பற்றிய கவலையை இந்த நேரம் மறக்க முடிகிறது.... என்றெல்லாம் தன் உள்ளத்தைக் கொட்டி எழுதியிருந்ததைப் படிக்கையில் காஞ்சி பல தரப்பட்ட உணர்வுகள் நிறைந்தவளாய் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போனாள்.

பொறுமையுடன் காத்திருந்த வசந்திக்கு இன்று வாழ்வு கிடைத்துவிட்டது. இனிமேல் ஊரிலோ, அவள் வேலை பார்க்கும் இடத்திலோ அவளை எவரும் பரிதாபமாகப் பார்க்க மாட்டார்கள். குருடோ, செவிடோ, நொண்டியோ, முடமோ யாருக்காயினும் ஒரு கணவனுக்கு அவள் மனைவியாகிவிட்டாள். அவன் அவளைத் தலைமேல் தூக்கிவைத்தாலென்ன, காலின் கீழ்ப்போட்டு மிதித்தாலென்ன அதைப்பற்றி சமூகம் அவ்வளவாக சிரத்தை காட்டப்போவதில்லை..... கல்யாணம் என்பதே ஒரு வெறும் சமூக அந்தஸ்துதானா?

எப்படியிருப்பினும் வசந்தி அதிர்ஷ்டசாலிதான்! அடக்கமும் அமைதியும் நிறைந்த அவளுடைய பண்புகள்தானே பள்ளிப்பருவத்தில் என்னை அவன்பால் நட்புக்கொள்ளச் செய்தது! கிரிசாம்பாள போலப்

பொறுமையுடன் காத்திருந்த அவளுக்குப் பொன்பொதிந்த மோதகம் கிடைத்துவிட்டது. அவசரப்பட்ட-எனக்கு?

வசந்திக்குக் கல்யாணம் என்ற செய்தி காஞ்சிக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தாலும் அவளுள்ளே ஒரு மெல்லிய வேதனையும் கூடவே ஏற்படத்தான் செய்தது. துணைப்பறவை முன்னேறிப் பறந்துவிட பிந்தங்கிவிட்ட இணைப்பறவை ஏங்குவதுபோல ஒரு துயர் அவள் நெஞ்சை அடைத்தது.

காஞ்சி எழுந்து ஜன்னலோரம் சென்று வெளியே பார்த்தாள். நிலமலைகளும், பச்சைத் தோட்டங்களும் மனதில் புத்துணர்வை நிறைத்தன. தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்குச் செல்லும் பாதையின் ஓரங்களில் வரிசையாக நின்றிருந்த அந்தப் பூமரங்களின் இரத்தச் சிவப்பு பூக்கள், கால வெய்யிலில், பசுமைப் பகைப் புலத்தில் மிகவும் ஆடம்பரமாகவும் அவசரமாகவும் தீப்பற்றி எரிவது போலக் காஞ்சிக்குத் தோற்றின.

காத்திருந்த வசந்தி இனிமேல் காரணத்தோடு மலரப்போகிறாள்... ஆனால் நான்...? மீண்டும் அந்த அக்கினிப் பூக்களைப் பார்த்த காஞ்சி 'ஒரு பூமரம் பற்றி எரிகிறது' எனத் தனக்குள் சொல்லி விரக்தியுடன் சிரித்துக்கொண்டபோது அவளுடைய விழிகளில் உலவப்போன ரவி வருவது தெரிந்தது.

காசில்ரே அணைக்கட்டுப் பார்க்கப் போகவேண்டும் என்றல்லவா சொன்னவர்... புறப்பட வேண்டுமே! காஞ்சி தன் நினைவுகளினின்றும் விடுபட்டுக்கொண்டுகுளியலறைக்குள் புகுந்தாள்.

சில நிமிடங்களில் உல்லாசமானதொரு சினிமாப் பாடல் அங்கிருந்து கேட்க ஆரம்பித்தது.

காலே பத்து மணியளவில் விவாகப் பதிவு நடந்து முடிந்திருந்தது. கமலா ரீச்சர் தன் குடும்பத்துடன் வந்திருந்தாள். வைத்தியசாலை வைத்தியர் சிவப் பிரகாசத்தாரைத் தவிர வேறு அந்நியர் எவரும் அழைக்கப்படவில்லை. இரகசியத் திருமணம் எனச் சொல்ல முடியாவிடினும், அமைதியான விவாகம் என்று கருதக்கூடியதாக அது எளிமையாக நடந்ததில் வசந்திக்கு மிகவும் திருப்தி. அவளுடைய பெற்றோருக்கோ தமது ஒரே பிள்ளையின் திருமணம் இப்படிச் சடுதியாக ஆடம்பரமின்றி நிறைவேறியதில் அவ்வளவு திருப்தி இல்லை. ஆயினும் மாப்பிள்ளையைக் கண்டபோது அவர்கள் பெருமிதப்படவே செய்தனர்.

மகளின் கடிதத்தைக் கண்டபோது எதற்கு இப்படி அவசரப்பட வேண்டும்? பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு நழுவிவிடும் சம்பந்தமோ? என்ற சந்தேகங்களுடனும், இப்போதாவது வசந்திக்குத் திருமணம் முற்றுகி வந்திருக்கிறதே என்ற சந்தோஷத்துடனும் புறப்பட்டு வந்த அவர்கள், கமலா ரீச்சரையும் கணவனையும் கண்டு பேசிய போது பெருமளவு ஆறுதலடைந்திருந்தனர். மாப்பிள்ளையின் நற்குண நல்லியல்புகளை அவர்கள் மூலமாகக் கேட்டபோது வசந்தியின் பெற்றோருடைய மனங்களிலே மூட்டமிட்டிருந்த சந்தேக மேகங்கள் கலைந்துவிட்டிருந்தன.

வசந்திகூட ராமச்சந்திரனை நேரில் கண்டபோது அசந்துவிட்டாள். தனக்கும் அவருக்கும் ஒரே வயது என்ற குறையைத் தவிர அவள் மனம் எதையுமே உணரவில்லை. முதலில் அவனைக் கண்டதும் ஒரு கணம் நாணத்தால் தவித்துப் போனாள். அவன் அழகைக் கண்ட அவளது மனம் பெருமையால் பூரித்தது.

சந்தன நிற மேனி! கருகருவென வளைந்திருந்த புருவங்களின் கீழே அகன்ற விழிகள்...! மெலிந்த உடல்வாகு... இவை எல்லாவற்றையும் விட அவனுடைய அடக்கமும் அமைதியும்... மோதிரம் மாற்றுக்கையில் அவர்களுடைய விரல்கள் ஸ்பரிசித்துக்கொண்டபோது வசந்திக்கு உடல் புல்லரித்தது. அவனும் தன்னுடைய விரல்களைப் பிடிக்கையில் சங்கோஜப்பட்டுக்கொண்டது வசந்திக்குத் தெரிந்தது. பெண்கள் என்றாலே கூச்சப்படும் அளவுக்கு இந்தக் காலத்திலும் ஒரு வாலிபனா! என அவள் பெருமையுடன் வியந்துகொண்டாள்.

மதிய உணவு முடிந்தபோது வைத்தியர் சிவப்பிரகாசத்தார் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றுவிட்டார். தங்கராசர் குடும்பத்தினர், வசந்தியின் பெற்றோர், மற்றும் புதுமணத் தம்பதிகள் இவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் இல்லை. விருந்தருந்திய களைப்புத் தீர மாலை வரை அமர்ந்திருந்து உரையாடிக்கொண்டவர்களின் பேச்சில் பல விஷயங்கள் வந்து போயின.

இடையே, விடுதிக்கு வெளியே வந்து சற்றுக் காலாற உலவிய தங்கராசர் தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு அவளிடம் இரகசியமாக எதுவோ கூறியபோது முகம் மலர அதை ஆமோதித்த கமலா ரீச்சர் உள்ளே சென்று வசந்தியின் தாயைப் பார்த்து, "அம்மா! இன்றைக்கு உங்களுக்கும் ஐயாவுக்கும் எங்கடை வீட்டிலே விருந்து! வசந்தியும் தம்பியும் இங்கை இருக்கட்டும், வாருங்கோ வீட்டை போய் ஆறுதலாய் ஓய்வெடுக்கலாம்" எனக் கூறினாள். தம்பதிகளைத் தனித்திருக்க விடவேண்டும் என்ற அவருடைய கோரிக்கையைப் புரிந்துகொண்டு, ஆனால் புரியாதது போலப் பாவனை செய்து எதையோ வெல்லாம் பேசிவிட்டு மாலையானதும் தங்கராசர் தம்பதிகளுடன் புறப்பட்டனர் அவர்கள்.

விடுதிக்கு வெளியே வந்து தம்பதிகள் அவர்களை வழியனுப்பியபோது நாகுல நகரினமீது பெருமூத்து கனிய

ஆரம்பித்திருந்தது. விடுதியின் முகப்பில் நின்று பார்க்கையில் மேற்கே தாமரைக் குளத்துக்கும் மேலே வயல் வெளிகளுக்கும் அப்பால் செல்வானம் போட்டிருந்தது. கூம்பிய மலர்களும் பச்சை வட்டங்களுமாய் நிறைந்து கிடந்த தாமரைக் குளத்தருகே செல்லும் விதியில் தங்க ராசர் தம்பதிகளுடன் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்த வசந்தியின் பெற்றோரின் இதயங்கள் பல்வேறு உணர்வுகளின் சுமையினால் கனத்தன.

மெல்ல மெல்ல அவர்கள் எட்டிப் போகையில் வசந்திக்கு விழிகள் கலங்கின. மார்பிலும் தோளிலும் போட்டு வளர்த்துத் தம் கண்ணின் மணியைப் போலப் பேணிக் காத்துப் பேணியவர்களுக்கு இனிமேல் வசந்தியின் வாழ்வில் ஆழமான உரிமைகள் எதுவும் இல்லை. நேற்றுவரை வசந்திக்கு முற்றிலும் அந்நியமானதொரு ஆடவனுக்குத்தான் இன்று அவருடைய அத்தனையிலும் பாத்தியதை இருந்தது. பெற்றோரின் பிரிவு ஓரளவு வேதனையைக் கொடுத்தாலும் கணவனின் புதிய உறவு அவளை இன்பத்தில் ஆழ்த்தியது. மகிழ்ச்சியும் வேதனையுமாய் நின்றிருந்த அவள் திரும்பி ராமச்சந்திரனைப் பார்த்தாள். அவன் தாமரைக் குளத்துக்கு மேலே தெரிந்த அந்திவானைப் பார்த்தவாறு நின்றிருந்தான். அதன் ஒளியில் அவனுடைய முகம் பொற்சிலையாய் இறுகிக் கிடந்தது. இருள் முற்றாகப் படரவே “வாருங்கோ! உள்ளுக்குப் போவோம்!” என வசந்தி அழைத்தாள். ஏதோ ஆழமான சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த ராமச்சந்திரன் அதனின்றும் விடுபடாதவனாய் வசந்தியைப் பின் தொடர்ந்து விடுதிக்குள் வந்தான்.

தம்பதிகள் இருவரும் தனித்திருந்த அந்த இரவு விடிந்தபோது ராமச்சந்திரன் நாவல் நகரிலிருந்து அதிகாலை யாழ்ப்பாணம் செல்லும் பஸ்ஸில் புறப்பட்டுவிட்டான். அவனுக்கு அங்கு சில அவசியமான கருமங்கள்

காத்திருந்தன. வசந்தியின் பெற்றோரும் அந்த பஸ்ஸிலேயே புறப்பட விரும்பினர்.

கணவனையும் பெற்றோரையும் சந்தி வரை சென்று வழியனுப்பிவிட்டுத் தாமரைக்குளத்தின் ஓரமாக வசந்தி நடந்து வருகையில், நேற்று மாலையில் கூம்பியிருந்த மலர்கள் காலையில் விரிந்திருந்தன. சில மொட்டுக்கள் மெல்ல முகையவிழ்த்து நின்றன. சில மொட்டுக்கள் இன்னமும் உரிய காலம் வரவில்லையாதலால் மொட்டுக்களாகவே நேரில் நின்றிருந்தன.

விடுதிக்குத் திரும்பிய வசந்தி சற்றுநேரம் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு தன்னையும் அந்தப் படுக்கை அறையையும் ஒரு தடவை கவனித்துக்கொண்டாள். கடந்த இரவு அவன் அங்கு தங்கியதன் கவடு எதுவுமேயில்லை. வசந்தியில்கூட எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆறுதலாகப் படுத்திருந்தவளுக்கு நடந்த தெல்லாம் ஒரு கனவோ என்ற பிரமைகூட ஏற்பட்டது. இடது கையை உயர்த்தி மோதிர விரலில் அவன் நேற்று அணிவித்த தங்க மோதிரத்தை வசந்தி உற்று நோக்கினாள். நடந்தது கனவல்ல! அதை உருவிக் கழற்றிவிட்டால்... வசந்திக்கு விவாகமே நடக்காதது போலத்தான்... எழுதிய விவாகப்பதிவு இருக்கிறதே! ஒரு மெல்லிய மோதிரமும், ஒரு காகிதப் பத்திரமும்... இதற்காகத்தான் திருமணங்கள், சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் நிறைந்தவையாய் நீட்டியிழுத்துக் கொட்டி முழக்கிச் செய்யப்படுகின்றனவா? திருமணம் என்பது ஒரு சாதாரண விஷயமல்ல! இருவர் வாழ்வை இணைத்து வைக்கும் ஒரு மாபெரும் பிணைப்பு! மகத்தான உறவு! என்பவற்றை மணமக்கள் மனங்களில் அழுத்தமாகப் பதிய வைக்கவேண்டும் என்பதனால் வசதியில்லாதவர்கூட அதை ஒரு ஆடம்பர விழாவாகச் செய்ய விழைகின்றனர்?

கடந்த இரவு நடந்த சம்பவங்கள் வசந்தியின் மனத்திரையில் மீண்டும் காட்சியளித்தன.

கட்டிலில் படுத்திருந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்துபோன அவனுடைய காலருகில் வசந்தி அமர்ந்துகொண்டபோது அவளுடைய உள்ளம் மெல்ல மலர்ந்தது. பவள நிறத்தில் ஒழுங்காகக் கத்தரிக்கப்பட்ட அழகிய நகங்களுடன் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாய்க் கிடந்த அவனுடைய பாதங்களை அவள் பார்த்திருந்தபோது அவள் உடலிலே அபூர்வமான உணர்வுகள் அலையலையாக எழும்பச் செய்தன.

ஆனால், அவனோ? இதுவரைக்குள் சில அத்தியாவசியமான 'ஓம்' 'இல்லை...!' அப்படியா! அல்லது ஒரு மென்சிரிப்பு... இவற்றைத் தவிர இவரிடமிருந்து எதுவும் பிறக்கவில்லையே! எதற்காக அப்படி அடிக்கடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போகிறார்? ஏன் என்னைக் கண்டதும் கூச்சப்படுகிறார்? ஒரு வேளை இவருக்கு என்னைப்பிடிக்கவில்லையோ?...

அவன் தன்னைக் காண்கையிலும், அவர்கள் இருவரும் நெருங்கியிருக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களிலும் அவன் ஓரளவு சங்கடப்பட்டுக் கொள்வதை வசந்தி அவதானித்திருந்தாள். ஒரு வாலிபன் ஒரு பெண்ணின் ஓரளவு அந்தரங்கமும் பிரத்தியேகமுமான வட்டத்துள் பிரவேசிக்கையில் நாணுவதுங் கூசுவதும் ஒரு பலவீனமல்ல. அது அவன் இதுவரை காத்துவந்த பிரமச்சரிய வாழ்க்கையின் பலமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டதுடன், அத்தகைய பண்புள்ள ஒருவர் தனக்குக் கணவனாகக் கிடைத்ததற்காக வசந்தி பெருமைப் பட்டுக் கொள்ளவுஞ் செய்தாள்.

ஆயினும் இப்போது அவர்களிருவரும் தனித்து விடப்பட்ட அந்த வேளையிலும், அவனுடைய மௌனமும் அமைதியும் இவளுக்குப் புதிராக இருந்தன. எனினும் வசந்தி பொறுமையாக அவனுடைய காலடியில் காத்திருந்தாள்.

அவளுடைய பார்வையில் அவனுடைய பாதங்கள் பரிச்சயமான தன் பின் அவள் அவற்றுக்கும் மேலே தன் விழி

கலைப் பாய்ச்சி அவனுடைய முகத்தைப் பார்க்கையில் அவளுடைய விழிகளிலே தெரிந்த ஏக்கத்தையும் மயக்கத்தையும் கண்ட ராமச்சந்திரன் சற்றுக் கலவரமடைந்தது போலவும், தான் இதுவரை சஞ்சரித்திருந்த உலகை விட்டு இப்போதுதான் இறங்கி வந்தது போலவும் தன் கால்களை அவசரமாக மடக்கிக்கொண்டு கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

வெளியே, பூமரங்களில் முற்றிய மொட்டுக்கள் முகையணிழ்க்கும் முகூர்த்தத்தை அவாவி நின்றன.

சட்டென எழுந்த வசந்தி, கட்டிலருகே நிலத்தில் முழந்தாளில் நின்றுகொண்டு அவனுடைய பாதங்களில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டாள். சில்லிட்டுப் போயிருந்த அந்தப் பாதங்களில் முகம் பதித்தபோது ராமச்சந்திரன் “என்ன இது!” எனப் பதறினான். “உங்களுக்கு என்னிலை விருப்பமில்லைப் போல...!” வசந்தியின் உதடுகள் துடித்தன. கண்களில் நீர் தளும்ப அவனை நிமிர்ந்து நோக்கியபோது, அவன் அவனைப் பார்த்து “எழும்பி இப்பிடி இரும்” எனக் கட்டிலைக் காட்டினான். அவள் மௌனமாக எழுந்து அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

“எனக்கு உம்மிலை விருப்பமில்லையென்று நினைக்க வேண்டாம்... இப்ப என்றை மனம் மிகவும் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டு கிடக்கு... நாளைக்கே நான் யாழ்ப்பாணம் போனால்தான் என்றை தங்கச்சி சரசுவின்ரை வாழ்வு விடியும்! அவள் அங்கே கண்ணீருங் கம்பலையுமாய்க் கிடக்க என்னலை இங்கை...” அவன் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக்கொண்டு பேசினான்.

அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காது அவனுடன் சற்று நெருங்கி அமர்ந்திருக்கும் சுகத்தை அனுபவிப்பது போலவும், அவன் தன் தங்கைமேல் பாசத்தைச் சொரியும் சகோதர வாஞ்சையையும் புரிந்துகொண்டது போலவும் வசந்தி அமர்ந்திருந்தாள்.

“தான் இண்டைக்கு வாங்கின காசிலைதான் சரசு வின்ரை புருஷன் கட்ட வேண்டிய காசைக் கட்ட வேணும்...”

அவனுடைய மென்மையான குரலிலும் அவனைப் பற்றி மனதில் ஏற்பட்டிருந்த உயர்ந்த அபிப்பிராயங்களினாலும் இளநி உருகிப்போன வசந்தி “இதுக்கென் யோசிக்கிறியள்... நீங்கள் சந்தோஷப்பட்டால் அதுதான் என்ரை சந்தோஷம்!” எனத் தழுதழுக்கும் குரலில் கூறினாள்.

“இது மட்டுமில்லை... சின்னத் தங்கச்சி கௌரியின்ரை கலியாணமும் நடந்த பிறகுதான் நான் கலியாணஞ் செய்ய வேணுமெண்டு இருந்தனான்... ஏதோ காசுக்காகத் தான் இந்தக் கலியாணம் செய்ததெண்டு எல்லாரும் கதைப்பினம்... உமக்கொரு தாலிக்கொடி கட்டக்கூட எனக்கு வசதியில்லை... அவசரக் கலியாணம் எண்டதாலே தங்கச்சி ஆக்களும் வரேல்லை... அவை-வரக் கூடிய சூழ் நிலையும் இல்லை... இது எல்லாத்தையும் நினைச்சுத்தான் மனம் கவலைப்படுகுது!...” அவனுடைய குரல் உடைவது போலவும் கண்கள் பளபளப்பது போலவும் வசந்திக்குத் தோற்றின.

அவள் சட்டென நெருங்கி அவனுடைய கைகளைப் பிடித்து ‘ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறியள்?... உங்களைப்போலே குணமும் வடிவும் கொண்ட ஒருத்தர் எனக்குக்கிடைச்சது என்னுடைய பாக்கியம், எதுக்காக நீங்கள் கவலைப்பட வேணும்?’ அவனுடைய பிடிக்குள் அடங்கிய தன் கைகளைப் பார்த்தவாறே இருந்தான் ராமச்சந்திரன். சற்றுமுன் அவனுடைய கண்ணீர் தன் பாதங்களைச் சுட்டது போலவே தற்போது அவனுடைய கைகளும், விரல்களும் சுட்டன. அவனுக்கு உடல் வியர்த்தது.

“வசந்தி!” என அவன் அழைத்தபோது அவள் முனங்கிறங்கியவளாய் ‘ம்...!’ என்றாள். உம்மோடைசந்

தோஷமாய் இருக்க வேணும் எண்டுதான் விரும்பிறன்.... ஆனால்... என்னுடைய தங்கச்சியள் படுகிற கஷ்டத்தை மறக்க ஏலாமல் கிடக்கு. அவன் இரங்கும் குரலில் கூறினான். ... இவருடைய உள்ளந்தான் எத்தனை மிருதுவானது! தன்னையே தந்துவிடத் துடிக்கும் ஒருபெண் காலடியில் காத்திருப்பதைக் கண்டுங்கூட உணர்ச்சி வசப்படாமல் நிதானமாகத் தன் கடமைகளைப் பற்றியும், அந்தக் கடமைகளுக்காகத் தான் செய்த அவசரத்திருமணத்தைப் பற்றிதான் என்ன எண்ணுவேனோ என மனங் குமையும் இவர் உண்மையிலேயே உத்தமர் தான்! இவ்வளவு காலமும் காத்திருந்து, போற்றுதற்குரிய ஒரு துணையைப் பெற்றுவிட்டேன்.

வசந்தியின் உள்ளம் உவகையால் நிறைந்திருந்தது. அவனைக் கெட்டியாகக் கட்டிக் கொண்டு 'என்றை தெய்வம்' எனக் கூறி அவனைக் குழந்தையாக்கி ஆயிரம் முத்தங்களை அர்ப்பணித்து... என்றெல்லாம் எண்ணிய எண்ணங்களாலேயே மனம் நிறைந்த வசந்தி அந்த நிறைவிலேயே திருப்தி அடைந்தவளாய் 'நீங்கள் ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாமல் நித்திரை கொள்ளுங்கோ! விடிய அஞ்சரை பஸ்குக்குப் போக வேண்டுமல்லோ!' எனக் கூறினாள்.

தலையணைகளைத் தட்டிப்போட்டு அவனைப் படுக்கச் செய்து விரிப்பை இழுத்துப் போர்த்திவிட்டு விளக்கைத் தணித்து வைத்தாள் வசந்தி. அவன் சுவர்ப் பக்கமாகத் திரும்பிக் கொண்டு படுத்திருந்தான். கட்டிலருகில் ஒரு பாயை விரித்துப் படுத்த வசந்தி இன்பத்திலும் திருப்தியிலும் திளைத்தவளாய் கனவுகளில் சஞ்சரித்திருந்தாள்.

புத்துமணி போல் சிவப்பிரகாசத்தார் வார்ட் ரவுண்டை முடித்த போது வசந்தியும் சற்று ஓய்வெடுப்பதற்காக தனது விடுதியை நோக்கிச் சென்றாள். அங்கே வாசலில் அமர்ந்திருந்த மீனாட்சி கிழவி இவளைக் கண்டதும் தனது துணி மூட்டையுடன் எழுந்து நின்றாள். கடந்த வாரம் அவள் இருமல் காய்ச்சலுடன் வந்தபோது வசந்தி வழமை போலவே அவளையும் அன்பு காட்டிப் பராமரித்திருந்தாள்.

தோட்டக்காட்டிலேயிருந்து பிழைப்பைத்தேடி அண்மையில் நாவல் நகர் மாவட்டத்திற்குப் பெயர்ந்திருந்த பல இந்தியக் குடும்பங்களில் அவளுடையதும் ஒன்று. இங்கு வந்த சில நாட்களுக்குள்ளாகவே அவளுடைய கணவன் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து போனான். இருக்கும் ஒரே மகனுக்குத் தோட்டத்திற்குக் கடிதம் எழுதியும் பதில் கிடைக்கவில்லை. நொந்துபோன உள்ளத்தோடும் நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட உடலுடனும் அவள் வந்தபோது அவளுடைய அனாதரவான நிலையைக் கேட்டறிந்த வசந்தி, அவளுக்குத் தேவையான பொருட்கள் சில வற்றை வாங்கப் பணமும் கொடுத்திருந்தாள். தற்போது நோய் நீங்கி வெளியே போகையில் வசந்தியிடம் சொல்லிக்கொண்டு போகக் காத்திருந்தாள் மீனாட்சி.

'எங்கை போவாய் மீனாட்சி? சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வாய்?' என வசந்தி கேட்டபோது 'நான் எங்கம்மா போவேன்?' எனக் கண் கலங்கினாள் கிழவி. அவளை நோக்கிய வசந்திக்கு ஒரு யோசனை உதித்தது. 'உந்தரேட்டிலே இருக்கிற பெரிய தென்னந்தோட்டத்திற்குப் போ... நான் தாற கடிதத்தை அங்கை இருக்கிற முதலாளியிடம்க்குடு. அவர் உனக்கு ஏதாவது வேலை தருவார், என்றபோது 'சரிங்கம்மா உங்களுக்குப் புண்ணியம்!' என வாழ்த்தினாள் கிழவி.

தோட்டத்திலே விழும் தென்னோலைகளை ஊறப் போட்டு இழைக்கச் சொல்லலாம்... அவளுக்குச் சாப்பிட கொடுத்தாலே பெரிய உதவியாகவிருக்கும்... எனக்காக இந்த உதவியை செய்வீர்களென எதிர்பாராக்கிறேன்... என்றரீதியிலே கடிதத்தை எழுதி மீனாட்சியிடங் கொடுத்து வழியையுஞ் சொல்லி அனுப்பி வைத்தாள் வசந்தி.

தளர்ந்த உடலோடும், நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்ட பொதியோடும் வெய்யிலிலே போய்க் கொண்டிருந்த மீனாட்சியைப் பார்த்தவாறே நின்றிருந்த வசந்தியின் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது.

கல்யாணம் நடைபெற்று இரு வாரங்களுக்கு மேலாகி விட்டிருந்தன. இவரிடமிருந்து ஏன் கடிதம் இன்னமும் வரவில்லை? ஒருவேளை இப்போதும் சரசுவின் கணவனுடைய வேலை விஷயமாகத்தான் அலைகிறாரோ? இல்லாவிடில் இவருடைய சங்கோஜத்தன்மை காரணமாக எப்படி எழுதுவதென கூச்சப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாரோ? என்றெல்லாம் ஓய்வாய் இருக்கும் நேரங்களிலும், எதிர்காலம் பற்றிய இன்பமயமான கனவுகளைச் சிருஷ்டிக்கும் இரவின் தனிமையிலும் அவனுடைய கடிதத்திற்காக ஏங்கினாள் வசந்தி.

தானே ஒரு கடிதம் எழுதிப் பார்த்தால் என்ன என்ற எண்ணம் எழவும், உடனேயே எழுந்து தன் உள்ளத்தின் எக்கத்தையெல்லாம் வார்த்தைகளாக்கி கடிதம் வரைந்தாள் வசந்தி.

*

*

*

காரியாலயத்திலிருந்த ராமச்சந்திரனுக்கு இரண்டு கடிதங்கள் வந்திருந்தன. ஒன்றைக் கண்டவுடன் அது தங்கை சரசுவின் கடிதம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். மற்ற உறையில் முத்துக் கோர்த்ததுபோல இருந்த கையெழுத்தைக் கண்டு அவன் சிந்தித்தபோது,

முத்திரையின் மேலிருந்த சில், கடிதம் வசந்தியினுடையது என உணர்த்திற்று.

அன்றைய இரவில் மல்லிகை மலர்கள், புதுப்புடவை அரைத்தசந்தனம் இத்தியாதிகளுடன் கலந்து கதம்பமாக மிதந்த இளமை மணங்களுடன் வசந்தி அவனையொட்டி அமர்ந்திருந்தது இப்போதும் அவனுடைய நினைவில் ஒரு நெடியாக வீசியது. கதகதப்பாக அவனுடைய பாதங்களை பற்றிப் பரிவுடன் படர்ந்த அவளுடைய மென்விரல்களும் இளஞ்சூட்டுடன் விழுந்த கண்ணீர்த் துளிகளும் இந்த கையெழுத்தைக் கண்டதுமே மீண்டும் ஞாபகப் பரப்பில் வந்து உணர்வுகளைத் தாக்கின.

ஒரு சில கணங்களுக்குள் அவனது முகம் கலவரப் பட்டுப் போயிற்று. உடல் வியர்த்தது. கடிதத்தை பையிலே வைத்துக் கொண்டு தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டவன் முதலில் சரசுவின் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தான்.

அன்பின் அண்ணா! நான் போன வாரம் எழுதிய கடிதம் கிடைத்திருக்கும் என நம்புகிறேன். உரிய சமயத்தில் நீ செய்த உதவியின் காரணமாகத்தான் நான் தாலி பாக் கியத்தோடு வாழ்கிறேன். என்னுடைய குழந்தைகள் மறு படியுஞ் சிரித்து விளையாடுகின்றன. அவர் இப்போது குடிப்பதில்லை. எவ்வளவோ திருந்திவிட்டார். இதற்கெல்லாம் காரணமாயிருந்த உன்னையும் அண்ணி வசந்தியையும் எம்மால் என்றுமே மறக்க முடியாது.

நம்முடைய குடும்பத்துக்கு வந்த கஷ்டங்கள் விலகிச் சந்தோஷம் நிலவுகின்ற இச்சமயத்தில் இன்னுமொரு நல்ல செய்தி கிடைத்திருக்கிறது.

கொளரிக்கு ஒரு நல்ல இடத்திலே சம்பந்தம் சரிவரும் போலிருக்கிறது. மாப்பிள்ளை இங்கே வங்கியில் வேலை செய்கிறார். வங்கிக்குப் போய்வரும் சமயங்களில் கொளரியைக் கண்டிருக்கிறார். கொளரியை மணஞ் செய்ய விரும்புவதாகத்தெரிகிறது. ஆனால் வேறுநல்ல இடங்களிலிருந்

யிருந்த சரகவின் கடிதத்தைப் படித்தபோது அவன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போனான்.

கௌரிக்கு ஒரு சம்பந்தம் பொருந்தி வருவதில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனால், வசந்தியின் பணத்தையும் நகைகளையும் எப்படிக்கேட்பது? ஏன்? இந்நாட்களில் சீதனத்தை விட இனாமாகவும் மாப்பிள்ளையின்பெற்றோருக்கு, தங்கைகளுக்கு என்றெல்லாம் கொடுக்கிறார்களே! எப்படியும், தனக்கென ஆசையுடன் செய்வித்த நகைகளை இன்னொருத்திக்குத் தூக்கிக்கொடுத்துவிட ஒரு பெண் இவருவில் சம்மதிப்பாளா? வசந்தி என்ன சொல்லுவாள்?... அன்று கண்ட முகம் அவனுடைய நெஞ்சில் வந்து நின்றுது.

'இதுக்கேன் யோசிக்கிறியள்! இனிமேல் என்னுடையது என்று ஒன்றுமேயில்லை. உங்களுடைய விருப்பந்தான் என்னுடைய விருப்பம்!'

வசந்தியின் அன்புக்குரல் அவனது செவிகளிலே ஒலித்தது. ஆமாம்! வசந்தி நிச்சயம் சம்மதிப்பாள்! கௌரியின் விவாகமும் நிறைவேறிவிடும். அதன் பின் எனக்கு எந்தப் பொறுப்பும் இல்லை. என் ஒரு வினாடி மகிழ்ந்திருந்த அவன் மனதை மறு கணமே ஒரு இருள் வந்து கவ்வியது. என்மேல் அன்பைச் சொரிந்து என்னிடம் எதையெல்லாமோ எதிர்பார்த்து ஏங்குவாளே வசந்தி! இரவின் தனிமையில் ஆசையோடு அவள் என்னைத் தீண்டி ஒரு புதுமணப் பெண்ணின் நியாயமான எதிர்பார்ப்புக்களுடன் என்னை நெருங்குகையில்?... ராமச்சந்திரனுக்கு மீண்டும் வியர்த்தது.

தன்னைக் கவ்விய நினைவுகளினின்றும் பலவந்தமாக விடுபட்டுக் கொண்டு வேலையைக் கவனிக்க முயன்றவன் நெஞ்சில் அந்த கடிதம் உறுத்தியது. கடிதத்தை எடுத்து மெல்லப் பிரித்தான். கடிதம் சுருக்கமாகவே இருந்ததைக் கண்டு அமைதியடைந்தவனாய்ப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

என் உள்ளம் நிறைந்தவருக்கு அன்புடன் எழுதிக் கொள்வது: இங்கிருந்து செல்கையிலே பல பொறுப்புக்களை

எண்ணி நெஞ்சில் சுமையுடன் சென்றீர்கள். உங்கள் தங்கையின் கணவருடைய விஷயங்கள் நல்லபடியாக நடந்திருக்கும் என எண்ணுகிறேன். அந்த வேலைகளினால் போலும் எனக்கு கடிதம் எழுதுவதற்கு தங்களுக்கு நேரங்கிடைக்கவில்லை. எனவேதான் தங்கள் கடிதத்திற்கு இதுவரை காத்திருந்துவிட்டு வெட்கத்தைவிட்டு உங்களுக்கு ஆசையுடன் எழுதுகிறேன். மாதத்தில் ஒருமுறையாவது வந்து இரண்டு நாட்கள் இங்கே தங்கிச் செல்ல வேண்டுமென அன்புடன் வேண்டுகிறேன். நாங்கள் ஏற்கனவே தீர்மானித்தபடி திருமண வைபவம் நடைபெறாதாகையால் நீங்கள் இங்கே தங்குவதில் எந்தத் தடையுமில்லை. அடுத்த முறை நீங்கள் வருகையில் நாம் இருவருமாகச் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணஞ் செல்லும் திகதியையும் நிச்சயம் செய்து கொள்ளலாம். எனக்கு உங்கள் தாயாரையும், தங்கைகளையும் காண வேண்டுமென ஆசையாக இருக்கிறது. இந்த ஏழை மனத்தின் ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் தங்கள் பதிலுக்கும் வரவுக்குமாகக் காத்து நிற்கும் தங்கள் அன்பு மனைவி.

கடிதத்தைப் படித்து முடிந்த போது ராமச்சந்திரனுடைய நெஞ்சு அடித்துக் கொண்டது. எத்தனை ஆசைகளை தேக்கி வைத்திருக்கிறாள் வசந்தி! இவள் நிச்சயமாக என்னுடைய கோரிக்கைக்கு இணங்கிப் பணத்தையும் நகைகளையும் கௌரிக்காகத் தருவாள். இம்மாத முடிவில் நாவல் நகருக்குச் செல்ல வேண்டும். கௌரியின் திருமணத்தைப் பற்றி வசந்தியுடன் பேசி ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரவேண்டும் என எண்ணியவன் உடனேயே தன் வரவு குறித்து வசந்திக்கும், கௌரியின் திருமண விஷயமாக நல்ல பதிலை இம்மாத முடிவுக்குள் அறிவிப்பதாக சரகவுக்கும் பதிலெழுதி அனுப்பிவிட்டான்.

அன்றிரவு நேரங் கழித்து அறைக்குத் திரும்பிய தங்க ராசர் அவளை எழுப்பி வைத்துக் கொண்டு 'என்ன புது மாப்பிளை! மனுசியை நினைச்சுக் கனவு காணிறாய் போலே!

உன்னைப் போல நான் எண்டால் ஒரு மாதம் சிக் லீவ் அடிச்சுப் போட்டு நாவல் நகரிலையல்லோ நிப்பன்!' எனக் கேலி செய்த போது மிகவுஞ் சங்கடப் பட்டுக் கொண்டான் ராமச்சந்திரன்.

தங்கராசர் படுத்து நித்திரையாகி வெகு நேரத்திற்குப் பின்னரும் தூக்கம் வராமல் அவதிப் பட்டுக் கொண்டான் அவன். தங்கராசரைப் போல், இன்னும் என் போன்ற வாவிபர்களைப் போல இளம் பெண்களையும் அவர்களது அழகுகளையும் ஏன் என்னால் ரசிக்க முடிவதில்லை? ஒரு அந்நிய பெண்ணின் ஸ்பரிசம் எனக்கு ஏன் இவ்வளவு கூச்சமாகவும் சில சமயங்களில் அருவருப்பாகவும் இருக்கின்றது? வசந்தியுடன் என் வாழ்வு எப்படி அமையப் போகிறது? என்ற சந்தேகங்களினாலும் பயங்களினாலும் அலைக்கப்பட்ட மனத்துடன் அல்லற்பட்ட ராமச்சந்திரன் இரவின் கடைப் பகுதியில் களைத்த மனத்தோடு உறங்கிப் போனான்.

*

*

*

தன் வாழ்வின் வசந்த வயதுகளில் ஒரு கல்யாணத்திற்காகக் காத்திருந்து பின்னர் இச்சில நாட்களில் கணவனுடைய கடிதத்திற்காக மிகவும் ஆவலுடன் காத்திருந்த வசந்திக்குக் காலையில் கடிதம் கிடைத்தபோது மகிழ்ந்து போனாள்.

கடிதத்தைப் பிரிக்கையில் அது மிகவுஞ் சுருக்கமாக இருக்கக் கண்டு அவளுடைய முகம் கூம்பிப் போயிற்று. இருப்பினும் இன்னும் சில நாட்களில் அவர் வரப்போகிறார், இங்கு தங்கப் போகிறார் என அறிந்த போது அவள் உள்ளம் உவகையில் மிதந்தது.

அன்று காலையில் வசந்தி வைத்தியசாலைக்குச் சென்ற போது அங்கு பரபரப்பான செய்தியொன்று அடிபட்டது. வைத்தியர் சிவப்பிரகாசத்தாருக்கு மாற்றல் உத்தரவு

வந்துவிட்டதாம். முன்பு மாற்றம் வந்தபோது நாவல் நகர்ப் பிரமுகர்கள் தலையிட்டுச் சுகாதார அமைச்சுவரை சென்று மாற்றத்தை ரத்துச் செய்திருந்தனர். அவ்வளவுக்கு அவருடைய தன்னலமற்ற சேவையை அவர்கள் மதித்தனர். இம்முறையும் அப்படி மாற்றலைத் தடை செய்ய சிவப்பிரகாசத்தார் விரும்பவில்லையாம். நாவல் நகரைப் போன்ற, பிரச்சினை இல்லாத இடத்தில் தான் மட்டும் நெடுங்காலம் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது பண்பல்ல எனக் கருதுகிறாராம் என்று ஊழியர்களும் நோயாளிகளும் பேசிக் கொண்டனர்.

வசந்தி சிவப்பிரகாசத்தாருடைய அறைக்குச்சென்ற போது அவர் அங்கு ஓய்வாக இருந்தார். இவனைக் கண்டதுமே அவர் மலர்ந்து சிரித்து 'இன்னும் மூன்று நாட்களில் இங்கிருந்து போய்விடுவேன்' எனக் கூறியபோது வசந்திக்குக் கண்கள் கலங்கிக் கொண்டன. அவள் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்வதற்காக ஜன்னலோரஞ் சென்று பார்வையை வெளியே செலுத்தினாள்.

தெளிவான நீல வானமும் அதன் சிழ் அமைதியாகக் கிடந்த தாமரைக் குளமும் மனதுக்கு அமைதியை அளித்தன. பணியாற்றவந்த நாட்தொட்டு தன்னை மகள்போல நடத்திய சிவப்பிரகாசத்தார் பிரிந்துசெல்வது வசந்திக்கு வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. அவரைப் போன்ற ஒரு ஒழுக்கசீலர் மேலதிகாரியாக இருந்தபடியினால்தான் வைத்தியசாலையில் ஒழுங்கையும் தூய்மையையும் பேண விழையும் வசந்தி வெற்றிகரமாகப் பணியாற்றக் கூடியதாக விருந்தது.

அவருடைய நிலையை உணர்ந்த சிவப்பிரகாசத்தார், 'பிள்ளை! இதுக்கெல்லாம் என்ன கவலைப்படுறது. சந்திப்பு என்ற ஒன்றிருந்தால் பிரிவு என்ற ஒன்றும் நிச்சயந்தானே! அதுவும் வைத்தியசாலையில் இழப்புக்கள் எமக்கு சகஜந்தானே. ஆனால், நீ பொட்டல் வெளியாய்க் கிடந்த இந்த வளவை பூக்கா மாதிரி மாற்றியதை நான் ஒரு நாளும்

மறவேன், எங்கு பூக்களைக் கண்டாலும் உன்னைத்தான் நினைப்பேன் வசந்தி' எனக் கனிவான குரலில் கூறினார் அவர்.

அன்று மாலை வசந்திக்கு விடுதியில் சும்மா இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. கணவனுடைய கடிதம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியும் சிவப்பிரகாசத்தார் பிரிந்து செல்லப் போகிறாரே என்ற கவலையும் அவளது மன அமைதியை இழக்கச் செய்தன. சிறிது வெளியே உலவி வந்தால் நன்றாகவிருக்கும் என நினைத்துப் புறப்பட்டாள்.

வசந்தி செல்வராஜின் தோட்டத்துக்குச் சென்ற போது அவன் அகமும் முகமும் மலர அவனை வரவேற்றான். தன்னுடைய நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்ட செல்வராஜ் திடீரென நினைவுக்கு வந்தது போல 'எனது மனப்பூர்வமான பாராட்டுக்கள் மிஸ் வசந்தி...ஓ...நோஹூ ஆம் சொரி...மினிஸ்...' என இழுத்தபோது 'ராமச்சந்திரன்!' எனப் பூர்த்தி செய்தாள் வசந்தி. அதைச் சொல்கையிலேயே அவளுடைய மனம் இனித்ததை அவளுடைய விழிகள் கோடி காட்டின.

'எங்களுக்கெல்லாம் அழைப்பில்லாமல் இரகசியமாக ரெஜிஸ்ட்ரேஷனை முடித்துவிட்டீர்களே! திருமணத்திற்காவது அழைப்பீர்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன்' எனச் சிரித்தாள் செல்வராஜ்.

'உங்களை அழைக்க முடியவில்லை என்பதில் எனக்கு வருத்தமே! ஆனால், அவர்தான் எளிமையை விரும்பினார். திருமண வைபவங்கூட நடப்பதற்கில்லை. இது இரகசிய விவாகமல்ல. அமைதியான விவாகம்' என நாணமும் புன்னகையுமாய்ப் பதிலளித்தாள் வசந்தி. 'அதுவும் நல்லதுதான் மிஸி! எமது கண் முன்னாலேயே பலர் வறுமையில் வாடுகையில் நாம் ஒரு சிலர் மட்டும் ஆடம்பரச் செலவுகளைச் செய்வது மிகவும் அபத்தமானதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது!' என அவன் கூறிய போது ஓரளவு வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள் வசந்தி. முன்பெல்

லாம் தன்னுடைய சொந்தக் கூட்டுக்குள் வாழ்ந்து, சொந்தக் கவலைகளிலேயே ஆழ்ந்து சுகங்கண்ட செல்வராஜ் இப்போ வெளியுலகில் சாமானியர்கள் படும் கஷ்டங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறான் என்றால்!

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? நீங்கள் அன்று சொன்னவற்றை நான் காற்றிலேபறக்கவிடவில்லை. எனக்கும் கீழே உள்ளவர் அநேகர் என்பதை நான் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்கிறேன்.” என்றவன், “என்ன மிஸி! உங்களுடைய மீனாட்சியைப் பற்றிக் கேட்க மறந்துவிட்டீர்களே. அதோ அந்தக் குடிசை....அது அவளுக்காகத்தான்...தினமும் நூற்றுக்குமேல் கிடுகுகள் இழைக்கிறாள். உங்களுடைய யோசனை மிகவும் நல்லதுதான்’ எனப் பாராட்டியபோது மகிழ்ந்தவசந்தி, ‘மீனாட்சி உண்மையிலேயே அதிர்ஷ்டசாலிதான்...ஆனால், இன்னும் எத்தனை மீனாட்சிகள்...’ எனப் பெருமூச்சு விட்டாள் வசந்தி. அவளுடைய வதனத்தில் நிழலிட்ட துயரைக் கண்ட செல்வராஜ் ‘ஏன் மிஸி? இந்த ஒரு மீனாட்சிக்கு உதவினால் மட்டும் நாங்கள் வறுமையையும் அதனால் ஏற்படும் நன்மைகளையும் நீக்கி விட முடியுமா?...எல்லாம் அவரவர் விதி’ எனச் செல்வராஜ் கூறியபோது சட்டெனக் குறுக்கிட்டாள் வசந்தி.

“அவரவர் விதியென்று மட்டும் சொல்லாதீர்கள் மிஸ்டர் செல்வராஜ். நாம் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் உதவுவதால் மட்டும் வறுமை ஒழியப் போவதில்லை. பிச்சையிடக் கூடாது எனச் சொல்லிக் கொண்டு ஒன்றுமே செய்யாமல் சம்மாயிருப்பவர்களைப்பற்றி நினைக்கையில் எனக்கு மிகவும் கவலையாகவிருக்கும்...வசதியுள்ளவர்கள் தத்தம் சக்திக்கேற்ப வசதியற்றவர்க்கு உதவினால் என்ன? எங்கள் வைத்தியர் சிவப்பிரகாசத்தார் அடிக்கடி சொல்லும் ஒன்றை இப்போ நினைக்கிறேன்...

“நாங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இந்த ஏற்றத் தாழ்வுள்ள சமுதாயத்தில் பிறந்துவிட்டோம்.

நேற்றைய எம்முடைய மூதாதையர் இப்படி ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கி விட்டனரே என நாம் அழுவதனாலேயோ, ஆத்திரங் கொள்வதனாலேயோ பிரமாதமாக எதுவும் நடந்துவிடப் போவதில்லை. நாளை வரும் எம்முடைய இளந் தலைமுறையினரும் இதேகுற்றத்தை எம்மீது சுமத்தாதவகையில் இன்றைய நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் முயல வேண்டும். இன்றைய நிலையை ஓரளவுக்காவது ஒழுங்குபடுத்தி, துப்புரவாக்கி நாம் அவர்கள் கையில் ஒப்படைக்க வேண்டும். **We must leave this place atleast a little better than what it was** அதுதான் என்னுடைய லட்சியம்' என வசந்தி சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறிய போது அவளுடைய விழிகள் லேசாகச் சிவந்து போயின.

இந்தப் பெண்ணின் இதயத்துள் இப்படி ஒரு இலட்சிய வேட்கையா? என செல்வராஜ் வியந்து கொள்கையில், ராமு தேநீரோடு வந்தான். கூடவே மீனாட்சியும் அங்கு வந்து மீண்டும் தன் நன்றிகளை வசந்திக்கும் செல்வராஜுக்கும் கூறிக் கொண்டாள். அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்று விடுதிக்குத்திரும்புகையில் பொழுதுசாய்ந்து விட்டிருந்தது.

*

*

*

அப்போதிக்கரி சிவப்பிரகாசத்தார் சென்று அவருக்காகப் புதியவர் வந்து விட்டார். சின்னச்சாமி என்று பெயர். அவர் அங்கு வந்த முதல் நாளிரவே நாவல்நகரில் அவருக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான ஒரு சில பிரகிருதிகளை அவர் அழைத்து வைத்துக் கொண்டு தனது வருகையைக் கொண்டாடிய விதத்திலேயே அவருடைய புருஷ லட்சணங்கள் புரிந்து போயிற்று. போகுமிடமெங்கும் அன்பையும், புனிதத்தையும் தவழவிட்டுச் கடமை புரிந்த சிவப்பிரகாசத்தார் எங்கே?சதா கையில் புகைந்து கொண்டிருக்கும் சிகரெட்டுடனும் போதையில் சிவந்த

விழிகளுமாய் வார்ட்டுக்களை ஒருவிதஇறுமாப்புடன் வலம் வரும் சின்னச்சாமி எங்கே? மருத்துவத்தாதி பரிமளம் புதியவரைப் பார்த்தவுடன் இவரை சின்னச்சாமி என்பதிலும் பார்க்க 'தண்ணிச்சாமி' என அழைத்தால் மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கும் என முணுமுணுத்தது வசந்தியின் காதுகளிலும் விழுந்தது.

வசந்தியை அவர் தன்னுடைய அறையில் முதன் முதலில் கண்டபோது அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டே 'மிஸ்டர் சிவப்பிரகாசம் உன்னைப் பற்றி மிகவும் அதிகமாகவே பாராட்டிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்... நான் மிகவுங் கண்டிப்பானவன்... எனது எண்ணங்களைப் புரிந்து கொண்டு நடக்க வேண்டும்.' என அவர் அதிகார மமதையுடன் பேசியது வசந்திக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. மௌனமாக நின்றுவிட்டு தன் கடமையைக் கவனிப்பதற்காகத் திரும்பினான். அப்போது 'கொஞ்சம் பொறுமிளி... நீ மிஸ்ஸா மிளிஸ்ஸா?' என மீண்டும் தன் பார்வையை அவளுடைய உடலில் பரவவிட்டபோது அருவருப்பால் கூசிய வசந்தி சற்று உஷ்ணமாகவே 'டியூட்டி சம்பந்தமாக எதுவும் தேவையாக இருந்தால் கேளுங்கள் சொல்கிறேன்' என முகத்தில் அடித்தாற்போல் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டாள்.

பார்வையாலேயே ஒரு பெண்ணைத் துகில் உரிந்து ரசிக்கும் துச்சாதனன் பரம்பரை இது போலும்! எனத் தனக்குள் பொருமிக் கொண்ட வசந்தி, எப்படித்தான் இந்த மனுஷனுடன் கடமையாற்றப் போகிறேனோ என மனதுள் கவலைப் பட்டவாறே பணியாற்ற ஆரம்பித்தாள்.

ஒரு வாரத்துக்குள்ளாகவே நாவல்நகர் வைத்தியசாலையில் விஷயங்கள் வேறுவகையில் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டன. பணமாயும் போத்தலாயும் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் நோயாளிகளுக்குத்தான் நல்ல மருந்துகள்

கிடைக்கும் என்ற நிலை உருவாகிவிட்டிருந்தது. புதியவர் பிறைவேற்றாக வீட்டிலே திறமான மருந்துகள் வாங்கி வைத்திருக்கிறாராம். காசு கொடுத்தால் சீக்கிரத்திலேயே விரியாதியைக் குணப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். மருந்து கலக்கும் கம்பவுண்டர் கந்தசாமியை புதியவர் நான்கு நாட்களுக்குள் தன் வலையில் விழுத்திக் கொண்டார். அதன் பின் கணிசமான அளவு மாத்திரைகளும் மருந்து வகைகளும் நோயாளிகளுக்கு கொடுத்ததாகப் பெயர் பண்ணப்பட்டு சின்னச்சாமியார் வீட்டுக்குப் போக ஆரம்பித்திருந்தது. 'அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி' என்பது போலச் சில சிற்றூழியரும் தாம் செய்ய வேண்டியகடமைகட்காக நோயாளிகளிடம் 'ஏதாவது' எதிர்பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்த வசந்திக்கு நோயாளிகள் படும் அவதியைக் காண்கையில் நெஞ்சு குமுறியது. அவள் எல்லாவற்றையும் மெளனமாக அவதானித்துக் கொண்டு தன் கடமைகளைக் கவனித்து வந்தாள்.

*

*

*

அன்று சனிக்கிழமை. வழமை போலவே, பொழுது புலரும் அந்தப் புனிதமான விடிகாலைப் பொழுதில் அவள் தன் விடுதிக்கு முன்னே பூமரங்கள் மத்தியில் நின்றிருந்தாள். குயில்களும், மைனாக்களும் கலகலத்துக் கொண்டன. மொட்டவீழ்ந்த மல்லிகைமூலலை மலர்களின் சுகந்தம் இனிமையுடன் தவழ்ந்தது.

எதிரே மலர்க் காடாய்க் கிடந்த தாமரைக் குளத்தை அவள் பார்த்திருந்தபோது ஒரு உருவம் வீதியில் கையில் சூட்கேசுடன் நடந்து வருவதைக் கண்டாள்.

"இது அவரைப் போன்றல்லவா தோன்றுகிறது!"
வசந்தியின் இதயம் அடித்துக் கொண்டது. அடுத்த சனிக்

சிழமை வருவேன் என்றல்லவா எழுதியிருந்தார்? .....ஓம் இது அவரே தான். வசந்தி கேற்றைத் திறந்து கொண்டு ராமச்சந்திரனை எதிர்கொண்டழைக்க ஓடினாள்.

“வாருங்கோ!...வாருங்கோ!” என அன்பு பொங்கக் கூறியவாரே சூட்கேலை வாங்கிக் கொண்டாள் வசந்தி. இரவு மெயிலிலே பயணஞ் செய்து வந்த ராமச்சந்திரனுடைய தலைகலைந்து கிடந்தது. உடை கசங்கியிருந்தது. அவனுடைய அழகை நெஞ்சாரப் பருகிக் கொண்ட வசந்தி ‘வாற சனியல்லவா வாறதெண்டு...’ எனக் கேட்கவும் ‘ஓம் வசந்தி! ஆனால், ஒரு அவசரமான காரியமொன்று உம்மோடை கதைக்க வேணும்...அதுதான்’ என்றான் ராமச்சந்திரன். அவனைத் தன்னிடங் கொண்டுவந்த அந்த அவசரமான காரியத்தை மனதுக்குள் வாழ்த்தியவாரே அவனை அழைத்துச் சென்று வாஞ்சையுடன் பணிவிடை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டாள் வசந்தி.

அவளுடைய அன்பு மழையில் நனைந்து திணறிப்போன ராமச்சந்திரன் கோப்பியை அருந்தியவாரே தான் வந்த காரணத்தை விளக்கமாக ஆனால், தயங்கித் தயங்கிக் கூறினாள்.

அவனுடைய களங்கமில்லா வதனத்தையே பார்த்திருந்த வசந்தி சிரித்த முகத்துடன் ‘ஓ அதுக்கென்ன! எல்லா நகையையும் அம்மா அண்டைக்கே கொண்டு வந்தவ... காசும் தற்செயலாய் உங்களுக்குத் தேவைப்பட்டாலும் என்று நானே ரெஜிஸ்ட்ரேஷனுக்கு முந்தி எடுத்து வைச்சிருக்கிறேன். எல்லாத்தையும் நீங்கள் போகேக்கை கொண்டு போகலாம்...உங்கடை சின்னத் தங்கச்சியின்ரை கலியாணமும் நடந்து உங்கடை பொறுப்புகள் கழிஞ்சால் நீங்கள் கவலையில்லாமல் இருப்பியளல்லவா! உங்கடை சந்தோஷந்தான் என்றை சந்தோஷம்’ என வசந்தி எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றி முகம் மலரக் கூறியபோது ராமச்சந்திரன் மலைத்துப் போனான். தன்னுடைய அனைத்தையுமே

நான் கேட்டதும் அள்ளிக் கொடுத்துவிடுவதற்கு இவளால் எப்படி முடிந்தது? என்மேல் இத்தனை அன்பா இவளுக்கு! என நினைத்தவனுடைய விழிகள் கலங்கின. அருகிலிருந்த வசந்தியின் கையைப் பற்றிக் கொண்டவன், 'நீர் என்ன சொல்லுவீரோ எண்டு யோசிச்சுக் கொண்டு வந்தான்' என அவன் குரல் தழுதழுக்கக் கூறியபோது அவனுடைய முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சியையும், நன்றிப் பெருக்கையுங் கண்ட வசந்தி அவனுடைய கன்னத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளி 'உங்களுக்கெண்டுதானே நான் இருக்கிறேன்! நகையும், காசும் உங்களைவிடப் பெரிசோ?' எனச் சிரித்தாள். அவளுடைய விழிகள் அவனைக் கவ்வியிருந்தன. 'இதோ என்னையிருந்து அவர் தன் மடிமேல் போட்டு...' என எதிர்பார்த்த அவளுடைய இதயம் படபடத்தது.

தன்னை ஒருகணம் மறந்து நன்றியுணர்வின் பூரிப்பிலே வசந்தியின் கையைப் பற்றியிருந்த ராமச்சந்திரன் அவளுடைய அகன்ற விழிகளிலே தெரிந்த சங்கதிகளைக் கண்ட போது நத்தைபோலத் தனக்குள்ளே சுருங்கிக் கொண்டான். தன் கைகளை அவளிடமிருந்து மெல்லவிடுவித்துக் கொண்டு 'வசந்தி! நான் இண்டைக்கே யாழ்ப்பாணம் போக வேண்டும்...கலியாண விஷயங்கள் முடிஞ்சதும் கடிதம் போடுறேன்...நீரும் அங்கை வாறும்... உம்மையும் அங்கை எல்லாரும் பாக்க ஆசைப்படுகினம்...ஒரு கிழமை லீவு எடுத்துக் கொண்டு வரவேணும்!' எனக் கூறியபோது வசந்தியின் முகம் கூம்பிப் போயிற்று. 'என் நாளைக்குப் போங்கோவன்' என அவள் வற்புறுத்தியபோது 'இல்லை வசந்தி! இண்டைக்குப் போனோத்தான்விஷயங்களை நாளைக் காலமையே கவனிக்கலாம்' எனக் கெஞ்சும் குரலில் இரங்கி வேண்டியபோது வசந்தியால் மேலும் அவனைத் தடுக்க முடியவில்லை.

அன்று காலை பத்துமணிக்குள்ளாகவே அவன் அவளுடைய நகைகளுடனும் பணத்துடனும் புறப்பட்டுப் போய் விட்டான். வசந்திக்கு டியூட்டி இருந்ததனால் அவளால்

அவளை வழியனுப்புவதற்கு சந்திவரை செல்ல முடியவில்லை. எனவே கலங்கும் கண்களுடனும் சிரித்த முகத்துடனும் அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினாள் வசந்தி. தன்னுடன் அதிக நேரம் தங்காமல் போகின்றானே என்ற ஊமைக் கவலை மனதை அரித்தாலும், மிகவிரைவில் அவன் முழுக்க முழுக்க தன்னவனாகப் போகின்ற நினைவு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

*

*

*

கௌரியின் கல்யாணமும் பொருளாதார நிலையை அனுசரித்து மிகவும் அமைதியான முறையிலே தான் நடைபெற்றது. நெருங்கிய உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் தவிர வேறு யாரும் கல்யாணத்திற்கு அழைக்கப்படவில்லை. விவாகத்திற்கு முந்தினம் தன் வீட்டுக்குப் போயிருந்த வசந்தி பெற்றோருடன் கல்யாணத்தன்றுகாலை யில் ராமச்சந்திரனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தாள்.

அங்கு சென்றதுமே அவளுடைய மைத்துனிகள் சரசுவதி, கௌரியும் ஒடோடி வந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டனர். ராமச்சந்திரனுடைய நோய்வாய்ப்பட்ட தாயாரும் 'வாரும் பிள்ளை!' என உள்ளன்புடன் வரவேற்றாள்.

அண்ணி அண்ணியென உயிரைவிட்ட சகோதரிகள் 'உங்களால்தானே அண்ணி இண்டைக்கு இவ்வளவு சந்தோஷம்!' என அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டனர். ஒரு மெல்லிய சங்கிலியையும் இரண்டு வளையல்களையுமே அவள் அணிந்து வந்ததைக் கண்ணுற்ற கௌரி, 'எனக்காக உங்கடை நகையெல்லாததையும் தந்திட்டிங்களே அண்ணி!' எனக் கவலைப்பட்டாள். அவர்களுடன் கூடவே வந்த ராமச்சந்திரன் தன் தங்கைகளின் மகிழ்ச்சி பொங்கும் முகங்களையும், சந்தோஷத்தினால் நிறைந்துநிற்கும் தாயாரையும் பார்த்துப் பரவசமடைந்து, இதற்கெல்லாம் காரண

மாயிருந்து சற்றேனும் பெருமீதம் அடையாமல் நிற்கும் வசந்தியை நன்றியுடன் தனிவும் ததும்பப் பார்த்தான். அவனுடைய அந்தப் பார்வையை ஆசையுடன் புரிந்துகொண்ட வசந்தியின்கண்கள் அவனுடைய விழிகளுடன் கலக்கமுயன்றன.

அவனுடன் தனிமையில் பேச அன்று முழுவதும் சந்தர்ப்பங் கிடைக்காவிடினும் பட்டு வேட்டியணிந்து அவன் இங்கும் அங்கும் ஓடியாடி அலுவல்களைக் கவனிக்கும் அழகை ரசித்துத் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டாள் வசந்தி. இன்று இவர் எங்களுடன் வீட்டுக்கு வரத்தானே போகிறார்... அங்கு தங்கப் போகிறார் என்றெல்லாம் தன்னுடைய கன்னி நெஞ்சில் கனவுகளை வளர்த்துக் கொண்டு திருமண வேலைகளில் உற்சாகத்துடன் ஈடுபட்டாள் வசந்தி.

திருமணம் இனிதுநிறைவேறி தம்பதிகளை மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்று, விருந்திலும் கலந்து கொண்டு திரும்பியபோது இரவு பத்துமணிக்கும் மேலாகி விட்டிருந்தது.

வீட்டுக்கு வந்ததுமே சரக 'அண்ணி! அண்ணாதான் காலே ரெயினில் போகிறாரே... நீங்கள் இங்கே தங்கிவிட்டுக் காலையில் போகலாமே!' என அன்புடன் கேட்டபொழுது வசந்திக்கு நாடி விழுந்துவிட்டது. நான் முழுவதும் நான் ஏங்கியதற்கு இதுவா பலன்? அவளுக்கு அழகையும் கோபமும் முட்டி மோதிக்கொண்டு வந்தன. சிரமப்பட்டு அவற்றை அடக்கிக்கொண்டவள் ராமச்சந்திரனைப் பார்த்தாள். 'வசந்தி எனக்கு லீவு கிடைக்கவில்லை. நான் நாளைக்குக் காலமை கட்டாயம் போக வேணும்..... இல்லாட்டி நோப்பேதான்!... உம்மட்டைச் சொல்ல வேணும் என்று நினைச்சான். ஆனால் இந்த வேலையைக்கை மறந்து போனன்... அதோடை இங்கை சில கணக்கு வழக்குகள் பாத்து முடிக்க வேணும்...' என அவனும் கூறியபோது அவளுக்கு ஆத்திரமும் அழகையும் வந்துவிடும் போலிருந்தது.

தனது முகம் பிறருக்குத் தெரியாமல், ஒளி விழாத இடத்தில் நின்றுகொண்டு சாதாரணமாக கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டவள், காலையில் போவதானால் என்ன? இன்றிரவு இங்கே தங்கிவிட்டுப்போ வசந்தி. என இவர் சொல்லக் கூடாதோ என ஏங்கவுஞ் செய்தாள்.

“அப்ப நான் இப்பவே ஐயா அம்மா போற காரிலே போறன்... நாளைக்குத் தனியப்போவது கஷ்டமாகவிருக்கும்” எனக் கணவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டாள் வசந்தி. உள்ளே எரிமலையாகக் குமுறும் உள்ளத்தைச் சிறிதேனும் வெளிக்காட்டாது சிரித்த முகத்துடன் யாவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெற்றோருடன் அவள் புறப்பட்டபோது சரசுவம் குழந்தைகளும் கணவரும் வாசலில் நின்றிருந்த கார்வரையில் தொடர்ந்து வழியனுப்ப வந்தனர். அவர்களுடன் கூடவே வந்த ராமச்சந்திரன் கார் புறப்படுஞ் சமயத்தில் வசந்தியைப் பார்த்தான். மங்கிய நிலவொளியில் காருக்குள் பளபளத்த வசந்தியின் விழிகளை ஒரு கணம் நேருக்குநேர் சந்திக்க நேர்ந்த அவனுக்கு நெஞ்சில் எதுவோ சுரீரென்று குத்தியது.

காரின் பின்னே ஒளிர்ந்த சிவப்பு விளக்குகள் மறையுமட்டும் அங்கேயே திகைத்துப் போய் நின்ற ராமச்சந்திரன் அன்றிரவு படுத்துக் கொண்ட போதும் தன்னெஞ்சைச் சுட்ட குற்ற உணர்வினால் தூக்கம் வராமல் அவதிப்பட்டுக் கொண்டான். கண்களை மூடி அவன் உறங்கப் பிரயத்தனஞ் செய்தபோது ஒளிரும் இரு சிவப்பு விளக்குகள் அவனெதிரில் வந்து நிற்பது போல அவனுக்குத் தோன்றின. அவை அந்தக் காரின் வால்விளக்குகளா? அல்லது நிலவொளியில் பளபளத்த அவளுடைய விழிவாசல்களா? அவனுக்கு வியர்த்தது.

வசந்தி நாவல் நகருக்குத் திரும்பிய நான்கைந்து நாட்களுள் ராமச்சந்திர விடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. திருமணத்திற்காக வசந்தி வந்தபோது, அவளுடன் அதிகமாகப் பேசுவதற்கோ, அவளுடைய வீட்டுக்குச் செல்வதற்கோ அன்றைய வசதியின்மைக்காக மிகவும் மனம் வருந்தி மன்னிப்பும் கோரிக் கடிதத்தை ஆரம்பித்திருந்தான் ராமச்சந்திரன். தொடர்ந்து, வசந்தி தனக்காகவும், தன் தங்கைகட்காகவும் செய்துள்ள தியாகங்களைத் தான் சீவியுபரியந்தம் மறக்க முடியாதென்று அவன் மனங்கனிந்து எழுதியதைப் படிக்கையில் அவன் மனம் இளகியது. மேலும் வசந்தியை எப்போதுமே தனிமையில் தவிக்க விடுவதற்குத் தன் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை என்றும் விரைவிலேயே வந்து அவளுடன் சில நாட்கள் தங்கவிருப்பதாகவும் எழுதி முடித்திருந்ததைப் பார்க்கையில் அவளுடைய கோபமும் ஏக்கமும் எங்கேயோ பறந்து விட்டிருந்தன. கடிதத்தின் இறுதியில் காணப்பட்ட உன் அன்புக் கணவன் என்ற வாசகங்களைப் படிக்கையில் அவன் ஆனந்தத்தின் எல்லைக் கோட்டுக்கே போய்விட்டான். கடிதம் கிடைத்த நாட்தொட்டு அவன் தன் கணவனுடைய வரவுக்காகக் காத்திருக்கத் தொடங்கிவிட்டான். எழுத்திலே வடிக்க முடியாத, இளமையும் சிங்காரமும் நிறைந்த கணவுகள் அவளுடைய இதயத்தில் தளிர்ந்து வளர்ந்து மொட்டுக் கூட்டி மலருவதற்குத் துடித்து நின்றன.

இந்நாட்களில் வசந்திக்கு அவள் அங்கம் வகிக்கும் தாதிமார் தொழிற் சங்க வருடாந்தப் பொதுக் கூட்டத்துக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது. கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதோடு பல நாட்களாகப் பார்க்காத நண்பி காஞ்சியையும் சந்தித்து வரலாமே என்ற எண்ணத்தில் அவள் காஞ்சைவுக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுதித் தனது வரவை அறிவித்து

விட்டுக் கூடவே ராமச்சந்திரனுக்கும் தான் கொழும்பிலே தங்கவிருக்கும் காஞ்சியின் வீட்டுவிலாசத்தைத்தெரிவித்து முடிந்தால் அங்கே அவசியம் வந்து சந்திக்கும்படியும் மிகவும் ஆவலுடன் வேண்டி வசந்தி எழுதினாள்.

பொதுக்கூட்டம் நடக்கவிருந்த தினம் ஒரு வெள்ளிக் கிழமை ஆதலால் அவள் அத்துடன் சேர்த்து சனியும் ஞாயிறும் லீவு எடுத்திருந்தாள். சனியும் ஞாயிறும் அவருக்கு விடுமுறை நாட்கள் தானே! சனிக்கிழமை காலை அவர் கண்டியிலிருந்து வந்தாராயின் சனி, ஞாயிறு அவருடன் கொழும்பில் தங்கிவிட்டு ஞாயிறு மெயிலில் நாவல் நகருக்குத் திரும்பலாம் என்பது அவளது திட்டமாயிருந்தது.

வெள்ளியன்று காலை வசந்தி கொழும்புக் கோட்டைப் புலையிரத நிலையத்தில் இறங்கியபோது அவளுடையநெஞ்சில் உற்சாகம் கரைபுரண்டது. கல்கலை பஸ்ஸைப்பிடித்து அவள் பம்பலப்பிட்டி சாகர வீதியில் உள்ள காஞ்சியின் அனெக்ஸை அடைந்தபோது காஞ்சி அங்கே அவளுக்காகக் கோப்பியுடன் காத்திருந்தாள். அவளைக் கண்டதுமே ஓடி வந்து அணைத்து வாஞ்சையுடன் வரவேற்ற காஞ்சியை உற்று நோக்கினாள் வசந்தி.

முன்னைய காஞ்சிக்கும் இன்றைய காஞ்சிக்கும் உள்ள உருவ வித்தியாசத்தை வசந்தியால் அவதானிக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. 'என்னடி அப்பிடிப் பாக்கிராய்! உன்னைக் கண்டு எவ்வளவு காலமாய்ப் போச்சு!' என்று சொல்லிச் சட்டென வசந்தியின் கன்னத்திலே தன் இதழ்களைப் பதித்து 'இச்'சென ஒரு முத்தங் கொடுத்தபோது வசந்தியின் கண்ணில் நீர் பனித்தது. திடீரென்று காஞ்சிமுகத்தை சீரியசாக வைத்துக் கொண்டு 'ஓ! ஐ ஆம் வெறி சொறி வசி' என்ற போது வியப்புடன் 'ஏன்?' எனக் கேட்டாள் வசந்தி. 'இந்தப் பூப்போன்ற கன்னங்களில் முத்தமிட இப்போ எனக்கு உரிமையிலையே! இவையெல்லாம் மதிப்

புக்குரிய திரு. ராமச்சந்திரனுடைய உடைய உடைய களவல்லவா? என நாடகபாணியில் காஞ்சி கூறவும் இருவருமே சிரித்துக் கொண்டனர். வசந்திக்கும் அவளுடைய அந்தரங்கச் சிநேகிதியின் குறும்பு தொற்றிக் கொள்ளவே 'இந்தப் பூக்களை இன்னமும் தோட்டக்காரன் பறிக்கவேயில்லை காஞ்சி' என நாணவும் 'பூந்தோட்டக் காவல்காரா! பூப்பறிக்க இத்தனை நாளா?' எனப் பாடிய காஞ்சி, 'நானைக்கு வரட்டும் அவர்! நானே கேட்டு விடுகிறேன்!' என மிரட்டிய போது 'பிளீஸ் காஞ்சி! இதைப் பற்றி அவரிடம் எதுவும் பேசிவிடாதே... அவர் மிகவும் கூச்சமுள்ளவர்' என்றபோது 'அதை எப்படித் தெரிந்து கொண்டாயடி கள்ளி! எனக்காகதை விடுகிறாய்!' என்று கேலி செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டாள் காஞ்சி.

நண்பிகள் இருவருமாகப் போட்ட ஆர்ப்பாட்டத்தில் நேரங் கழிந்ததே தெரியவில்லை. கடிகாரத்தைப் பார்த்த காஞ்சனா துள்ளி எழுந்தாள். 'எனக்கு நேரமாகிவிட்டதுடி!' எனக் கூறிக் கொண்டே ட்ரெஸிங் கவுணை களைந்து விட்டு உடை மாற்ற ஆரம்பித்தாள் காஞ்சனா. முழங்காலுக்குக் கீழே அலைபுரண்ட அவளுடைய கருங்குந்தலை ஆசையுடன் பார்த்த வசந்தி, காஞ்சியின் உடலிலே தன் பார்வையைத் தவழவிட்ட போது சற்று அசந்துபோனாள். என் அந்தரங்க நண்பி காஞ்சி காயா கனியா? செங்காய்ப்பருவங் கடந்த செம்பழமா? எனத் தனக்குள் சிந்திக்கையில் காஞ்சி அலங்காரத்தை முடித்துக் கொண்டாள். மேலே உயர்ந்திருந்த பிளவுகம் கீழே தாழ்ந்து இடுப்பைத் தழுவிக்கிடந்த சேலையும் காஞ்சியின் சந்தன இடையைச் சற்றுத் தாராளமாகவே விளம்பரப்படுத்தின.

காஞ்சி புறப்பட்ட பின் வசந்தி குளித்து, சாப்பிட்டு, உடைமாற்றிப் புறப்படுகையில் மணி எட்டரையாகி விட்டிருந்தது. தொழிற்சங்கக் கூட்டம் சரஸ்வதி மண்டபத்தில் ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பமாக விருந்தது. காலி வீதியைக் கடந்து மண்டபத்தை அடைந்தபோது அங்கு ஏற்கனவே பல அங்கத்தவர் குழுமியிருந்தனர்.

நாவல் நகர் மாவட்டத் தலைவி அவளைக் கண்டதுமே வரவேற்றுப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். தற்போதுள்ள நிர்வாகத்தில் நடக்கும் ஊழல்களை விளக்கமாக வசந்தி அவரிடம் கூறியபோது 'தொடர்ந்தும் இப்படியான செயல்கள் நடக்குமாயின் நீங்கள் தலையிட்டு, மாவட்டமேலதிகாரிக்கு முறையீடு செய்துவிட்டு எனக்கும் ஒரு பிரதியை அனுப்பி வையுங்கள். நியாயத்திற்காகப் போராட நாம் தயங்கமாட்டோம்' என அவர் திடமாகக் கூறியபோது வசந்திக்குத் தெம்பாகவிருந்தது. சின்வச்சாமியின் அநியாயமான செயல்களால் ஏழைகள் கஷ்டப்படுவது ஒருபுறமிருக்க, அவர்களுடைய உயிர்கள் கிள்ளுக் கிரையாகக் கணிக்கப்படுவதைப் பொறுக்க முடியாதென்றே வசந்திக்குத் தோன்றியது. தலைவியின் துணிவான பேச்சில் புத்தூக்கம் அடைந்தவளாய் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு காஞ்சியின் அறைக்குத் திரும்பினாள் வசந்தி, சாப்பிட்டுவிட்டுக் காஞ்சியின் ஸ்பிரிங் கட்டிலில் விழுந்தவள் பிற்பகலில் காஞ்சி வந்தபோதுதான் கண் விழித்தாள்.

இருவரும் உடைமாற்றிக் கொண்டு உலவி வரப் புறப்படுகையில் மனோரம்மியமான மாலைப் பொழுது படர்ந்திருந்தது. கடலோரத்தில், இருப்புப் பாதைக்கும் அப்பால், அலைகள் தழுவும் கற்கள் ஒன்றில் காஞ்சியுடன் அமர்ந்த வசந்தியின்பார்வை, கடற்கரை ஓரத்தாழைகளின் கீழேயும், மறைவிலும் நின்ற சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டொரு இளங் காதலர்களின் மீது படிந்தபோது காஞ்சி வசந்தியைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

வாளிப்பான் மேனியின் அங்கங்களின் பெரும்பகுதி வெளியே காட்சிப் பொருளாய் அழகு காட்டி நின்ற கன்னியரைக் காஞ்சிக்குக் காட்டிய வசந்தி 'ஏனடி காஞ்சி! இவர்கள் திருமணமானதன் பின்பு எந்த அழகைத்தான் தங்களுடைய கணவன்மாருக்கெனப் பிரத்தியேகமாகக் காட்டப் போகின்றனர்? பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்துப்போன அழகும், வெய்யிலும் பனியும் காற்றும் மற்றும் மற்றுமல்லாமல் பிறருடைய கண்களும் பட்டு மரத்துப்போன ஸ்பரிசு உணர்வுகளுமாய், பெண்மையே பட்டுப்போன தன்மையுடன் எப்படித்தான் இவர்கள் தம் புருஷர்களுக்குத் திருப்தியானவர்களாக இருக்கப் போகின்றனர்? என்று சற்றுக் காரமாகவே கேட்டாள்.

கழுத்துமுதல், கால்வரை இழுத்து மூடிக்கொண்டு நுங்கள் அழகுகளைப் புனிதமாகவும் இரகசியமாகவும் வைத்து நுக்கும் எல்லாப் பெண்களுக்குமே இன்று கல்யாணமாகி விடும் வாய்ப்பிருக்கின்றதா? சொல்லடி வசி! மலர்கள் கண்ணைக் கவரும் நிறங்களில் அழகு காட்டி நிற்கின்றன. தம் நறுமணத்தைக் காற்றில் பரவ விடுகின்றன. மதுரத் தேனைத் தம் இதழ்களுள் தேக்கி வைத்து இளமைத் துடிப்பில் சிலிர்த்துகின்றன. இவையெல்லாம் எதற்காக? வண்டின் வரவுக்காகத்தானே! இன்றைய கன்னிப் பெண்களும் இந்த மலர்களைப் போலவே எழில்சிந்தி, மணம்பரப்பி, தேன்பிலிற்றி நிற்பதெல்லாம் ஒரு துணைவனுடைய வரவுக்காகத்தான்! துணையொன்றைத் தேடத்தான் தாம் இப்படி நடக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்துதான் அவர்கள் செய்கின்றார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. எனினும் இந்த எதிர்பார்ப்புக்கள் தான் அவர்களுடைய அடிமனதில் அவர்களது செயலுக்குக் காரணமாகவிருக்கின்றன என நான் நினைக்கிறேன்.

சிவந்த வானைப் பார்த்தவண்ணம் காஞ்சி பேசுகையில் அவள் முகம் இறுகிப் போயிருந்தது.

'காஞ்சி! கல்யாணமாகாத கன்னியர்கள் பூமரங்களைப் போன்றவர்கள் என நான் எழுதியது உனக்கு நினைவிருக்கிறதாடி?' என வசந்தி கேட்கையில் 'ஓ! நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறதடி! பொறுமையுடன் பூத்துக் காத்து நின்ற இந்தப் பூமரத்துக்குச் சொந்தக்காரன் வந்துவிட்டான். இனிமேல் உன்பாடு கொண்டாட்டந்தான்' எனக்குறும்பாக வசந்தியின் தொடையில் கிள்ளி மீண்டுச் சிரித்தாள் காஞ்சலு.

'ஏனடி? உனக்கு மட்டும் என்ன? உன்னுடைய அழகுக்கு வெகுசிக்கிரமே ஒரு சொந்தக்காரன் வந்துவிடுவான்... நீ இருந்து பாரேன்!' என வசந்தி கூறியபோது 'வசீ! நானும் ஒரு பூமரந்தான்! ஆனால், அது நீ சொல்லும் அர்த்தத்தில் இல்லையடி! அவுஸ்திரேலியாவின் ஆதிவாசிகள் வைத்திருப்பார்களே ஒரு வணக ஆயுதம்... தமிழில் வளையெறி என்பார்கள்... ஒரு இலக்கையிட்டு அதை அவர்கள் ஏறிந்து, அந்தக்குறி தவறிவிட்டால் மீண்டும் அது புறப்பட்ட இடத்துக்கே வந்துவிடுமாம்!... அதைப் போலவேநானும் ஒரு 'பூமராங்'! (Boomerang)

இன்றைய சீதனக் கொடுமையால் திருமணமாகாமல் காத்திருந்து களைந்துப்போன என்னைப் போன்ற பொறுமையற்ற பூமரங்கள், எங்கள் அழகுகள் அஸ்தமனமாகிவிட்ட போகின்றனவே என்ற அவசரத்தில் அதே அழகுகளை வலை விரித்து வண்டைப்பிடிக்க முயற்சிக்கிறோம். தேன்குடித்த வண்டுகள் வலையைக் கிழித்துவிட்டு பறந்தபின் அதற்காகச் சில நாட்கள் வருந்தி ஏங்கி, பின் ஆவலுடன் மறுபடியும் மலர்ந்து, நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வலைகளை விரிக்கிறோம். மீண்டும் மீண்டும் பலருக்குத் தோல்விதான் கிடைக்கிறது. வெற்றியடையும் ஒரு சிலர் கனிமரங்களாகி விடுகின்றனர். என்னைப் போன்ற பலரோ மீண்டும் ஆரம்பித்த இடத்துக்கே வந்துவிடுகின்றோம். அதனால் நான் நான் ஒரு 'பூமராங்' என்று என்னைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்' எனமுதலில் அமைதியாக ஆரம்பித்து பின் பட்டப்

படப்புடன் பேசி, சுற்றில் கைகளால் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு, விம்மி வெடித்து வசந்தியின் மடியிலே விழுந்து அழுதாள் காஞ்சி.

இருள் மெல்லக் கவியும் அந்த வேளையிலே காஞ்சனின் முதுகை வருடியவாறே வசந்தி அவளுடன் பேசிய போது காஞ்சனின் வாழ்க்கையையும், அவளுடைய இதயத்தில் தேங்கியிருந்த துயரையும் அவளால் ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

நெஞ்சின் சுமையை வசந்தியிடஞ் சொல்லித் தீர்த்த பின் காஞ்சனின் இதயம் சற்று லேசாகி விட்டிருந்தது. எழுந்து நின்றவள் 'வா வசி போகலாம்! இருட்டியபின் இங்கிருப்பது அவ்வளவு நல்லதல்ல!' என அவளை அழைத்துக்கொண்டு அறைக்குத் திரும்பினாள்.

அன்றிரவு வெகுநேரம் வரையில் நண்பிகள் இருவரும் தத்தம் வாழ்க்கையைப் பற்றி மனம்விட்டுப் பேசிக்கொண்டனர். ஒரு இளம் டாக்டரைக் காதலித்து அவனும் வஞ்சிக் கப்பட்ட காஞ்சனா, அந்தக் கவலைகளை ஆற்றிக் கொண்டு மறுபடியும் தன்னுடைய வாழ்வை ஆரம்பிக்க முயன்ற போது அவளுடைய முதற்காதலை அறிந்த சிலர் அவளைத் தற்காலிக இன்பப் பொருளாக அனுபவித்துவிட்டு வேறு யாராவது ஒரு கற்புள்ள கன்னிகையை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் பழகிய போது தான் காஞ்சிக்குக் காதலிலேயும், ஆண்களிலேயும் மனம் விட்டுப் போயிற்று. ஆண்கள் என்றாலே அத்தனைபேரும் சந்தர்ப்பங்கிடைத்துவிட்டால் கயவர்கள்தான் என அவள் கருதிக் கொண்டபோது, விவாகபந்தம் என்பது அவசியந்தானா? கல்யாணமாகாமல் ஒரு பெண் இச்சமூகத்தில் வாழமுடியாதா? பணம் மட்டும் இருந்துவிட்டால் ஒரு பெண் கல்யாணமாகாமலே தன் வாழ்க்கையை நடத்தலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தாள் வசந்தி. அதற்காக அவள் தன் இளமை உணர்வுகளைத் துறந்து சந்தியாகினி ஆகிவிட முயலவில்லை. எதற்காகத்தான் நான் உள்ளத்தின் உணர்வுகளை

களையும் பருவத்தின் வேட்கைகளையும் இதயத்திலே மறைத்துத் துறன்போல நடிக்கவேண்டும்?

இன்றைய உலகிலே அநேகமானோர் 'யாவரும் சிறந்த நடிகர்கள்தான் வசந்தி! அதுவும் படித்து, நாகரிகமான வர்கள் என்றால் நடிப்புக்கலையில் கைதேர்ந்தவர்கள்தான் என்பதுதான் பொருள். எனியும் பூனையுமாக இருக்கும் தம்பதிகள் வெளியில் மலரும் மணமும்போல நடிப்பார்கள். உள்ளே பகைவைத்து உயிர் நண்பர்களைப்போல நடிப்பார்கள். கலையின் போர்வைக்குள், சமயத் தொண்டின் நிழலில், சமூகசேவையின் குடையின் கீழ், அரசியலின் அரவணையில், இப்படிப் பல வசதியான அமைப்புக்களில் தம் சுய ரூபத்தை மறைத்துக் கொள்ளும் பெரிய மனுஷர்களிடம் நடிகர் திலகங்கள் கூடப் பிச்சைவாங்க வேண்டும். நித்தம் நித்தம் நடித்து உள்ளுக்குள் செத்து நாறிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாகரிக மனிதர்களையும் அவர்கள் கைக்கொள்வதாக நடிக்கும் உளுத்துப்போன சம்பிரதாயங்களையும் நான் ஏன் மதிக்கவேண்டும்?

இதனால்தான் வசி! நகரத்தில் வாழும் நான் இப்படியானதொரு வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டேன். நான் கைக்கொள்வதுதான் சரியான வழியென்று நான் கூறவில்லை. ஆனால், இதைவிட எனக்குப் பிடித்ததும், பொருத்தமானதுமான வேறு வழிகள் எதுவுமே எனக்குத் தெரியவில்லை வசி!

காஞ்சியின் வாழ்க்கை இப்படி ஆகிவிட்டதற்கு எதுதான் காரணம்? மணமாகும் முன்னரே அவளுடைய முதற் காதலனுக்குத் தன்னை இழந்துவிட்டதுதான் காரணமா? அதனாறாள் இவளுடைய ஆசைகள் விழித்துக் கொண்டு இவ்வழியிலே அவளை இட்டுச் சென்றன? இவளுடைய எதிர்காலம் எப்படித்தான் அமையப்போகிறது? என்றெல்லாம் கவலைப்பட்டதுக் கொண்டே அன்றிரவைக் கழித்தாள் வசந்தி. ஆனால், காஞ்சியிலே வசந்தியிடம்

மனத்திறந்து பேசியபின் அமைதியாய்க் குழந்தைபோல உறங்கிப் போனான்.

இரவு வெகுநேரம் வரை விழித்திருந்து பேசிக் கொண்டதனாலும் அடுத்தநாள் விடுமுறையாய் இருந்ததனாலும் நண்பிகள் இருவரும் நேரங்கழித்தே துயில் நீங்கினர். காலைக் கடன்களை முடித்து அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுதுதான் அந்தத் தபாலட்டை வந்தது.

ராமச்சந்திரன் கண்டியிலிருந்து எழுதியிருந்தான். தனது உடல்நிலை சரியில்லாததனால் தன்னால் வசந்தியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கொழும்புக்கு வர முடியவில்லை என அதில் கண்டிருந்தபோது வசந்தி பலத்த ஏமாற்றத்துக்கு ஆளானது மட்டுமன்றி அவருக்கு என்ன சுகவீனமோ? எனத் துடித்துப் போனான். அவளுடைய மனநிலையை உள்ளன்புடன் புரிந்து கொண்ட காஞ்சனா 'ஏன் வசதி! நாளைக்கும் உனக்கு வீவுதானே! இப்போதே நீ கண்டிக்குப் புறப்பட்டால் பின்னேரத்துக்குள் போய்விடலாம். அவரைப் பார்த்துக் கொண்டு நாளை அங்கிருந்து நாவல் நகருக்கு போகலாமே!' என்று யோசனை கூறியபோது வசந்தி அதைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

* * *

புகல் முழுவதும் அறையினுள் கிடந்து சிந்தனைகளில் மூழ்கிய ராமச்சந்திரனுக்கு மாலை மூன்றுமணியான போது தனிமை அலுத்துவிட்டிருந்தது. தங்கராசர் அந்தச் சனிஞாயிறு விடுமுறைக்கு வீடு சென்றிருந்தார். சற்று உலகி வருவோம் என்ற நிலைப்பில் எழுந்து உடையணிந்து வெளியே புறப்பட்டான். புகையிரதப் பாதையைக்கடந்து கிழே சாலையை நோக்கி இறங்கிய படிக்களில் அவன் தலை குனிந்து நடக்கையில் எதிரே ஒரு பெண்ணின் சேலையும் கால்களும் தெரியவே சற்று ஒதுங்கியபடி நிமிர்ந்து பார்த்தவன் மகிழ்ந்துப் போனான். அங்கே வசந்தி புன்னகை

யுடன் நின்றிருந்தாள். 'வசந்தி என்ன இது... கொழும்பு நீர்..... நீர்.....' எனத் தடுமாறி அவன் பிதற்றிய போது வசந்தி சிரித்தே விட்டாள். 'நான் தான்...! பேய் பிசாசு எண்டு பயந்திட்டீங்களே...! இப்ப உங்களுக்குச் சுகமே...? நான் பயந்து போனன்... அதுதான் நானெண்டாலும் வந்து பாத்துக்கொண்டு போவமெண்டு வந்தனான்...' என அவனைக் கண்ட களிப்பிலும் கவலைப்படுமளவுக்கு அவனுக்கு சுகவீனமில்லையென்ற நிம்மதியிலும் வசந்தி உற்சாகமாகப் பேசினாள்.

'நேற்று முழுக்க ஒரேதலையிடி. இப்ப ஓரளவு சுகம்...' அதுதான் கொழும்புக்கு வரேல்லை' எனத்தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு பதில் கூறிய போது அழகாகச் சிரித்த வசந்தி 'அதுக்கென்ன! எங்கை உங்கடையும்... போய் முகம் கழுவிப் போட்டு எங்கேயாகிலும் போவம்... பேரா தனிய பூங்காவுக்குப் போக எனக்கு நெடுக விருப்பம்...' வசந்தி குதூகலத்துடன் கலகலத்தவாறே கணவனைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அறைக்குச் சென்றபோது அங்கு தங்கராசர் இல்லை. மறுநாள் தான் திரும்புவார் என அறிந்த போது அவளுடைய சந்தோஷம் இரட்டிப்பாகி விட்டது.

வசந்தி குளியலறைக்குள் இருக்கையில் வெளியே விருந்தைக்கைப்பிடிச் சுவரில் அமர்ந்திருந்த ராமச்சந்திரன் பிரச்சினை ஒன்றில் சிக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கௌரியின் கல்யாணத்தின் போது அவன் பகீரதப் பிரயத்தனஞ்செய்து வசந்தியுடன் தனித்திருக்காமல் தப்பித்துக்கொண்டான். திருமணம்முடிந்து கண்டிக்குத்திரும்பிய போது அவள், தனக்காகவும், தங்கைகளுக்காகவும் தன் நகைகளையும், பணத்தையும் மனமு வந்துகொடுத்ததை நினைக்கையில், உண்மையிலேயே வசந்தியின் நிலையை எண்ணி அவன் இரங்கவே செய்தான். அதற்காக நன்றி செலுத்தி அவளுக்குக் கடிதம் எழுதியவன் மேற்கொண்டு எதையாவது எழுதி அவளுடைய மனதுக்கு மகிழ்ச்சியை

ஆம் திருப்தியையும் அளிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் சற்றுத் தாராளமாகவே அன்பைக்கொட்டி எழுதியிருந்தான். கடிதம் எழுதுகையில் அவள்தான் அருகில் இல்லையே. எனவே எவ்விதக் கூச்சமும் இல்லாமல் வார்த்தைகளால் நடித்திருந்தான். கொழும்புக்கு வாருங்கள் என அவள் கேட்டிருந்தும் அவள் அங்கு செல்லாது சுகமில்லையெனப் பொய்யான காரணத்தை எழுதிவிட்டு இருந்ததும் அவளுடன் தனிமையில் இருப்பதைத் தவிர்க்கவே தான், இப்போது நேரிலே வந்து இறங்கிவிட்டாளே! தங்கராசர் கூட அறையில் இல்லையே! எனத் தவித்தவனுக்கு ஒரு போசனை தோன்றியது! ஆறுமணி வரையில் பூங்காவைப் பார்க்கலாம். அதன் பின் ஏழுமணிக்கு ஆரம்பமாகும் ஒரு ஆங்கிலப் படத்திற்குச் சென்றால் அது ஒன்பது மணி வரை நீடிக்கும். எங்காவது ஒரு ஹோட்டலில் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்ப பதிலொரு மணியாகிவிடும். படம் பார்த்ததனால் தலையிடி திரும்ப வந்துவிட்டதென இழுத்து மூடிக்கொண்டு படுத்து விடலாம் எனத் தான் போட்ட திட்டத்தையிட்டுத் தன் னையே மெச்சிக்கொண்டான் ராமச்சந்திரன். வருவதையெல்லாம் வெற்றிகரமாகச் சமாளித்து விடலாம் என்ற நினைப்பில் அவன் முகம் தெளிவு பெற்று மலர்ந்திருந்தது. பாவம், வந்தவளை ஏமாற்றக் கூடாது. சற்று அன்பாகத் தான் பேசிப்பார்ப்போமே எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான் ராமச்சந்திரன்.

அழகிய சேலையொன்றை அணிந்து கொண்டு வந்த வசந்தி அவனுடைய முகம் மலர்ந்திருந்ததைக்கண்டபோது மகிழ்ந்துபோனாள். எளிமையான அலங்காரத்திலும் பூரித்து நின்ற அவள் அழகையும் கண்ணில் தெரிந்த கவர்ச்சியையும் கண்ட ராமச்சந்திரன் எச்சிலைக் கூட்டி வீழுங்கிக் கொண்டான்.

பூங்காவைத் தம்பதிகள் சென்றடைந்த வேளை அந் புதமான மாலைப்பொழுதாகவிருந்தது. பொன்னிற வெய்

யில் மூங்கில் மரங்களையும் தளிர்களையும் தங்கமயமாக்கி விளையாடியது. பல நூறு வகைப்பூக்கள் மலர்ந்து, சிரித்து வரவேற்றன. மாவலியைத் தழுவி வந்த சீதளக்காற்றில் உடல் சிலிர்த்தது. பூங்காவினுள் ஆங்காங்கு தனிமையில் கனலில் மிதக்கும் கண்களுடன் நின்ற காதல் ஜோடிகளைப் பார்க்கையில் வசந்தியின் உள்ளத்தில் எதுவோ ஒரு உணர்வு பிறந்து உடலெங்கும் மெல்லப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. சனநடமாட்டம் இல்லாத பக்கமாக அவர்கள் போக நேர்ந்தபோது அவளை நெருங்கினாற்போல் நடந்து வந்த வசந்தி அவனுடைய கையை மெல்லப்பற்றிக்கொண்டாள். அவளுடைய கரத்தின் வெதுவெதுப்பான ஸ்பரிசுப் பட்ட மாத்திரத்திலேயே ராமச்சந்திரனுடைய உள்ளம் படபடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. சட்டென கையை விடு வித்துக் கொண்டால் அவள் தப்பாகப் புரிந்து கொள்வாளே எனத் தவித்தவன் அத் தனிப்பில் தன்னையுமறியாமல் அவளுடைய கரத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான். அந்த அழுத்தம் கொடுத்த ககத்திலே கிறங்கிப் போன வசந்தி மெல்ல அவனுடைய தோளிலே சாய்ந்து கொண்டாள். யாருமற்ற அந்த இடத்திலே அவனுடைய மார்பிலே முகம் புதைத்து அவளை ஆசையுடன் அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது வசந்திக்கு. ராமச்சந்திரன் தன் கையை மெல்ல விடுவித்துக் கொண்டான்.

மாவலியின் மேல் பாவியிருந்த ஆடுபாலத்தின் மேல் வந்த போது வசந்தி அதன் கிளுகிகளைப்பிடித்துக்கொண்டு கீழே பார்த்தாள். மாவலிமங்கை ஆசையுடன் இரு கரைகளையுந் தழுவிக்கிடந்து புரள்வதைப் போலிருந்தது. மேலே நிமிர்ந்து எதிரே தெரிந்த முகடுகளைப் பார்த்தாள். நிலமடந்தையின் மார்பகங்களை முகிற்குட்டம் முத்திமுத்தி மயங்குவது போலத் தோன்றின. கரையோரம் அசைந்த கமுருகளையும் மூங்கில்களையும் பார்த்தாள். காதலனும் காற்று வந்து அவற்றின் வழுவழுப்பான அங்கங்களை வருடுகையில் அவை மெய்சிலிர்த்துத்துடிப்பதைப்போலத்

தெரிந்தது. அருகிலே நின்றிருந்த ராமச்சந்திரனைப்பார்த்தாள். அவன் தலைகுனிந்து தன் கைவிரல் நகங்களைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பூங்காவை மூடிவிடுவதற்கான மணியோசை கேட்டபோது 'நேரமாய்ப் போச்சு..... வாரும் போய் ஒரு படம் பார்த்திட்டுப் போகலாம்' என அவன் அழைத்த போது அவன் இழுத்த இழுப்பிற்கெல்லாம் இசைந்து கொடுக்கும் அளவுக்கு அவள் இனகிப் போயிருந்தாள். பஸ் பிடித்து அவர்கள் கண்டியிலுள்ள ஆங்கிலப்படம் திரையிடும் தியேட்டரை அடைந்த போது படம் ஆரம்பமாகவிருந்தது. அவசரமாக ரிக்கெட்டுகளைப் பெற்றுக் கொண்டவன் வசந்தியுடன் போய் உள்ளே அமர்ந்து கொண்டான்.

வசந்தி, என்ன படம், என்ன மொழி என்ற சில்லறை விஷயங்களைக் கவனிக்கவுமில்லை; கவனிக்க; அவளால் முடியவுமில்லை. அவ்வளவுக்கு அவனுடைய அண்மைத்தந்த சுகமும், இதயத்தின் இங்கித உணர்வுகளும் அவளை முற்றாக ஆட்கொண்டிருந்தன. படம் ஆரம்பித்த சில நிமிடங்களின் பின்னர் தான் சந்தர்ப்பம் தனக்குச் சதி செய்து விட்டதை ராமச்சந்திரன் உணர்ந்தான். காதலின் நெருக்கமான உறவுகளை பளிச்சென்ற வண்ணத்தில் சிருங்காரச் சுவை சிந்தப் பிழிந்து தரும் கட்டங்கள் திரையில் நிழலாடின. இந்தப்படத்திற்கா இவனைக் கூட்டி வந்தேன்? எனத் தலையிலடிக்காத குறையாய்த் தவித்துக் கொண்டான் ராமச்சந்திரன். 'பூனை போல் இருந்து கொண்டு ஆளைப்பார்... இதுக்குத் தான் அவசரப்பட்டுப் படத்துக்கு வரச் சொல்லிக் கேட்டனீங்கள்' என வசந்தி அவனுடைய காதுக்குள் சுக சுகத்த போது அவனுடைய முகம் போன போக்கை நல்ல காலம் இருட்டாயிருந்ததனால் வசந்தி கண்டு கொள்ளமுடியவில்லை. அவள் உரிமையுடன் அவனுடைய கரத்தைப் பற்றித் தன் கன்னத்தோடு இழைத்த

படி மிகவும் சுயாதீனமாக அவனுடைய தோளிலே சாய்ந்து கொண்டு திரையிலே திளைத்துப் போனான்.

முள்ளின்மேல் அமர்ந்திருப்பவனைப்போன்று திணறிக் கொண்டிருந்த ராமச்சந்திரன் படம் முடிந்த போது தான் ஓரளவு நிம்மதியுடன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டான். உணவருந்திய போதும் டாக்சியில் வீடு திரும்பிய போதும் உணர்வலைகளின் தாலாட்டிலே மயங்கியவளாய் அவன் பார்க்காத போது விழிகளால் விழுங்குவது போல் பார்ப்பதும் தலைகுவிவதுமாக இருந்தான் வசந்தி.

அறைக்குச்சென்றதுமே ராமச்சந்திரன், 'படம் பார்த்த தாக்கும்... எக்கச்சக்கமாய்த் தலைக்கை இடிக்குது' எனக் கூறிய போது வசந்தி துடித்துப் போனான். தன் கைப்பையைத்திறந்து கைவசம் வைத்திருக்கும் அஸ்பிரினில்இரண்டைக் கொடுத்தான். அந்த சீதளச் சீதோஷ்ண நிலையிலும் வியர்த்துக் கொண்டிருந்த அவனுடைய ஷேர்ட்டைத் தானே கழற்றி உடலை ஆசையுடன் துடைத்து விட்டான் வசந்தி. கண்களை இறுக்கி மூடி முகத்தை அஷ்ட கோணலாக்கிக்கொண்டுதலையிடயால் துடிப்பது போலப்பாசாங்கு செய்துகொண்டிருந்த ராமச்சந்திரன், 'விளக்கை அணைத்துப்போட்டு என்றை கட்டிலை படும். நான்இதிலை படுக்கிறன்' என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கராசருடைய படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டான்.

விளக்கை அணைத்து, சேலையைக் களைந்துவிட்டு இரவு உடையை அணிந்து கொண்ட வசந்தி அவனருகே சென்று கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு தலையிடிக்கு இதமளிக்கும் வகையில் அவனுடைய நெற்றியை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டான். இருளிலே அவனுடைய கரங்களின் ஸ்பரிசுமும் மிகவும் அருகிலே வீசிய இளமையின் மணங்களும் ராமச்சந்திரனுக்கு எல்லையற்ற எரிச்சலையே கொடுத்தது. தன் கைகளால் அவனுடைய கைகளை அவன் மெல்ல விலக்

கிய போது அவள் கம்மிய குரலில் 'என்? என்னிலை உங்களுக்கு விருப்பமில்லையே? என இரங்கிய போது 'சரியாய்த் தலையிடிக்குது... ஆரும் முட்டப் பெரிய அரிகண்டமாய்க் கிடக்கு' என அவன் கஷ்டப்பட்டுச் சொல்லவும் வசந்தி மெல்ல எழுந்து போய்ப் படுத்துக் கொண்டாள்.

நெடுமூச்சொன்று அவள்படுத்திருந்த திசையிலிருந்து கேட்டது. அன்று காரினுள்ளே மயங்கிய நிலவொளியில் சிவந்து பளபளத்த வசந்தியின் விழிகள் மறுபடியும் நினைவுக்கு வரவும்ராமச்சந்திரனுக்கு மீண்டும் வியர்த்தது. கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு பேசாமல் படுத்துக்கொண்டான். நினைவுச் சிக்கல்களிலே உழன்று களைத்து உறங்கிப் போனவன் தன் கால்களை யாரோ பிடிப்பது போன்று உணரவே விழித்துக் கொண்டான். அவனுடைய பாதங்கள் இரண்டையும் அவள் இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கண்ணீரும் முகமும் நெருப்பாய்ச் சுட்டன. என்ன செய்வதென்றே அறியாமல் பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு உறங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து கொண்டான் ராமச்சந்திரன்.

*

*

*

யொழுது விடிந்தபோது ராமச்சந்திரன் வசந்தியின் முகத்தைப் பார்க்கவே கூசினான். அவளிடம் நேற்று மாலை காணப்பட்ட கலகலப்பெல்லாம் எங்கோ ஓடி மறைந்து விட்டன. உணர்ச்சிகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டவள் நாவலநகருக்குப் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள். குருநாகல் பஸ்சுக்காக நிலையத்தில் காத்திருந்த சமயத்திலும் அவள் அவனுடன் அதிகம் பேசவில்லை. அவளை பஸ்ஸேற்றி அனுப்பிய ராமச்சந்திரன் ஏதோ பெரியதொரு சமையை இறக்கி வைத்துவிட்ட நிம்மதியுடன் அறைக்குத் திரும்பினான். வசந்தியோ நெஞ்சில்

பாறாங்கல்லைச் சூமந்து கொண்டு பயணஞ் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

குருநாகலில், யாழ் தேவி வந்த போது ஏறிக்கொண்ட வசந்திக்கு இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியொன்றில் வசதியாக இடம் கிடைத்து விட்டது. அவளைத் தவிர இன்னும் இரண்டு பெண்களே அந்தப் பெட்டியில் இருந்தனர். அவள் உட்கார்ந்திருந்த இருக்கையில் அவளுக்கு வலப்புறமாய் ஜன்னலோரம் ஒரு நடுத்தர வயது மாது இருந்தபடியே தாங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு நேரெதிரே அமர்ந்திருந்த ஒரு இளந்தாய் தன் குழந்தைக்குப் பால் புகட்டிக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தையின் முகம் சேலை மறைவில் இருந்தாலும் கொழுக்கொழுவென்றிருந்த அதன் சந்தனமேனி குழந்தையின் அழகைப் பறைசாற்றியது.

வசந்தி வந்து உட்கார்ந்ததும் அவளை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டுக் குழந்தைக்குப் பால் புகட்டுவதிலேயே கவனமாக விருந்த அந்த இளம் பெண்ணின் முகத்தை நோக்கிய வசந்திக்கு தன் விழிகளை அந்த முகத்திலிருந்து பெயர்க்க முடியவில்லை. தன் அறையிலே தொங்கும் அந்த ஓவிய மங்கையின் ரூபகம் அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

ஆரோக்கியமும் அழகும் குடிக்கொண்டிருந்த அந்த அன்னையின் முகத்தில் அலாதி யான தொரு சோபை ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. விழிகள் பாதிமூடிய நிலையில் தன் குழந்தைக்குப் பால் மட்டுமல்ல, பாசத்தையும் பரிவையும் சேர்த்தே புகட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற அற்புதமான தொரு பாவத்தில் அவளுடைய முகம் விகசித்திருந்தது. அக் காட்சியைக் கண்ட வசந்தியின் மேனி புல்லரித்தது. கண்கள் பனித்தன. கையெடுத்துக் கும்பிடவேண்டும் போலிருந்தது. உலகத்தின் அசுசைகளும் அழுக்குகளும் கறைபடுத்திவிடாத புனிதமும் அழகும் அந்தக் காட்சியில் தெரிவதாக எண்ணிய வசந்தி அந்தச் சொற்ப நேரத்

தூள் தன் நெஞ்சை வாட்டிய கவலைகளையெல்லாம் மறந்து போனாள்.

குழந்தை பாலருந்தி முடிந்ததால் அதைத் தூக்கித் தனக்கு அருகிலே இருத்திவிட்டு சட்டைப் பொத்தான் களைப் பூட்டிக் கொண்டு அந்தப் பெண் வசந்தியின் பக்கம் திரும்பி அழகிய பற்கள் தெரியக் கன்னங்குழியச் சிரித்தாள். உலகில் உள்ள அத்தனை ஜீவராசிகளிலுமே அன்பை மழையாய் வருஷிக்கும் அந்தச் சிரிப்பிலே மனதைப் பறிகொடுத்த வசந்தி தங்க விக்கிரகம் போன்றிருந்த அந்தக் குழந்தையை நோக்கித் தன் கரங்களை நீட்டினாள். தாவி வந்து அவளுடைய மடியில் அமர்ந்து கொண்டு அவளுடைய கழுத்திலே கிடந்த தங்கச் சங்கிலியைப் பிடித்து விளையாடத் தொடங்கியது குழந்தை.

“யாழ்ப்பாணத்துக்கா போறீங்க?” என அந்தஅன்னை கேட்டபோது அவளுடைய குரலிலேயும் அவள் பேசிய தமிழிலேயும் புதியதொரு இனிமையை உணர்ந்தாள் வசந்தி. மேற்கொண்டு அவர்கள் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தபோது அவளைப் பற்றிய விபரங்கள் வசந்திக்குத் தெரிய வந்தன.

அந்தப் பெண் மலேஷியாவிலே பிறந்து வளர்ந்தவளாம். அவளுடைய பெற்றோர் அங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டவர்கள். தற்சமயம் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறவிருக்கும் தமது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரின் திருமணத்துக்காக அவள் மலேஷியாவிலிருந்து வந்து கொழும்பில் இரண்டு நாட்கள் தங்கிவிட்டு வருகிறாள். தன் கணவனுக்கு முக்கியமான வேலைகள் சிலஅங்கே இருந்ததனால் அவனால் கூட வரமுடியவில்லை. எட்டு வயதான மகனுடைய படிப்புத் தடைபட்டு விடுமே என்று அவளையும் அழைத்து வரவில்லை. அவர்களைப் பற்றிய பேச்சு வந்தபோது அவளுடைய வதனத்திலேயும், குரலிலேயும்

தெரிந்த அக்கறை நிறைந்த அன்பைப் பார்க்கையில் வசந்திக்குப் பொருமையாகக் கூட இருந்தது. 'ஐயோ! அவங்க தனியா எப்படித்தான் சமாளிப்பாங்களோ தெரியலை!... நம்ப மோகனும் சும்மா துருதுருத்துக் கொண்டே இருப்பானுங்க... அவங்களையெல்லாம் விட்டிட்டுவற்றதுக்கு எனக்கு மனசே இல்லை..... எப்போ திரும்புவேன்..... என்றிருக்குங்க!' என அவள் கூறியபோது வசந்தி அவளையே கண்கொட்டாமல் பார்த்திருந்தாள்.

அந்தப் பெண், தான் இதுவரை கடந்து வந்த வாழ்க்கைப் பாதையில் துன்பத்தையோ, துயரையோ சந்தித்திருக்க மாட்டாள் போலத் தோன்றியது. திருப்தியும் நிறைவும் அவளுடைய உள்ளத்தில் சதா ஊற்றெடுத்து நிறைந்து விழிவழியாகவும், குரல்வழியாகவும் பொங்கிப் பிரவகிப்பதைப் போன்றிருந்தது. சதா கணவனையும் குழந்தைகளைப் பற்றியும் அருள்பொங்கப் பேசிய அவள் தனது இல்லத்தின் நந்தேவதைபோல வசந்திக்குத் தோன்றினாள். தன் வீட்டோரங்களில் கனிசமந்து நிற்கும் திராட்சைக்கொடி இவள்தானா? கணவனுடைய அன்பும் மழலைச் செல்வங்களுந்தான் இவளை ஒரு தெய்வீகத் தாயாக ஆக்கியிருக்கின்றனவா? வசந்தி குழந்தையைத் தன் முகத்தோடு சேர்த்தனைத்தாள். தனிர் உடலின் ஸ்பரிசமும் பிஞ்சு விரல்களின் குறும்பும் அவளை மெய்மறக்கச் செய்தன.

பூங்குளம் ஸ்டேஷனில் அப் பெண்ணிடம் விடை பெற்று, நாவல்நகருக்குச் செல்லும் பஸ்ஸில் போய்க் கொண்டிருந்த போதுகூட வசந்தியின் எண்ணத்தில் அந்தப் பெண்ணும் அவளுடைய குழந்தையுமே நிறைந்திருந்தனர்.

தன் கணவனைப்பற்றி வசந்தி நினைத்துக்கொண்டாள். அவனுடைய அசாதாரண போக்கை நினைக்கையில் நெஞ்சு வலித்தது.

“அவருக்கு என்மேல் கொஞ்சமும் அன்பில்லையே! ஏன் தான் என்னை இப்படி வெறுக்கிறாரோ?” அவளுடைய வினாக்களுக்கு விடையே தோன்றவில்லை. அவனுடைய அன்பையும் ஆதரவையுந்தான் அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்க வில்லையே! அந்தக் குழந்தையைப் போல் எனக்கும் ஒரு குழந்தை இருந்தால் அதன் பிஞ்சு முகத்தைப் பார்த்தே என் நெஞ்சின் வேதனைகளை ஆற்றிக் கொள் வேனே! வசந்தியின் உள்ளம் அலைபாய்ந்தது.

விடுதியை அடைந்து படுக்கையில் விழுந்தபோதும் அவளுடைய சிந்தையில் அமைதி கிட்டவில்லை. எழுந்து நின்று ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தாள். கோடிக் கணக்கான நட்சத்திரங்கள் கண்சிமிட்டிச் சிரித்தன. எத்தனை இரகசியங்களைத்தான் இயற்கை இன்னமும் தன்னுள் பூட்டி வைத்துக் குறும்பாகச் சிரிக்கின்றது. அவருடைய இதயமும் இந்த இயற்கையைப் போலவே இரகசியங்களைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறது போலும்!... நித்திரை செய்வது போல நடிப்பவரை எப்படி எழுப்ப முடியும்? இதற்குமேல் ஒரு பெண் தன் ஆசைகளை எப்படித்தான் வெளியிடமுடியும்?

வசந்தியின் உதடுகள் துடித்தன. இரும்பாய்க் கனத்த நெஞ்சுடன் போய்ப் படுத்துக் கொண்டாள்.

*

*

*

நாவல் நகர் வைத்தியசாலையில் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக ஊழல்கள் பெருகியிருந்தன. ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தாற்றூன் ஊசி மருந்து கிடைக்கும். காயத்துக்கு மருந்திட்டுக் கட்டுபவனின் கையில் இரண்டு ரூபாயாவது வைத்தாற்றூன் விஷயம் நிறைவேறும் என்பது வழக்கமாய் விட்டிருந்தது. நல்ல மருந்து வேண்டுமானால் பணங் கொடுக்க வேண்டும். பணமில்லா

விடில் அரிசி, முட்டை, பழவகையெனப் பண்டமாய்த் தானுங் கொடுத்துத் தீர வேண்டும் என்று ஆகிவிட்டிருந்தது. அந்த வைத்தியசாலைக்கு வருபவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏழைகளாயும், கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாயும் இருந்தது சின்னச்சாமியருக்கும் அவரது சகாக்களுக்கும் வசதியாகப் போய்விட்டது.

இப்படியான நாட்களிற்கூன் அந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இளவயதான ஒரு வாலிபன் அங்கு சிகிச்சைக்காக வந்திருந்தான். அவனிடம் வைத்தியருக்குக் கொடுப்பதற்குப் பணம் ஏதுமில்லை. தன்னிடமிருந்த முட்டைகள் சிலவற்றை ஒரு துணியிலே மணல் போட்டு ஒரு முடிச்சாகக் கட்டி வந்திருந்தான். நோயாளியைப் பரிசீலனை செய்கையிலேயே அவன் மேசைமேல் வைத்தமுடிச்சையும் நோட்டமிட்டுக் கொண்டார் சின்னச்சாமி. குறைந்தது பதினைந்து முட்டைகளாவது அந்த முடிச்சினுள் இருக்க வேண்டும் எனக் கணித்துக் கொண்ட அவர் நோயாளியை இதமாகக் கவனித்து, மருந்தையும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு தன்னுடைய பணியானைக் கூப்பிட்டு முட்டை முடிச்சை வீட்டில் வைத்துவிட்டு வருமாறு பணித்தார்.

பாதிவழி சென்றதன் பின்னரே பணியானுக்கு முடிச்சின் பாரம் சற்று வித்தியாசமாகத் தென்பட்டிருக்கிறது. முடிச்சை மெல்ல அவிழ்த்துப் பார்த்தபோது, அதற்குள் இருந்தவை முட்டைகளல்ல, முட்டைப் பருமன் அளவான காஞ்சூரங் காய்கள் என அவன் கண்டபோது முடிச்சையும் கொண்டு ஓடோடி வந்தான்.

விஷயத்தையறிந்த சின்னச்சாமியரை அவமானம் பிடுங்கவே அவர் சினந்தெழுந்தார். நடந்ததைக் கவனித்த வாலிபன் மெல்ல நழுவ முயன்றபோது, பணியாள் அவனைக் கையோடு பிடித்துக் கொண்டான். பணியாள் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கையிலே அங்கு பாய்ந்துவந்த அப்போதிக்கரி இரண்டு கைகளினாலும் அவனுடைய முகத்

தில் தாறுமாறாக அறைந்துவிட்டார். இந்நேரம் அங்கு வர நேர்ந்த வசந்தி, அவர் ஒரு நோயாளியை மிருகத்தனமாக அடிப்பதைக் கண்டபோது தன்னுடைய வழமையான நிதானத்தை இழந்துவிட்டாள்.

“நிறுத்தும்! ஒரு நோயாளியை அடிப்பதற்கு உமக்கு எந்தவிதமான உரிமையும் கிடையாது!” என ஆங்கிலத்தில் அவள் சினத்துடன் கூறியபோது, சின்னச்சாமியின் கோபம் எல்லை மீறிவிட்டது. அவர் தமிழிலேயே ‘போடி! என்றை வேலை பாக்க எனக்குத் தெரியும்! இனிமேலும் ஏதும் கதைச்சியோ பல்லுக் கொட்டுவன்!’ என மிகவுங்கேவலமாகப் பேசியபோது அங்கிருந்த யாவரும் என்ன நடக்குமோ எனப் பயந்து போயினர். இதற்குள் அங்கு வந்த பரிமளம், ஆத்திரத்தில் உடல் நடுங்க நின்றிருந்த வசந்தியைப் பிடித்து அப்பால் அழைத்துப் போக முயன்றாள். அப்போதுங்கூட ‘ஆகும் ஒருதனை முடிக்கிறது..... அவன் கண்டியிலை கிடக்க இஞ்சை தென்னந்தோட்டத்து நொண்டியோடைகொண்டாடுறது... உந்தமாதிரித்தேவடியாள் வேலை நான் செய்யேல்லை!’ என அவர் மீண்டும் கீழ்த்தரமாகப் பேசிய போது வசந்திக்குக் கண்களில் தீப் பொறி பறந்தது. ‘உன்னுடைய மனைவி, உன்னுடைய சகோதரிகள் எப்படியோ, அப்படியேதான் நீ மற்றப்பெண்களையும் மதிக்கிறாய் போலும்... அற்ப நாயே!’ எனத் தீய்க்கும் ஆங்கிலத்தில் திட்டிவிட்டு வசந்தி அங்கிருந்து போய் விட்டாள்.

வெகுநேரம்வரை படபடப்போடு இருந்தவள் மனம் அமைதியடைந்தபோது, முதல் வேலையாக அந்த மாவட்டத்து வைத்தியப் பகுதி மேலதிகாரிக்கு நடந்த விஷயத்தையிட்டு ஒரு முறைப்பாட்டை எழுதி, அதனுடைய பிரதியொன்றையும் தனது தொழிற் சங்க தலைவிக்கும் அனுப்பிவிட்டுத் தான் அவள் மறுவேலை பார்த்தாள்.

தொழிற் சங்கத்தின் நேரடித் தலையீடு காரணமாக அடுத்த நாள் மாலை நாவல்தகர் மாவட்டத்து மேலதிகாரி தன்சகாக்களுடன் விசாரணைக்காக வைத்தியசாலைக்கு விஜயம் செய்ததைக் கண்டபோது, சின்னச்சாமி திகிலடைந்து போனார். வசந்திதான் இதற்குக் காரணம் என அறிந்த போது அவளை எப்படியாவது இதற்காகப் பழி வாங்குவேண்டுமென்ற குரூர எண்ணம் அவர் மனதைக் கவ்விக் கொண்டது.

பரிமளம் விசாரணையின் போது சும்மா இருக்கவில்லை. அங்கிருந்த நோயாளிகளையும் தூண்டிவிட்டு மேலதிகாரியிடம் முறையீடு சொல்லும்படி செய்துவிட்டாள். அப்போதிக்கரியின் செயல்களால் பெரிதுங் கொதிப்படைந்திருந்த அவர்கள் புகாரின்மேல் புகாராகக் கூறியபோது மேலதிகாரிக்குச் சின்னச்சாமியர்மேல் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள் உண்மையானவைதான் எனப் புரிந்துவிட்டது. அவரைப் பற்றிய முன்னைய விபரங்களும் அவ்வளவு திருப்தியாக இல்லை.

“நான் லஞ்சம் எதுவும் வாங்குவதில்லை. இந்த நோயாளி எனக்கு லஞ்சமாகமுட்டைதருவதற்கு முயன்ற போதுதான் நான் ஆத்திரங் கொண்டு அவனுக்கு அடித் தேன்” எனச் சின்னச்சாமியர் விளக்கம் கொடுத்தபோதும் அதைக் கருத்திற் கொள்ளாத மேலதிகாரி அவரை எச்சரிக்கை செய்து, வேறு ஒரு வைத்தியசாலைக்கு அந்த மாத முடிவிலிருந்து மாற்றல் உத்தரவை வழங்கிவிட்டுச் சென்றார். போவதற்கு முன் வசந்தியை அழைத்து அவளுடைய செயலுக்காகப் பாராட்டிவிட்டுச் சென்றதை அப்போதிக்கரியால் பொறுக்க முடியவில்லை. பரிமளம் பகிரங்கமாகவே நோயாளிகள் மத்தியில், காஞ்சூரங்காயை அவர் முட்டையென நம்பி ஏமாந்த கதையைச் சொல்லிச் சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

இவற்றையறிந்த சின்னச்சாமியர் காயமடைந்த புவி பழிவாங்கக் காத்திருப்பதுபோல ஒரு சந்தர்ப்பத்துக்காக

காத்திருந்தார். மாதம் முடிவதற்கு இன்னும் சில நாட்களே இருந்தன.

*

*

*

மேற்கு வானில் ஒளி மங்கி இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளே தன்னுடைய அறையில் படுத்திருந்து நினைவுகளிலே வசந்தி மூழ்கிக் கிடக்கையில் யாரோ கதவில் தட்டும் ஓசை கேட்டது. எழுந்து போய் கதவைத் திறந்தவள் ஒருகணம் திகைத்துப் போனாள். தன்னுடைய கண்களையே அவளால் நம்பமுடியவில்லை. தான் காண்பது கனவோ எனக்கூட நினைத்தாள்.

அங்கே வாசலில் கையில் பெட்டியுடன் அவளுடைய திகைப்புக்குக் காரணமான ராமச்சந்திரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனை வாருங்கள் என அழைப்பதற்குக்கூட மறந்துபோனவளாய் சற்று நேரம் அசந்துபோன வசந்தி தன்னைக்கு வந்ததும் "உள்ளுக்கு வாருங்கோ" என அழைத்தாள்.

என்ன திடீரென்று? அன்று என்னிடம் பராமுகமாக நடந்துகொண்டவர் இன்று ஏன் இந்த அபலையைத் தேடி வந்தீர்கள்? என்றெல்லாம் கேட்க உன்னிய அவள் மனதை வசந்தியின் பேதை இதயம் அடக்கி, 'அடி வசந்தி! ஏதோ உன்னுடைய நல்ல காலம், அவர் மனம் மாறி உன்னிடம் வந்திருக்கிறார். இந்த வேளையிலே ஏன் வந்தீர்கள்? எதற்காக வந்தீர்கள்? என்றெல்லாம் கேட்டுத் தொலைக்காதே! ஒருவேளை அவர் கோபித்துக் கொண்டு உடனே போய்விட்டால் என்ன செய்வாயடி?' என அடித்துக் கொண்டது.

"குளிச்சிட்டு வந்திருங்கோ! கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வாறன்!" என்றபடியே அவனிடம் துவாயைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு வசந்தி சென்றதும் குளிக் கும் அறைக்குள் நுழைந்த ராமச்சந்திரனுடைய மனம்

பலவற்றையெல்லாம் எண்ணிச் சங்கடப்பட ஆரம்பித்தது. வழியெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு வந்த திட்டங்கள், கடந்த ஒரு வார காலமாக அவன் செய்திருந்த 'முஸ்தபுகள் அனைத்துமே இப்பொழுது மிகவுஞ் சிறுபிள்ளைத் தனமாகத் தோற்றின.

ஷவரைத் திறந்தபோது தலையில் நீர் பூமழையாய் இறங்கியது.

'தங்கைகள், தங்கைகள் என்று அவர்களுக்காகத் தானே இவளுடைய வாழ்க்கையையும் என்னுடைய வாழ்க்கையையும் நாசமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்! அது போதாதென்று இப்போ மறுபடியும் இவளை ஏமாற்ற வந்திருக்கிறேனே! கௌரியின் வாழ்க்கை குட்டிச் சுவரானால் என்ன, அவளுடைய கணவன் அவளை ஒதுக்கிறான்றான் என்று என்பாட்டில் இருந்துவிடாமல், இப்போ இந்த அபலையை மீண்டும் ஏக்கக் கடலில் ஆழ்த்த வந்திருக்கிறேனே!' எனத் தவித்தான் ராமச்சந்திரன்.

ஒரு வாரத்துக்கு முன் அவனுடைய இரண்டாவது தங்கை கடிதம் எழுதியிருந்தாள். அண்ணா! எங்களுடைய வீட்டை எனக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்தபோது, அதை அக்காவின் திருமணத்திற்காக ஈடு வைத்துள்ள விஷயம் பற்றி ஏற்கனவே நான் சொல்லி இவருக்குத் தெரியும். இப்போது அந்த விஷயம் எப்படியோ இவருடைய பெற்றோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. தினமும் எனது மாமியார் கேலியும் குத்தலுமாய் அந்த விஷயத்தைப் பற்றியே தொணதொணத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இதனால் இவருடைய மனதிலும் நிம்மதியில்லை. நானும் சதா கண்ணீருடன்தான் இருக்கிறேன். குடும்ப வாழ்க்கையே இந்தப் பிரச்சினையால் நரகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் இவரிடம், இரண்டு வாரங்களுக்குள் இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி உனக்கு எழுதிப் பிசகு நீக்கிவிடுகிறேன் என அவகாசம் கேட்டிருக்கிறேன். இன்னும் இரண்டாயிரம் ரூபாய்

தான் அந்தக் கடனுக்காகக் கொடுக்கவேண்டியுள்ளது. உன்னிடமோ அண்ணியிடமோ பணமெதுவுமில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அண்ணியிடம் இருக்கும் தங்கச் சங்கிலியையும் காப்புகளையும் விற்குல் இப்போதிருக்கும் நிலையில் இரண்டாயிரத்திற்கு மேல் கிடைக்கும். உன்னைக் கஷ்டப்படுத்துகிறேன் என்று எண்ணாதே அண்ணா! அண்ணியின் குணம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவள் உனக்காக எதையுஞ் செய்வாள். என்னுடைய வாழ்வில் விளக்கேற்றிவைத்த உங்கள் இருவருடைய கால்களிலும் விழுந்து கேட்கிறேன் அண்ணா! என்னை ஏமாற்றிவிடாமல் இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையிலிருந்து என்னை மீட்கும்படி உங்களை மீண்டும் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்' எனக் கௌரி எழுதிய கடிதம் கிடைத்தபோது ராமச்சந்திரனுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. தற்போது இருநூறு ரூபாய் தானும் கையில் இல்லாதவன் இரண்டாயிரத்திற்கு எங்கே போவான்? அதுவும் இரண்டு வாரங்களுள்.

கடந்த ஒரு வாரமாகச் சிந்தித்தவனுக்கு வழியெதுவுமே புரியவில்லை. வசந்தியுடன் நெருங்கிப்பழகுவது என்றால் முடியாத காரியமாயிருக்கிறது. ஆனால், பணத்தைப் பெற்றுக் கடனை அடையாவிடில் கௌரிதான் என்ன செய்வாள்? கேட்ட பேர் கேட்டதுதானே! இம்முறையும் வசந்தியிடம் சென்று கேட்டுப் பார்ப்போம். என்னுடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்பைப் பாராமல் அந்நியோன்றியமாக இருக்க முயற்சி செய்யலாம்... கட்டாயம் நான் அவளுடன் அன்பாய்ப் பழகவேண்டும் என்றெல்லாம் நெஞ்சிலே திடத்தையும் நம்பிக்கையையும் வளர்த்துக் கொண்டு திடீரெனப் புறப்பட்டு வசந்தியினிடம் வந்தவனுக்கு, இப்போது தான் செய்த முடிவு சரியானதுதானா? என எண்ணம் தடுமாறியது.

இயந்திரம் போலக் குளித்துவிட்டு அவன் வெளியே வந்தபோது வசந்தி அவனுக்காகக் கோப்பியுடன் காத்தி

ருந்தான். சோப்பின் நறுமணம் பரவ வெளியே வந்த அவனுடைய அழகிய சந்தன மேனியில் நீர் முத்துக்கள் விளக்கொளியில் அழகு காட்டின. தனக்காகக் காத்திருந்த வசந்தியைக் கண்டதும் மலர்ந்து சிரித்தான் ராமச்சந்திரன். “தலையைச் சீவிக்கொண்டு வாறன்” எனக் கூறியவாறு அவன் அறையினுட் சென்றபோது வசந்தி தன்னை மறந்துபோனாள். அவனுடன் பழகிய இத்தனை நாட்களில் அவன் தன்னைப் பார்த்து இத்தனை அன்பு ததும்பப் புன்னகை செய்தது கிடையாது. அந்த அழகுச் சிரிப்பு ஒன்றிலேயே வசந்தி எழுதுங்கால் கோல் காணக் கண்ணகிவிட்டிருந்தாள்.

வெளியிலிருந்து சில்லென்று குளிர்ந்த காற்று ஜன்னலினூடாக வீசியது. பெருமழையொன்றின் முன்னோடியாக வந்த அந்தக் காற்றில் வசந்தியின் உடல் சிலிர்த்துக் கொண்டது.

இதற்குள் தலையை வாரி ஷேட்டையும் அணிந்து கொண்டு வெளியே வந்த ராமச்சந்திரன் அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தவாறே “ஏன் பேசாமல் நிக்கிறீர்? என்னிலை சரியான கோபம் போல!” என மீண்டும் அழகாகச் சிரித்தபோது வசந்தியினால் உண்மையிலேயே ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. என்கே தன் வாயைத் திறந்து ஏதாவது கூறிவிட்டால் அவனுடைய அழகு முகமும் அன்புப் புன்னகையும் மறைந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் அவள் நின்றிருந்தாள்.

மெல்ல நடந்து சென்று அவனிடம் கோப்பியை எடுத்துக் கொடுத்தவள் அவனெதிரிலேயே நின்றனாள்.

இடையிடை அவளைக் கவனித்தபடியே ராமச்சந்திரன் கோப்பியைப் பருகி முடித்ததும் கோப்பையை மேசையிலே வைத்துவிட்டு எழுந்துபோய் ஜன்னலருகிலே நின்று கொண்டு வெளியே பார்த்தான்.

“வசந்தி உமக்கு எப்பிடிச் சொல்லுறதெண்டு எனக்குத் தெரியேல்லே!... சில நேரங்களிலே நான் உம்மோடை மிருகத்தனமாய் நடந்துபோடுறன்... பிறகு இருந்து யோசிக்கேக்கை எனக்குப் பெரிய கவலையாய்க் கிடக்கும். ஆனால், உம்மிலை எனக்கு அன்பு மட்டும் இல்லையெண்டு நீர் யோசியாதையும்!”

வசந்தியின் முகத்தைப் பார்க்காமல் வெளியே இருக்கிற பார்த்தவாறு பேசுவது ராமச்சந்திரனுக்கு இலகுவாக இருந்தது.

சூல்கொண்ட மேகங்கள் மழையைப் பிரசவிப்பதற்காகக் குமுறிக்கொள்ள ஆரம்பித்தன. பளிச்சென்றதொரு மின்னல் அந்தப் பிரதேசத்தையே ஒளிமயமாக்கி மறைந்தது.

அவன் கூறியவற்றை நெஞ்சார வாங்கிக்கொண்ட வசந்தி மெல்லச் சென்று அவனை அணைந்தவாறே நின்று கொண்டு “நல்ல மழை பெய்யப் போகுது போலே” என்று சொன்னாள். அதைவிட வேறு எதையுமே அவளால் கூற முடியவில்லை. அவளுடைய உள்ளம் உணர்ச்சிகளினால் கட்டிக்கொண்டிருந்தது.

தன்னுடைய உடலையொட்டி அவளது வாளிப்பான தேகம் அணைகையில் ராமச்சந்திரனுக்கு என்னவோ போன்றிருந்தது. இதற்கெல்லாம் கூச்சப்படக்கூடாது, பயப்படக்கூடாது. எப்படியும் இவளுடைய மனம் மகிழும் வகையில் இன்று நடந்துகொள்ளவேண்டும்... அப்படி என்னால் பழக முடியாவிடினும் அப்படிப் பழகுவதாக நடிக்க வாகிலும் செய்யவேண்டும் என்று தன்னுடைய மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட ராமச்சந்திரன் தன் வலக்கையை எடுத்து அவளுடைய இடையைச் சுற்றிவளைத்தான்.

வசந்தி வாய் திறக்கவில்லை. அசையவில்லை. அசைந்தால் அவன் அந்த அரவணைக்கும் கையை எடுத்துக்

கொள்வானே என்று பயந்தவள் போல அந்தச் சுகத்திலேயே சற்று நேரம் திளைத்து நின்றுவிட்டுப் பின்பு மெதுவாகத் தன் கையை எடுத்து அவனுடைய கரத்தைப் பிடித்துத் தன்னுடன் சேர்த்து இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள். அந்த அணைப்பிலே, இறுக்கத்திலே அவனுடைய உடலுக்குள், உள்ளத்துக்குள் புகுந்துகொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது அவளுடைய செய்கை.

வசந்தியின் இளமைஅழகுகளும், இடையின் வழுவழுப்பும் ராமச்சந்திரனுடைய கையில் அழுந்தியபோது அவன் சிலையாகிப் போனான்.

வெளியே இடி ஒன்று முழங்கியது. வசந்தி அவனுடன் இன்னமும் இறுக்கமாக ஒண்டிக் கொண்டாள். "வாருங்கோ உள்ளுக்குப் போவோம்" எனக் கம்மிய குரலில் அழைத்த வசந்தியைத் தொடர்ந்து அறையினுட் சென்றான் ராமச்சந்திரன்.

கட்டிலிலே அமர்ந்துகொண்ட வசந்தி ராமச்சந்திரனை விழங்கிவிடுவது போலப் பார்த்தாள். வேட்கையின் தணலில் ஒளிர்ந்த அவ்விழிகள் அவனைக் காதலித்தன. அந்த விழிகளையும் அவை விடுத்த அழைப்புக்களையும் சங்கடத்துடன் புரிந்துகொண்ட ராமச்சந்திரன் தன்னுடைய பெட்டியைத் திறந்து ஒரு வாரத்துக்கு முந்தங்கை கௌரி எழுதிய கடிதத்தை எடுத்து வசந்தியிடம் கொடுத்தான். கடிதத்தையும் அவனுடைய கரத்தையுஞ்சேர்த்தே பிடித்துத் தன்னருகிலே அவனை அமர்த்திக் கொண்ட வசந்தி அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அவனுடைய அண்மையும் ஸ்பரிசமும் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்த மயக்கத்தில் சிறிது சிறிதாக ஆழ்ந்து போய்க்கொண்டிருந்த வசந்திக்குத் தன் விழிகளை அந்தக் கடிதத்திலே பதித்து அதிலே இருப்பவற்றைக் கிரகித்துக் கொள்வது சற்றுக் கஷ்டமாகவிருந்தது. ராமச்சந்திரன்

வசந்தி என்ன சொல்வாளோ என்ற தவிப்பிலும் ஆவலிலும் அவளுடைய நெருக்கமான அண்மையையும் பொருட்படுத்தாமல் அவளுடைய பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான்.

கடிதத்தைப் படித்த வசந்தி அவனைப் பாசப் பெருக்குடன் பார்த்தாள். "உங்களுக்குத்தான் திருப்பித் திருப்பி எத்தனை கஷ்டங்கள் வருகுது! உங்கடை அன்பு மட்டும் எனக்கிருந்தால் போதும்! மிச்சம் எல்லாத்தையும் நீங்கள் ஆருக்குக் குடுத்தாலும் பரவாயில்லை. எனக்கு நீங்கள் தான் வேணும்!" எனக் கரகரக்கும் குரலில் கூறியவள் அப்படியே அவனுடைய மடியில் சாய்ந்து அவனைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

'இவள்தான் எத்தனை உயர்ந்தவள்! என்மீது எத்தனை கொள்ளை அன்பை வைத்திருக்கிறாள்! சிறிதேனும் சந்தேகம் கொள்ளாமல், முகஞ் சுழிக்காமல் மலர்ந்து சிரித்துத் தன்னுடைய அத்தனையையும் எனக்காக வாரிக் கொடுக்கத் தயாராய் நிற்கும் இவள் ஒரு அபூர்வப் பிறவிதான்!'

ராமச்சந்திரன் இதயங் கசிந்து, நன்றிப் பெருக்குடன் அவளுடைய முகத்தை நிமிர்த்தி நன்றி கூறுவதற்காக அவளுடைய தோள்களை மெதுவாகப் பற்றினான். அவனுடைய கரங்கள் தன்மீது பட்ட மாத்திரத்தில் மேவி புல்லரித்த வசந்தி சட்டென எழுந்து போய் விளக்கை அணைத்துவிட்டு ஓடிவந்து கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டாள். அவளுடைய கரங்கள் அவனை வளைத்து இழுத்தன.

விளக்கு அணைக்கப்பட்டதால் முகத்திலே தன்னுடைய உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளை அவள் கண்டுகொள்ள முடியாது என்ற ஆறுதல் உணர்வுடன் ராமச்சந்திரன் அவளுக்குப் பக்கத்தில் மெல்லச் சாய்ந்தான்.

வெளியே வானம் உறுமயது. ஆரம்ப மழைத்துளிகள் சில பொட்டுப் பொட்டெனக் கூரையில் விழுந்தன. மழை

யின் சுரத்தையும், மண்ணின் மணத்தையுஞ் சுமந்த கூதல் காற்று அவர்களை வருடியது.

ராமச்சந்திரனுடைய முகத்தைத் தன் முகத்தோடு இழுத்து அணைத்துக்கொண்டு முத்தமாரி பொழிந்த வசந்தி சற்று ஆவல் தணிந்த நிலையில் அவன் காதுகளுக்குள் "போன முறை ஏன் என்னை ஏமாத்தினீங்கள்? இவ்வளவு காலமும் நான் உங்களை நினைச்சு எவ்வளவு கவலைப்பட்டிருப்பன் தெரியுமே! அந்தக் கவலைக்கையும், நீங்கள் தான் என்னை மறந்துபோனாலும் உங்கடை இந்த வடிவான முகம் எப்போதும் என்னோடெதான் இருக்க வேண்டும் என்று தான் விரும்பினான். எனக்கு... எனக்கு உங்களைப் போலவே ஒரு வடிவான ஆம்பிளைப் பிள்ளை வேணும்?"

வசந்தி அவனை வெட்கத்துடன் இரகசியமாக வேண்டிக்கொண்டாள். அவளுடைய மனதில் அன்று றெயிவில் தான் சந்தித்த தாயின் முகமும், அந்த அழகிய குழந்தையின் முகமும் நிழலாடின. ராமச்சந்திரனைப் போல ஒரு குழந்தையிருந்தால்! என்று எண்ணியவள் அவனையே தன் குழந்தையாக்கிக் தன் மார்புடன் சேர்த்தனைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுடைய ஆவேசமான அணைப்பில் திக்குமுக்காடிய அவனுக்கு உடல் வியர்த்தது. தாகம் எடுத்தது.

வெளியே மேகங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொள்ளையில் இடியும் முழக்கமும் மின்னலுமாய் வானம் ஒரே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது.

ஆனால், மழை இன்னமும் வரவேயில்லை!

வசந்தி தன்னை மறந்து, நாதமிசைக்க ஆயத்தஞ் செய்யப்பட்ட நல்லதோர் வீணையாக, தந்திகளும் நரம்புகளும் முறுக்கேறிய நிலையில் கீதமிசைப்பதற்குத் துடித்துக்கிடந்தாள். கடந்த பல வருடங்களாக அவ்வப்போது பூக்களைப் புஷ்பித்துக் காத்துநின்ற அந்தப் பூமரம் தன் மலரின்

இதழ்களை விரித்து அங்கே ஊறிச் சுரக்கும் நறுந்தேனை வண்டுக்கு வழங்கிக் கருவாகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனி மரமாய்க் குறுங்கக் காத்துக் கிடந்தது.

ஆர்ப்பாட்டத்துடன் வானில் மேகங்கள் மோதி, மின்னல் மின்னி, இடியிடித்தபோதும் பெருமழை பெய்யவே இல்லை! ஆங்காங்கு விழுந்த நாலேந்து துளிகளில் நிலமடந்தையின் தாகம் தீரவில்லை. கொதித்துக் கிடந்து மழைக்காக ஏங்கிய மண்மகளுக்கு அந்தச் சில துளிகள் மேலும் தாகத்தையும் ஏக்கத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்தனவே யொழியக் குளிரச் செய்யவில்லை. வெப்பமும் அந்தகாரமும் நிலவிய ஒரு நிலையில் அவள் புழுங்கிக் கொண்டாள்.

கௌரியின் கடிதத்தைப் படித்தவுடன் வசந்தி அதில் கேட்கப்பட்டதற்கு ஒப்புதல் கொடுத்தபோது தன்னெஞ்சில் சுரந்த நன்றிப் பெருக்கில் அள்ளிவந்து வசந்திக்காக இரங்கி அவளை அணைப்பதாக பாவனை செய்துகொண்டிருந்த ராமச்சந்திரன் வசந்தியின் ஏக்கங்களும் தாபங்களும் கரைகளை உடைத்துக்கொண்டு பிரளயமாகிப் பெருகிச் சுழித்துக்கொண்டு வந்தபோது அதில் சிக்கித் திக்குமுக்காடித் தன்னை மறந்து போனான். வசந்தியின் ஆவேசத்திற்குக் காரணமான இளமைப் பருவத்தையும் அதன் இயற்கையான தூண்டுதல்களையும் மறந்து போனான்.

அவளுடைய இறுக்கமான அணைப்பு அவனுக்கு வெறுப்பையே ஊட்டிற்று. அவளுடைய கைகளும் விரல்களும் அவனுடைய உடலிலே ஆசைபுடன் படர்ந்த போது குட்டிப் பாம்புகள் பல வழுவழுவுவென்று தந்தேகமெங்கும் ஊர்வதுபோல அருவருப்பை ஏற்படுத்தின. அவனால் மேலும் அந்த அவஸ்தையைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. பின்னிப் பிணைந்துகொண்டிருந்த அவளிடமிருந்து தன்னைப் பிரித்தெடுக்க அவன் முயற்சித்தபோது அவள் இன்னும் அதிகமாக அவளை

அணைத்துக்கொள்ளவே தன்னை மறந்த ஆவேசத்துடன் மிருகத்தனமாக அவனைத் தன்விடமிருந்து பிய்த்தெடுத்துத் தள்ளிவிட்டான் ராமச்சந்திரன். "சீ! நீயும் ஒரு பொம்பிளையே!" தன்னுடைய பலவீனத்தைத் தானே உணர்ந்துகொண்ட குற்றவுணர்ச்சி ஏற்படுத்திய குரோதத்தோடு அவன் வார்த்தைகளை உமிழ்ந்தான்.

அவன் தன்னை விலக்கி உதைத்த வேகத்திலே கட்டில் விளிம்பில் தலை மோதிய போதுதான் வசந்தி தன்னை ஆட்கொண்டிருந்த வெறியினின்றும் சட்டென்று விடுபட்டாள். 'நீயும் ஒரு பொம்பிளையே!' என ராமச்சந்திரன் வெறுப்புடன் உறுமியது அவளுடைய செவிகளில் நாராசமாக இறங்கியது. பல நாட்களாகப் பசித்திருந்த பாம்பு கிடைத்த இரையை உண்ண முயல்கையில் அதைப் பறி கொடுத்த சினத்துடன் சீறுவது போல அவள் மூச்செறிந்தாள். கண்ணை வந்து கப்பிக்கொண்ட கோபத்தின் உச்சத்தில் "ஏன் நீயும் ஒரு ஆம்பிளையே?" எனச் சீறிவிட்டுப் பட்டென்று எழுந்தவள் இருளிலே தடுமாறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் சயையலறையில் விழுந்தாள்.

தரையில் குப்புறக் கிடந்துகொண்டு வெளியே சத்தம் கேட்காமல் வெகு நேரமாக விம்மி வெடித்து அழுது கொண்டிருந்தவள் விடியற்காலையில் தான் உறங்கினாள். அந்த அபலையின் ஏக்கம் நிறைந்த கனவுகளிலே மேகம் பொழியவில்லை. வீணை இசைக்கவில்லை. பூமரம் கனிமரமாகவில்லை.

காலையிலே அவள் எழுந்தபோது ராமச்சந்திரன் தன் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போயிருந்தான். பொங்கி வந்த துயரைச் சிரமத்துடன் அடக்கிக்கொண்ட வசந்தி எதுவுமே நடக்காதது போன்று தன்னுடைய வேலைகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள்.

மரணத்தில் கடமை முடிந்தபோது தனிமையில் இருக்க மிகவும் கஷ்டமாகவிருந்தது. கடந்த இரவு நடந்த வற்றையும் அவற்றுக்குக் காரணமாவிருந்த ராமச்சந்திரனையும் பற்றி இப்போது எதையுமே நினைக்கக் கூடாது; அடியோடு மறந்துவிடவேண்டும் என எண்ணிய போதும் அது இலகுவில் நடக்கவில்லை.

செல்வராஜின் தோட்டத்திற்குச் சென்று வந்தால் நிம்மதியாக இருக்கும்போல் தோன்றவே, வசந்தி உடையை மாற்றிக்கொண்டு செல்வராஜின் தோட்டத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

வசந்தி மீனாட்சி கிழவியை செல்வராஜுடைய தோட்டத்துக்கு அனுப்பிவைத்தபிறகு, அதன் காரணமாக அவனுடைய மனதில் ஒரு புதிய திட்டம் ஒன்று உருவாகியிருந்தது. வசந்தியுடன் அவன் அதைப்பற்றி ஏற்கனவே ஆலோசித்திருந்தான். வறுமை காரணமாகவும் இயலாமை காரணமாகவும், தற்போதைய பஞ்ச காலத்தில் வாடும் மக்களை தனது தோட்டத்தில் வேலையும், உணவுங் கொடுத்துப் பராமரிக்கும் பணியில் அவன் மனநிறைவு பெற்றான். வசந்தி அங்குபோகையில் நோயாளிகளைக் கவனித்துக் கொள்வாள்.

பல நாட்களின் பின்னர் இன்று தோட்டத்துக்குச் சென்றபொழுது அங்கு ஏற்பட்டிருந்த மாற்றத்தைக்கண்டு வசந்தி மிகவும் வியப்படைந்தாள்.

அங்கு எட்டுப் பத்து பேருக்குமேல் புதிதாக அடைக்கலம் புகுந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கவனமாக அவதானித்து, அவர்களிடமே அவர்களுடைய அநாதரவான நிலைக்குக் காரணங்களையுங் கேட்டு அறிந்து கொண்டாள். சொந்தமாக வேலைசெய்து உழைக்கக்கூடிய எவரும் சோம்பல் காரணமாக அங்கு வந்துவிடவில்லை என்பதை அவளால் அனுமானிக்க முடிந்தது. அத்தனை

பேருமே ஏதோ ஒரு வகையில் கஷ்டமுற்றவர்களாகவே காணப்பட்டனர்.

செல்வராஜ் மிகவும் உற்சாகத்துடன் தான் அவர்களுக்கு பகிர்ந்து கொடுத்த வேலைகள் பற்றியும் தனது திட்டம் பற்றியும் அவளுக்கு விளக்கினான். 'இப்படியே ஆட்கள் வந்து சேர்ந்துகொண்டிருந்தால் உங்களால் சமாளிக்கமுடியுமா?' எனச் சந்தேகம் தொனிக்க அவள் வினவிய பொழுது நம்பிக்கை நிறைந்தவாய்ச் செல்வராஜ் சிரித்தான். 'இந்த நூறு ஏக்கர் தோட்டத்தில் கிடைக்கும் வருமானம் இவர்களைப்போல இன்னும் பத்து மடங்கு கூட்டம் வந்தாலும் தாங்கும்! அத்துடன் எனது நண்பர்களுக்கும் வெளிநாடுகளிலிருக்கும் எனது சகோதரர்களுக்கும் நான் ஆரம்பித்திருக்கும் பணியைப்பற்றி எழுதியுள்ளேன். அவர்களும் தங்களால் முடிந்த உதவியைச் செய்வார்கள். என்னால் இயன்றவரை இந்தப் பணியைத் தொடர்ந்து சீராக நடத்துவதுதான் என்னுடைய இலட்சியம்!' என அவள் அவளுடைய சந்தேகத்தைப் போக்கிய போது தங்களுடைய திட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவேறப் போவதை உணர்ந்து வசந்தி மகிழ்ந்தாள்.

மாலையாகிவிடவே வசந்தி தன்னுடைய விடுதிக்குப் புறப்பட்டாள். அவளை வழியனுப்பி வைப்பதற்காக செல்வராஜும் அவளுடன் கேற்வரை கூடவே வந்து கொண்டிருந்தான். அவர்களிடையே நிலவிய அமைதியை குலைத்த செல்வராஜ், 'என்ன மிஸி! உங்களுடைய முகம் இங்கு வருகையில் இருண்டு கிடந்ததே?' எனக் கேட்டபோது வசந்தி திகைத்துப் போனாள். அவனுடைய ஒளி வீசும் கண்கள் அவளுடைய முகத்தை ஆராய்ந்தன. 'இல்லையே அப்படி ஒன்றும் இல்லையே!' என வசந்தி மறுத்த போதும் அதை அவன் ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. 'ஏதோ, எனக்கு அப்படித் தோன்றியது!' எனச் சொல்லிக்கொண்டவன் அவர்கள் பிரியமிடம் வந்தபோது விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

வசந்தி வீரைந்து நடக்க ஆரம்பித்தாள். நாவல்நகரிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் அந்தச் சாலையில் வழமையாகவே சனநடமாட்டம் இருப்பதில்லை. அதுவும் பொழுது சாயும் இந்தச் சமயத்தில் அந்த வீதி மிகவும் அமைதியாகக் கிடந்தது. இன்று தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்படுவதற்கும் தாமதமாகிவிட்டதால், அந்த அமைதி அவளுக்கு அசாதாரணமாகவே தெரிந்தது. சாலை ஒரு வளைவாகத் திரும்பிக் காட்டினூடாகச் செல்லும் அந்தப் பகுதியில் இருவர் எதிர்ப்புறத்திலிருந்து வருவதை வசந்தி கண்டாள். முகம்தெரியும் அளவிற்கு அவர்கள் அண்மித்து வந்தபோது, அவர்களைத்தான் இதற்குமுன் எங்கும்கண்டதில்லையே என வசந்தி கணித்துக் கொண்டபோது, அவர்களுடைய பார்வைகள் அவ்வளவு ஒழுங்காக இருக்காததால் அவள் விழிகளைத்தாழ்த்திக் கொண்டு மேலும் விரைவாக நடந்தாள். அந்த இடத்திலிருந்து ஓடித் தப்பிவிட வேண்டும்போல ஒரு தவிப்பு அவளை உந்தியது.

அவள் அவர்களைக் கடக்கும் நேரத்தில் சட்டென முள்வந்த ஒருவன், அவளுடைய கரத்தை எட்டிப் பற்றினான். அவனிடமிருந்து சாராயவாடை குப்பென வீசியது. வசந்தி கூக்குரலிடவும் தோன்றாமல் தன்னுடைய கையை வெடுக்கெனப் பறித்துக்கொண்டு வலக்கரத்தால் அவனுடைய முகத்தில் ஓங்கி அறைந்தாள். இதற்குள் மற்றவன் பின்புறமாக வந்து வசந்தியைப் பிடித்துக் கொண்டான். பெண்புலியைப் போன்று வசந்தி அவர்களுடன் ஆக்ரோஷத்துடன் பேராடிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு கணம் கால் நிலத்தில் பாவாமல் நிலைதடுமாறிப் பின்புறமாக விழ, அவளுடைய தலை அங்கே கிடந்த ஒரு கருங்கல்லின் மேல் மோதியது. அவளுடைய உடலின் முழுப் பாரத்துடன் அந்தக் கல்லில் அவள் பிடரியடிபட விழுந்தபோது அவளுடைய தலைக்குள் ஆயிரம் மின்னல்கள் ஒருமித்துப்பளிச்சென்று ஒளிர்ந்தன. ஐயோ! என்று அலறக்கூட முடியாமல் அவள் தூவண்டு மயங்கிப்போனாள்.

அந்த மயக்கம் நீங்கி அவள் மீண்டும் கண் விழித்த போது இருள் அந்தப் பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது. வானத்திலே அழுது வடிந்து கொண்டிருந்த நிலவு, மரங்களிலூடாகச் சிறிதளவு ஒளியைச் சிந்திக் கொண்டிருந்தது. மிகவுஞ் சிரமத்துடன் எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்ட அவளுடைய பிடரி விண் விண்ணென்று வலித்தது. அதை விட அதிகமாக உடல் முழுவதுமே பிய்த்துப் போட்டது போல எரிந்தது. வேதனையில் துடித்த வசந்தி தன்னைக் குனிந்து நோக்கினாள். ஐயோ! என்றை அம்மா! எனத் தலையிலே ஓங்கி அறைந்து கதறவேண்டும் போலிருந்தது. வலியினால் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, எழுந்து நின்று கிழிந்துபோய் அலங்கோலமாகக் கிடந்த சட்டையையும் சேலையையும் ஒருவாறு ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு தன்னைப் போர்த்திக் கொண்டவள், மெல்ல மெல்ல வீதியைத் தேடி வந்து விடுதியை நோக்கி நடந்தாள். அவளுடைய விழிகளில் இரத்தக் கண்ணீர் வடிந்தது. நெஞ்சில் உதிரங் கொட்டியது.

விடுதிக்கு வந்து கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு குளியலறைக்குள் நுழைந்தவள் ஷவரைத் திறந்துவிட்டு அதன் கீழ் நின்றாள். அவளுடைய கண்கள் இப்போதும் நீரைப் பெருக்கிக் கொண்டதானிருந்தன. வெகுநேரமாகக் குளிர்ந்த நீரில் நின்று தன்னைக் கழுவிக்கொண்டவள் சோர்ந்துபோய், குரங்குகள் பிய்த்த பூமாலையாய்க் கட்டிலில் விழுந்தாள்.

*

*

*

பரிமளம் வெகுநாட்களாகவே அதுவும் அப்போதிக்கரி சின்னச்சாமியர் மாற்றலாகிச் சென்ற இந்த இரண்டு மாத காலமாக வசந்தி மிஸியில் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றங்களை அவதானித்து இவற்றுக்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கலாம் என்று தனக்குள் குமைந்து கொண்டிருந்தாள். மிஸியின் முகத்தில் சதா தலழ்ந்த சாந்தமான

புன்னகையை இப்போதெல்லாம் காணவே இல்லையே...! வழமை போல வார்ட்டுகளில் தன்னுடைய கடமைகளைச் செய்த போதும் முன்பு அவளுடைய பார்வையிலும், வார்த்தையிலும் செய்கையிலும் இழையோடிய எதுவோ ஒன்று இன்று அற்றுப் போய் விட்டதை அவளால் உணர முடிந்தது. ஜீவத் துடிப்புடன் ஓடியாடிய இளங் குழந்தை மூலையிலே சுருண்டு படுத்து விட்டதைப் போல பளிச் சென்றிருந்த குத்துவிளக்கொன்றுபாசி பிடித்துப் போனது போல் வசந்தியில் தெரிந்த மாற்றங்கள் பரிமளத்தின் மனதை வருத்தின.

இடையிடையே அவள் வசந்தியுடன் பேச்சுக்கொடுக்க முயன்ற போது அவள் நோகாமல் கத்தரித்துக் கொண்டு சென்றுவிட்ட தோரணையில் பரிமளத்தால் அவளுடன் முன்பு போல அந்நியோன்னியமாகப் பழகி விஷயத்தை அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. முன்பு அடிக்கடி மாலையில் உலவச் செல்லும்மிஸி ஏன் விடுதிக்குள்ளாகவே அடைந்து கிடக்கிறாள்? அவளுடைய கணவன் இங்கு அடிக்கடி வந்து செல்லாதது தான் காரணமோ? இளங் குடும்பத் தகராறு காரணமாகத் தான் என்னுடன் கூட அதைப் பேசிக் கொள்வதற்கு மிஸி கூசிக்கொள்கிறாள்வோ? பாவம்! எல்லோர் மேலும் அன்பையும் பரிவையும் சொரியும் இந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன தான் கஷ்டமோ?

பரிமளம் தன்னுள் இவ்வாறெல்லாம் கவலைப் பட்டுக் கொண்ட அதே சமயத்தில் அவளுடைய பரிவுக்கும் இரக் கத்துக்கும் பாத்திரமாய் இருந்த வசந்தியின் தலையில் புதியதோர் இடியொன்று இறங்கியிருந்தது.

அன்று அந்த இருண்ட சாலையோரக் காட்டில் அவளுக்கேற்பட்ட அவலமான விபத்தில் சிக்கி அலுக்குலைந்து போன வசந்தி அடுத்த நாள் சின்னச்சாமியரை சந்திக்கையில் அவருடைய விழிகளைப் பார்க்க நேர்ந்தது. இத்தனை பேருக்கும் மத்தியில் அன்று அவமானப்படுத்தி எனக் குத்தண்டனையும் பெற்றுக் கொடுத்து விட்டுப் பெருமை

யடித்தாயே! இப்போ நான் உனக்குக் கொடுத்த தண்டனையை பிறர்க்கும் வாய்விட்டுக் கூறமுடியாமல் நீ உளஞக்குள்ளாகவே தவிப்பது எனக்குத் தெரியும் என அந்த விழிகள் சொல்லிக் குரூரமாகச் சிரிப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

அந்த விபத்தையும், அதனால் ஏற்பட்ட வேதனைகளையும் அவள் இத்தனை காலமாக மௌனமாய்த் தாங்கிக் கொண்டு தினந்தினம் ஊமையாக அழுதாளே இன்று அதற்கு மேலும் ஒரு பேரிடியா? அந்த அவல நிகழ்ச்சியை வாழ்விலே நிரந்தரமாக ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதற்கு ஒரு நினைவுச் சின்னமா? வசந்தியின் அடிவயிறு பற்றியெரிந்தது. குழந்தை குழந்தையென்று கெஞ்சினாளே இன்று அவளுக்கு ஒரு குழந்தை இந்த வழியிலா கிடைக்க வேண்டும்? வசந்தி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

தன் வயிற்றிலே வளரும் அந்த அவமானச் சின்னத்தை அழித்து விடுவதற்கான மாத்திரைகளை வசந்தி மேசையினுள்ளிருந்து எடுத்தாள். கூஜாவிலிருந்து நீரையும் குவளையில் ஊற்றி விட்டு மாத்திரைகளை வாயிலே போடுவதற்கு நிமிர்ந்த வசந்தியின் விழிகளில் மேசைக்கு எதிரிலே சுவரில் மாட்டியிருந்த அந்த ஓவியம் தென்பட்டது. கையிலே குழந்தையுடன் ரயிலுக்காகக் காத்திருக்கும் அந்த ஓவிய மங்கையின் முகம் அவளைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது.

'எத்தனை வருடங்களாக நான் உன் எதிரிலேயே இருக்கிறேன்! என்னுடைய தாய்மையையும் நிறைவையும் நீ கண்டு எத்தனை நாள் அமைதியடைந்திருப்பாய்! முன்பெல்லாம் ஒரு கல்யாணத்திற்காகக் காத்திருந்த உனக்கு ஒரு அழகான கணவன் கிடைத்தான். பின்பு அ வ னு டை ய வரவுக்காகவும் உறவுக்காகவும் எத்தனை இரவுகள் தான் நீ காத்திருந்தாய்! அந்தப் பாக்கியங்கள் கிடைக்காமல் போனதால் மனமுடைந்த நீ ஒரு குழந்தைக்கு தாயாகி

அந்த நிறைவையாவது அடைந்து விடவேண்டும் எனத் தவித்து துடித்ததையும் நான் பார்த்துக் கொண்டு தானே இருந்தேன்! உன்னுடைய கணவன் இனிமேல் உன் விடத்துக்கு வரமாட்டான் என்பது உனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் அல்லவா? இனிமேல் நீயாருக்காகத்தான் வாழப் போகிறாய்? உன்னுடைய வாழ்க்கையில் இனிமேல் என்ன இன்பத்தைத் தான் நீ அனுபவிக்கப் போகிறாய்?

குழந்தை குழந்தை என்று தவித்தாயே? இன்று உன் வயிற்றிலே உருவாகியிருப்பது ஒரு குழந்தையல்லாது வேறு என்ன குழவிக்கல்லா? எங்கெங்கோ கோபுரங்களில் நீ தேடியது குப்பை மேட்டில் கிடைத்து விட்டால் அது தன் மதிப்பை இழந்து விட்டது போலாகுமா? அது தான் போகட்டும்! உயிர்களைக் காப்பதற்கும் அவற்றின் நலனைப் பேணுவதற்கும் சேவையாற்றுவதற்காகக் கூறிக் கொண்டு தாதி உத்தியோகம் பார்க்கும் நீ இப்போ செய்யப் போவது உயிர்க்கொலையல்லவா? இரண்டு மாதமென்றால் என்ன அந்தச் சிசுவுக்கு உயிரில்லையா? இன்னும் எட்டே மாதங்களில் குறுகுறுவென்ற கண்களுடனும் பிஞ்சுக் கைகால்களுடனும் உன்னுடைய மார்பிலே முகம் பதிக்கப்போகும் அது உன்னுடைய இரத்தமும் சதையுமல்லவா? அதற்குத் தகப்பன் யாராய் இருந்தாற்றான் என்ன? அது உன்னைத்தானே அம்மா என்று கொஞ்சி அழைக்கப்போகிறது. மகிழ்ச்சி நிறைந்த மனைவியாக இருக்க விரும்பிய உனக்கு அந்தச் சுகந்தான் கிட்டவில்லை. வலிய வந்த தாய்மையையும் அழித்துவிட்டுப் பட்ட மரமாய் வேறு நிற்கப் போகிறாயா?

வசந்தி அந்த ஓவியத்தையே வெறித்து நோக்கிய வண்ணம் இருந்தாள். ஆச்சிப்பூச்சியாடிய மயக்கம் தெளிவது போல அவளுடைய நினைவுகளும் எண்ணங்களும் சுழன்று சுழன்று ஆடியடங்கி அமைதியடைந்த போது அவள் அந்த மாத்திரைகளை மறுபடியும் லாச்சியினுள் வைத்து மூடிவிட்டுக் கட்டிலில் போய் படுத்துக் கொண்டாள்.

காலம் யாருக்குமே காத்திருக்காமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அன்று வசந்தி பெண்கள் வார்ட்டுக்கு சென்று தன் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு கடைசியாக வார்ட்டின் ஒரு கோடியில் படுத்திருந்த அந்தப் பெண்ணிடம் சென்றாள். நாலு நாட்களுக்கு முன்னர் தான் அவள் என்றெல்லுக்குடித்து விட்டாள் எனக்கொண்டு வந்திருந்தனர். இருபதேவயதான மங்களம் நல்ல அழகியுமாகவிருந்தாள். அவள் நல்ல வேளையாக அதிக மருந்தை குடிக்காத படியினாலும், வைத்தியசாலையில் அவளுக்கு உடனே அளிக்கப்பட்ட சிகிச்சையின் பலனாகவும் அவள் உயிர் தப்பியிருந்தாள். உடல் நலம் தற்போது கொஞ்சம் தேறியிருந்த போதும் அவளுடைய உள்ளம் பழைய நிலைக்குத்திரும்பவில்லை என்பதை வசந்தி அவதானித்திருந்தாள். சதா முகட்டையே வெறித்து நோக்கியபடி படுத்திருக்கும் அவளுடைய விழிகளினின்றும் சில சமயங்களில் நீர் வழிந்தவாறு இருக்கும். பெற்றோர் அன்புடன் கொண்டு வரும் உணவைக்கூட அவள் ஏனோ தானே என உட்கொண்டாள். இன்று அவளுடன் பேசி அவளைத் தேற்ற வேண்டுமென எண்ணியிருந்த வசந்தி அவளிடம் சென்றபோது ஒரு வரண்ட புன்னகையுடன் எழுந்து உட்கார்ந்தாள் மங்களம்.

கலைந்துகிடந்த அவளுடைய கூந்தலைக் கவனித்த வசந்தி சீப்பை எடுத்து அவளுக்குத் தலைவாரிக் கொண்டே அவளுடன் பேச்சுக் கொடுத்தாள். 'மங்களம் நீ ஏன் சாப்பிடாமல் இருக்கிறாய்... உன்னை தாய் தேப்பனுக்கு எவ்வளவு கவலை தெரியுமே' என்ற போது சற்று நேரம் பேசாமலிருந்த மங்களம் 'அது தான் மிஸி எனக்கும் கவலை... நான் செத்துப் போயிருந்தால், செத்துப் போனானே என்று ஒரு கவலையொழிய அவைக்கு வேறை

கவலையில்லை... என்னுடைய தான் அவையளுக்கு நெடுகக் கவலை!

அவளுடைய கதையும் இன்று அன்றாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ இளம் யுவதிகளின் கதையைப் போன்றது தான். இவளுக்கு ஒரு காதலன். இவர்களுக்கிடையில் காதல் இருந்தது கிராமத்தில் அநேகருக்குத்தெரியும். மங்களம் நல்ல அழகும் குணமும் உள்ளவளாய் இருந்த போதும் அவள் ஏழை என்ற காரணத்திற்காக காதலித்தவன் தொடர்புகளை மெல்ல மெல்லத் துண்டித்துக் கொண்டு ஈற்றில் பணக்காரப் பெண் ஒருத்தியை மணந்து கொண்டான். இதையறிந்தபோது இவள் மனமுடைந்து தன் வாழ்க்கையையே முடிக்க முயன்றிருக்கிறாள். அந்த முயற்சியிலும் தோற்று இப்போ அவமானத்திலும் கவலையிலும் குறுகிப் போயிருக்கிறாள்.

வசந்தியின் பரிவான கவனிப்பிலும், அன்பிலும் தன்னிலையை மறந்து அவளிடம் மனம் திறந்து மங்களம் இந்த விஷயங்களைக் கூறிய போது அவளுடைய நீண்ட கூந்தலைப் பின்னியவாறே வசந்தி கேட்டாள். 'தங்கச்சி இந்த உலகத்திலே காதலிச்ச அத்தனை பேரும் தாங்கள் காதலிச்சவர்களைத் தான் கலியாணஞ் செய்திருக்கிறார்களா?'

வசந்தி அமைதியாகக் கேட்ட போது மங்களம் சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு சின்னப்பிள்ளையைப்போல இல்லையெனத்தலையை அசைத்தாள்.

'ஆனால், என்னுடைய அப்பிடி ஏலாது மிணி! இனிவேற ஒருத்தரைக் கலியாணஞ் செய்யிறதை என்னுடைய கனவிலும் நினைக்கேலாது' என அவள் அவசரமாகக் கூறிய போது வசந்தியின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. 'இப்ப உன்னை ஆர் வேறே கலியாணம் முடிக்கச் சொன்னது? நீ விரும்பினவன் உன்னை முடிக்காமல் இன்னொருத்தியை முடிச்சால் நீ சாக வேணுமே? உன்னை குடும்பத்

துக்கு நீ கடைசி மட்டும் உதவியாய் இருந்தாலென்ன? உன்னை இரண்டு வருஷம் விரும்பியிருந்திட்டுக் காசுக்காக இன்னொருத்தியை கலியாணஞ் செய்தவனுக்காக நீ செத்தால் உன்னைச் சின்ன வயதிவிருந்து தூக்கியெடுத்து ஆசையோடு வளத்த உன்ரை தாய் தேப்பனுக்கு நீ என்னத்தைச் செய்யவேணும்? இப்ப கவலையையும் அவமானத்தையும்லே குடுக்கிறாய்!

மங்களத்தின் மனதில் வசந்தியின் அமைதியான, ஆனால், ஆணித்தரமான பேச்சு ஆழமாக இறங்கியது. 'ஓம் என்னைப் பற்றி எள்ளளவும் கவலைப்படாத அவருக்காய் நான் ஏன் உயிர்விடவேணும்?' எனச் சொல்லிக் கொண்டாள் மங்களம். அந்தக் குரலில் ஒரு உறுதியும் தீர்மானமும் தொனித்தன.

வசந்தி விடுதிக்குத் திரும்பிய போதும் அவளது சிந்தனை மங்களத்தைப் போல் இன்று காதலுக்காகவும் இன்னும் எத்தனையோ சின்ன விஷயங்களுக்காகவும் உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளும் இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் கற்றி வந்தது.

சனப்பெருக்கத்தினாலும், பொருளாதார நெருக்கடியினாலும் இன்று எல்லோருக்குமே விரும்பிய வாழ்வு அமைந்துவிடுவதில்லை. வளமாக இருப்பவர்களைப் பார்த்து இல்லாதவர்கள் ஏங்குகின்றனர்.

மக்கள் தொகை மின்னல் வேகத்தில் பல்கிப்பெருகிக் கொண்டிருக்கும் இந்த உலகு இன்னும் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குப் பின் எப்படியிருக்கப்போகிறது?

மக்கள் சுயநலமிக்கவராய் தத்தம் வசதிகளையே பேணிப் பெருக்கிப்பாதுகாக்க விழைந்து, தத்தம் குறுகிய வட்டங்களுக்குள் முட்டி மோதிக் கொள்ளும் அந்த உலகு மிகவும் மோசமானதாகவே இருக்கும். மக்களின் மனங்களில் நல்ல குணங்களுக்குப் பதிலாகத் தீயகுணங்களே

குடியிருக்கப்போகின்றன. அன்புள்ளம் கொண்டவர்களைக் காண்பதே அரிதாகிவிடும். அருள் என்பதே அருகிவிடும். தன்னலமும், போட்டியும், பொருமையும் பூசலும் நிறைந்த ஒரு எதிர்காலம் தோன்றப் போகிறது.

அழகிய சோலையிலே களைப்பைப் போக்கும் நிழல் மரங்களைப் போல், பசி போக்கும் கனிமரங்களைப் போல், நோய் நொடிகளைக் குணமாக்கும் மூலிகைகளைப் போல், மனதுக்கு மகிழ்ச்சியையும் இன்பத்தையும் தரும் பூமரங்களைப் போன்று உலகிலே மக்கள் வாழ்வதற்குப் பதிலாக; அவர்கள் பாலையிலே முளைக்கும் சுள்ளிகளையும் முள்ளிகளையும் போலத் தங்களைச் சுற்றி வருத்தும் முட்களை வளர்த்துக்கொண்டு தாமும் வருந்திப்பிறரையும் வருத்திவாழும் ஒரு அவலநிலை ஏற்படப் போகின்றது. இந்நிலை ஏற்படாது தடுக்கவும் உலகின் செல்வங்களும் பூமியின் நற்பலன்களும் யாவருக்கும் பொதுவாய்ச் சமமாய் இருக்க வேண்டுமென எண்ணி யார் தான் உழைக்கப் போகிறார்கள்? நாளை மக்களாகிய இன்றைய இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தம்முடைய எதிர்காலத்தையிட்டு எதைத்தான் சிந்திக்கின்றனர்? எப்படித் தான் நடந்து கொள்ளப் போகின்றனர்? என்றெல்லாம் வசந்தி வெகு நேரமாய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டாள்.

*

*

*

நா வல்நகருக்குச் சென்று திரும்பிய தங்கராசர் ராமச்சந்திரனைக் கண்டதுமே மிகவும் ஆர்ப்பாட்டமாக "கொங்கிறேஜுவேசன்ஸ்" எனப் பாராட்டியபோது எதுவுமே புரியாமல் விழித்தான் ராமச்சந்திரன். என்னடாப்பா? அப்பா! ஒண்டுந் தெரியாததுபோலே நடிக்கிறாய் நீ கெதியிலே அப்பாவாகப் போகிறாய்!" என அவர் விளக்கியபோது அவன் கலவரப்பட்டுப்போனான். தன்னு

டைய குழப்பத்தை அவர் கண்டுகொள்ளாமல் சமாளித்த போது "நீ அங்கை கனகாலமாய் போகேல்லையாம்... அந்தப் பொடிச்சி கவலையிலே நல்லாய் மெலிஞ்சு போச்சுதாம்... என்றை மனுசி சொல்லிச்சுது... ஒரு மாதத்துக்கு ஒருக்கால் எண்டாலும் போகக் கூடாதே!" எனத் தங்கராசர் அவனை உரிமையுடன் சுடிந்துவிட்டுக் காரியாலயத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

வசந்தி தாயாகப் போகிறாள் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதிலிருந்து ராமச்சந்திரன் பெருங் குழப்பத்துக்கு ஆளாகிப் போனான். கடைசியாக அவன் வசந்தியைச் சந்தித்த நாளையும் அன்றிரவு நடந்த சம்பவங்களையும் மீண்டும் வெறுப்புடன் நினைந்து 'அது எப்படி முடியும்?' எனச் சிந்தித்த அவனுக்கு வசந்தியையும் அவளுடைய செய்கைகளையும் மீண்டும் நினைக்கையில் அருவருப்பும் வெறுப்புமே ஏற்பட்டன. நான் அன்று எண்ணியது போல அவள் ஒரு பெண்ணல்ல! பேய்! மிருகம்!... என்னிடமே அன்று அப்படி நடந்தவள் என்னிடமிருந்து கிடைக்காததை இன்று வேறொருவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டாள்... 'ஒழுக்கங் கெட்டவள்!' என அவன் வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டான்.

இவ்வளவு நாட்களும் வசந்தியின் சோகமயமான வாழ்க்கைக்குக் காரணம் தன்னுடைய பலவீனந்தான் என்பதை உணர்ந்து அதற்காக மனதுள் சித்திரவதைப்பட்டுக் கொண்டவனுக்கு இன்று, குற்றத்தின் சுமை இப்போது வசந்தியின்மேல் விழுந்துவிட்டதனால் என்னிலே எந்தத் தவறுமே இல்லை... இப்படிப்பட்ட ஒரு ஒழுக்கங் கெட்டவளுடன் வாழ்வதைவிட விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்டு தனிமையாகவே இருந்துவிடலாம்' என்று எண்ணுகையில் அவனைவிட்டு ஏதோவொரு பெரிய பாரம் நீங்கியது போல நிம்மதியடைந்தான் ராமச்சந்திரன்.

அன்று விடிகாலையில் வசந்தியின் விடுதியினின்றும் அவளிடஞ் சொல்லிக் கொள்ளாமலே வெளியேறிய

ராமச்சந்திரன் நேரே யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றிருந்தான். அந்த ஒரு இரவுக்குள்ளாகவே அவனுக்குத் தன் நிலைமை தெளிவாகப் புரிந்து விட்டிருந்தது. தன்னுடைய பலவீனத்தை உணர்ந்தவனுக்கு வசந்தியையும் அவளுடன் தனக்கேற்பட்ட பந்தத்தையும் நினைக்கையில் வெறுப்பு வெறுப்பாக வந்தது. அந்த இரவுடனும், இருவில் சீறிய அந்த வார்த்தைகளுடனுமே அவளுடன் தனக்கிருந்த பந்தங்கள் அறுந்துவிட்டதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. நான் இனிமேல் அவளைச் சந்திக்கவே கூடாது. தனிமையாகவே வாழ்ந்து மாதாமாதம் பணத்தை மீதம் பிடித்து அவளிடம் பெற்ற கடன்களை அடைத்துவிட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் அவன் தன் தங்கை கௌரியின் வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே அவளுடைய மாமன் மாமியுடன் நேரடியாகவே பேசி, வீட்டை ஈடு வைத்த கடனில் எஞ்சி நிற்கும் பணத்தைத் தான் ஒவ்வொரு மாதமும் கட்டி, அவர்களை அந்தச் சிக்கலில் இருந்தும் விடுவித்துவிடுகிறேன் என உறுதி கூறி அவர்களுடைய சம்மதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டுதான் கண்டிக்குத் திரும்பியிருந்தான் ராமச்சந்திரன்.

அதன்பின் கடந்துபோன இந்தக் காலகட்டத்துள் அவன் என்னதான் வசந்தியை வெறுத்தாலும், அவன் மேல் எந்தவிதத் தவறுமில்லையே! என்னைப் போன்றவன் திருமணஞ் செய்ததுதான் பிழையேயன்றி அவளுடைய பிழையல்லவே! எனது தங்கைகளின் நல்வாழ்வுக்காக அவளுடைய வாழ்வை நாசமாக்கி விட்டேனே! என்றெல்லாம் அவனுடைய மனச்சாட்சி உறுத்தவே செய்தது. ஆனால், இன்றோ, அவன் இந்தத் திருமண பந்தத் திற்கே களங்கம் ஏற்படுத்திவிட்டான் என்பது அவனுக்குப் புரிந்த போது அவன் அதற்காக ஆத்திரப்படுவதை விடுத்து, அவளுடைய வாழ்க்கையினின்றும் தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதற்கு அது மிகவும் அனுகூலமான

காரணமாய் அமைந்து விட்டதே என நிம்மதியடைந்தான். 'எனவே, மிகவும் நியாயபூர்வமான நிம்மதியுடன் அவன் தன் இறுதிக் கடிதத்தை வசந்திக்கு எழுதித் தபாலிலே சேர்த்துவிட்டு அவளை மறந்தே போனான்.

*

*

*

அந்தக் கடிதம் வசந்தியின் கைக்குக் கிடைத்த போது உறையில் காணப்பட்ட கையெழுத்தைக் கண்ட போது புதுப் புண்ணில் புளியைப் பிழிந்து விட்டது போலிருந்தது.

"நீ தாயாகும் நிலையில் இருக்கிறாய் என்பதனைத் தங்கராசர் மூலமாக அறிந்து கொண்டேன். உன்னிடமிருந்து பெற்ற பணத்தையும், நகைகளுக்கான பெறுமதியையும் நான் மாதாந்தம் பணம் அனுப்புவதன் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இத்துடன் அதற்கான உறுதிப்பத்திரத்தையும் அனுப்புகிறேன். உன்னிடமிருந்து ஒன்றைமட்டுமே எதிர்பார்க்கிறேன். எமது விவாகத்தை ரத்துச் செய்வதற்கான உன்னுடைய ஒப்புதல் கடிதத்தை அனுப்பி வைக்கவும். வேறு விளக்கங்கள் எதுவும் அவசியமற்றவை என்பது எனக்கு மட்டுமல்ல உனக்கும் புரியும்!"

மிகவுஞ் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டிருந்த அந்தக் கடிதத்தைப் படித்த போது வசந்தி எந்தவித உணர்வுமின்றி மரக்கட்டைபோல இருந்தாள். அவனால் இதைத் தவிர வேறு எதைத்தான் செய்ய முடியும் என்று எண்ணிய வசந்தி மிக விரைவிலேயே அந்த ஒப்புதல் கடிதத்தை அனுப்பி வைக்க வேண்டுமெனவும் முடிவுசெய்து கொண்டாள்.

அவளைப் பொறுத்தவரையில் அவளுடைய வாழ்க்கைக்கதையில் திருமணம் என்ற அத்தியாயமும் அத

னோடு தொடர்பான இனிய சங்கதிகளும் முடிவடைந்திருந்தன. குடும்ப வாழ்க்கை பெரும் பகுதி துண்டாய் விண்டுபோய் இன்று அவள் தாயாகும் நிலையை எதிர்நோக்கி நிற்கிறாள். திருமண வாழ்க்கையையும் அதன் இன்பங்களையும் முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாமற்போன அவளிடத்திலே இன்று ஒரு புதிய உயிர்வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மிகவுஞ் சீக்கிரத்திலேயே அதனுடைய குரல் இந்த உலகிலே ஒலிக்கும். உடம்பு புரட்டி, ஊர்ந்து, தவழ்ந்து, தளர்நடை நடந்து வந்து அம்மா! என அது தன் குரலை உயர்த்தும். அப்போது அவள் பழைய வசந்தியாகவோ, ஒருகாலம் யாருடைய மனைவியாகவோ இருந்தவளாக இருக்க மாட்டாள். அவள் ஒரு புதிய தாயாக இருப்பாள். தன்னலங்கருதாத அந்தத் தாயுள்ளம் தன் உதிரத்தையே உணவாக்கி அந்தப் புதுக்குருத்துக்கு ஊட்டமளிக்கும். நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்துவரும் ஆசை மகனின் முகத்தைப் பார்க்கையில் அவளுடைய உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்து பூரிக்கும். அவளை உரிய வழியிலே வளர்த்துக்கல்வி கற்பித்து உத்தமனாய் ஆக்கி உலகிலே உலவ விடவேண்டும். சமூகத்தில் இன்று நிலவும் குறைபாடுகளையும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் நீங்குவதற்கு அவன் உழைக்கையில் ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்க வேண்டும். சீதனக் கொடுமையால் திருமணஞ் செய்ய வசதியற்று வாடும் ஒரு பெண்ணுக்கு அவன் வாழ்வளிக்க வேண்டும். இளம் மனைவியும் தானுமாய் வந்து தன் கால்களில் பணிகையில் அவர்களிருவரையுஞ் சேர்த்தணைத்து மகிழ வேண்டும். அவர்களுக்கு ஒரு குழந்தை...

வெளியே 'மிஸி!' என யாரோ அழைத்தது கேட்டுத் தன் கனவுலகிலிருந்து சட்டெனக் கீழே வந்தாள் வசந்தி. பனித்திருந்த தன் விழிகளைத் துடைத்துக் கொண்டு கடித்ததை மேசை லாச்சிக்குள் வைத்துவிட்டு அவள்

வெளியே சென்றபோது அந்தப் பெண் வெளியே ஒரு சிறுவனுடன் நின்றிருந்தாள்.

“வா மங்களம்! இதுயார்? உன்லுடைய தம்பியோ?” என வரவேற்று அவர்களை உள்ளே அழைத்து வந்தாள் வசந்தி. காதலன் தன்னைக் கைவிட்டு வேறொரு பெண்ணை மணஞ் செய்து கொண்டான் என்பதற்காக நஞ்சுருந்தித் தன் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ள முயன்ற மங்களத்தைக் கவனமாகப் பார்த்தாள் வசந்தி. அவளுடைய முகம் வாட்டமுற்று இருப்பினும் உடல் ஓரளவு தேறிவிட்டிருந்தது.

“உங்களை ஒருக்கால் பார்த்துக் கொண்டு போகலாம் என வந்தான் மிணி!” எனச் சொன்னபடியே அந்தப் பெண் தான் கொண்டு வந்திருந்த ஒரு சிறிய பாசலை வசந்தியிடம் கொடுத்தாள். “இதென்ன?” எனக் கேட்டவாறே வசந்தி அதைப் பிரித்துப் பார்த்தபோது அதற்குள் இரண்டு அழகிய சின்னச் சட்டைகள் காணப்பட்டன. வசந்தி மிகவும் மகிழ்ந்து போனாள். பட்டுப் போன்ற மிருதுவான இளநீலத் துணியில் சிறிய பூக்கள் பல அழகாகத் தைக்கப்பட்டிருந்தன. “ஆர் மங்களம் தைச்சது?” என வசந்தி வியப்புடன் கேட்டபோது, நான்தான் மிணி என அடக்கமான பெருமிதத்துடன் கூறிக் கொண்டாள் மங்களம். அவற்றை மிகவும் பாராட்டிய வசந்தி மங்களத்துடன் பேசியபோது பல விஷயங்களை அறிந்து கொண்டாள்.

மங்களந்தான் அந்தக் குடும்பத்திலேயே மூத்தவள். அவளுக்குக் கீழே நான்குபேர். வருமானம் போதாமையால் அந்தக் குடும்பம் மிகவும் அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இவற்றையெல்லாம் அனுதாபத்துடன் கேட்ட நிந்த வசந்திக்கு மங்களத்துக்கு இயல்பாகவே அமைந்த தையற்கலைத்திறனைக் கண்டபோது ஒரு யோசனை உதித்தது. “மங்களம்! உன்னட்டை ஒரு தையல் மிஷின் இருந்தால் அதைக் கொண்டு நீ உழைத்துச் சம்பாதிச்

கலாம்... இல்லையே!" என வசந்தி கேட்டபோது மன்களத்தின் முகம் மலர்ந்து விட்டது. "இப்பவே பக்கத்து வீட்டுச் சின்னப் பிள்ளையளுக்குத் தைச்சக் குடுக்கிறான். . . ஒரு தையல் மிஷின் இருந்தா எவ்வளவு உழைக்கலாம்....! என ஆர்வம் மேலிடப் பதில் கூறியவள் மெல்ல அடக்கிப் போய்... "ஒரு மிஷின் வேண்டுற அளவுக்கு எங்களிடடைக் காசில்லை மிஸி!" எனச் சொன்னபோது அவளுடைய முகம் மீண்டும் வாடி விட்டது.

அவளுடைய கரத்தை ஆதரவுடன் பற்றிக் கொண்ட வசந்தி "கவலைப்படாதே தங்கச்சி! தென்னந் தோட்டத்து செல்வராஜிடம் சொல்லி நான் உனக்கு ஒரு தையல் மிஷின் வாங்கிறதுக்கு ஒழங்கு செய்கிறன்... மாதாமாதம் நீ உழைக்கிற காசிலை கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் திருப்பிக் கொடுக்கலாம்!" என்று சொன்ன போது மன்களத்தின் விழிகள் நீரினால் நிறைந்து விட்டன. "மிஸி! நான் உங்களுக்கு எப்போதும் கடமைப்பட்டிருப்பன்" குரல் அடைக்கத் தழுதழுத்த மன்களத்தை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள் வசந்தி.

*

*

*

வசந்தியின் பிரசவம் நெருங்கிவிட்டிருந்தது. அந்த யோட்டி நாவல் நகருக்கே வந்து தங்கிவிட்ட அவளுடைய அன்னையிடம் மட்டும், மற்றவர்களிடம் சாதாரியமாக மறைத்துக் கொண்டது போல, தங்கள் குடும்பப் பிணக்கை மறைக்க முடியவில்லை. இருவரும் தனித் திருந்த சந்தர்ப்பத்தின் போது தாயார் மகளை அன்போடும் அக்கறையோடும் விசாரித்தபோது வசந்தி எவ்வித ஒளிவுமறைவுமின்றி "அவருக்கு என்னிலை கொஞ்சமும் விருப்பமில்லையம்மா!" எனக் கூறியபோது வசந்தியின் தாயார் இடிவிழுந்தது போலாகி விட்டாள். தமது ஒரே மகனின் நல்வழிக்கையே இலட்சியமாய்

வாழ்ந்து வந்த அந்தத் தாயாரினால் வசந்தி கூறியதை உடனே ஜீரணிக்க முடியாமல் போயிற்று. அவளுடைய நிலையைக் கண்டு மனமுருகிய வசந்தி தற்காலிகமாக வேளும் தாயாருக்கு ஒரு ஆறுதலைக் கொடுக்கும் வகையில் 'பிள்ளை பிறந்த பிறகு சிலவேளை மனம்மாறி வந்தாலும் வருவார்!' எனப் பொய்யாகக் கூறியபோது அந்தக் கூற்றையே ஆதாரமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள் 'நீ கவலைப்படாதை மோனை! எந்தக் கல்நெஞ்சக் காறனெண்டாலும் தனக்குப் பிறந்த பிள்ளையைக் கண்டால் இரங்காமல் விடான்' என வசந்திக்குக் கூறிய போது அவளுடைய அப்பாவித்தனமான நம்பிக்கையைக் கண்டு வசந்தி மனதுக்குள் மறுகிப் போனாள்.

வசந்தி தன் வாழ்விலே இழந்து போனவைகளை மறந்து புதியதொரு எதிர்காலத்தைத் தரும் எனக் காத்திருந்த அந்த நேரம் வந்துவிட்டது. அவளுடைய தாயார் உயிரை மடியிலே கட்டிக் கொண்டு பிரசவவிடுதியின் விழுந்தையிலே காத்திருந்தாள். அவளுடைய இதயம் மனமறிந்த தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்நாட்களில் நாவல் நகருக்கு வந்து விட்ட வசந்தியின் தந்தையும் வெளியே வீதியில் உலாவுவதும் அடிக்கடி பிரசவ விடுதியண்டை வந்து பார்ப்பதுமாக நிலைகொள்ளாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் எவ்வளவோ கேட்டும் வசந்தி யாழ்ப்பாணத்திலே இருக்கும் வசதிகூடிய வைத்தியசாலை ஒன்றுக்குப் பிரசவத்துக்காகப் போக மறுத்துவிட்டதில் அவருக்கு உள்ளூர் வருத்தமே! 'இந்த நாவல் நகர்ப் பெண்களெல்லாம் இங்குதானே தங்கள் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கின்றனர். எனக்குச் சிநேகிதமான திறமை வாய்ந்த மருத்துவமாதர் இருவர் இருக்கின்றனர். இங்குதான் எனக்கு வசதிகள் அதிகம் என வசந்தி தீர்மானமாக மறுத்து விட்டபோது அவரால் எதுவுமே கூற முடியவில்லை. தன் மனைவியின் மூலமாக மகளுடைய மனவேதனையயிட்டு

அறிந்திருந்தபடியினால் அவர் மேலும் வற்புறுத்த விரும்பவில்லை.

பிரசவ அறையினுள் வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்த வசந்தி தன் பக்கத்திலே நின்றிருந்த பரிமளத்தின் கரத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு வலியில் முனகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய முகத்திலே துளிர்ந்து நின்ற வியர்வைத் துளிகளை ஆதரவுடன் துடைத்துவிட்ட பரிமளம் மிகவும் ஒத்தாசையாக இருந்தாள். மற்றமருத்துவப் பெண்ணும் கூடவே இருந்தாள்.

இடையிடையே வலி குறையுஞ் சமயங்களில் வசந்தி தனக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தையை எண்ணி ஆறுதலடைவாள். வலியின் வேதனையில் கண்ணீர் சிந்தி அழுகையில் அவள் வேறு எதற்காகவோ எல்லாம் சேர்த்தே அழுது கொண்டாள்.

மாலையில் ஆரம்பித்த வலி இன்னமும் பயனைக் கொடுக்கவில்லை. வேதனை நிறைந்த அந்த நீண்ட இரவு முழுவதும் வசந்தி புழுவாய்த் துடித்தாள். துடித்துத் துடித்து அவளுடைய உடலின் சக்தி, பலம் அத்தனையுமே செலவழிந்து போன அந்தக் காலப் பொழுதிலே தான் குழந்தை ஒருவாராகப் பிறந்தது.

வசந்திக்கு மயக்கம் தெளிந்தபோது பொழுதுவிடிந்து பத்து மணிக்கும் மேலாகி விட்டிருந்தது. பக்கத்தே 'டிரிப்' கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பரிமளத்திடம் "என்ன பிள்ளை பரிமளம்? பிள்ளை எங்கை?" என வசந்தி ஆவலுடன் கேட்டபோது "ஆண் குழந்தை தானம்மா!" என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்கள் குளமாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். "என்ன பரிமளம்!" என்று வசந்தியின் வரண்ட உதடுகள் வார்த்தைகளை உதிர்த்த போது "வடிவான ஆம்பிளைப்பிள்ளை தானம்மா பிறந்தது... ஆனால், பிறந்த கொஞ்ச நேரத்திலேயே... போட்டுதம்மா!" எனக் கூறிய பரிமளம் விம்மியழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

வசந்தியின் தலைக்குள் ஆயிரம் இடிகள் ஒருமித்து முழங்கின. கண்கள் சுழன்றன. அப்படியே பரிமளத்தின் கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு சற்று நேரங் கிடந்தவள் மெல்லக் கண்ணிழித்து “பிள்ளையைக் காட்டு பரிமளம்” என இறைஞ்சியபோது பரிமளம் வெள்ளைத் துணியால் சுற்றப்பட்டிருந்த அந்தக் குழந்தையின் உடலைக் கொண்டு வந்து காட்டினாள்.

தன்னுடைய உடலின் வேதனையைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் ஒருபக்கம் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டு கலங்கும் கண்களினூடாக, மீளாத் துயிலில் ஆழ்ந்திருந்த அந்தச் சின்னஞ் சிறிய விழிகளையும் அதற்குச் சொந்தமான அந்தப் பூமுகத்தையும் பார்ச்சையில் வசந்தியின் உள்ளத்தில் அவள் வளர்த்த நம்பிக்கைகள் எல்லாமே உடைந்து சுக்கு நூருகிக் கொண்டிருந்தன.

* * *

காஞ்சனா டாக்சியிலிருந்து இறங்கிப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு தன் அனெக்ஸ் இருந்த கம்பவுண்டினுள் நுழைந்தாள். அனெக்ஸின் முன்னே இருந்த சிறிய நிலப்பரப்பில் பலவகைச் செடிகள் பூத்துக் குலங்கின. அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த அந்த சிவப்பு ரோஜாச் செடியருகில் சென்ற காஞ்சனா அந்தச் செடியை மீண்டும் அவதானித்தாள்.

அந்தச் செடியைக் கடந்த ஒரு வார காலமாகவே ஏதோ ஒரு நோய் பிடித்திருந்தது. வழமையாக இரத்தச் சிவப்பு நிறத்தில் மணக்கும் மலர்கள் குலங்கும் செடியில் இப்போதெல்லாம் மொட்டுக்கள் கட்டி அவை மலருஞ்சமயத்தில், கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஏதோ ஒரு வகை ஜெந்துக்களால் அவை தாக்கப்பட்டு மலராமலே நராங்கி

உதிர்ந்து போவதை வசந்தி கவலையுடன் அவதானித்திருந்தாள்.

அதைப் பார்த்த காஞ்சனாவின் விழிகள் கலங்கின. நெஞ்சுக்குள் வேதனை குடைந்தது.

கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தவள் ஒரு கதிரையிலே தொப்பென விழுந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போனாள். பின்னர் தன் கைப்பையைத் திறந்து அதனுள் டாக்டர் கொடுத்திருந்த மருந்து வகைகளைப் பார்த்தாள். டாக்டர் சொன்னவை அவளுடைய செவிகளில் மீண்டும் ஒலித்தன.

“மில் காஞ்சனா! இந்த வியாதியின் ஆரம்ப அறிகுறியைக் கண்டதுமே நீங்கள் என்னிடம் ஆலோசனைக்கு வந்தது மிகவும் நல்லதாகப் போயிற்று. இப்போ நீங்கள் கவலைப்படுவதற்குக் காரணமேயில்லை. நான் தருகின்ற இன்ஜெக்ஷனை ஒரு வார காலத்திற்கு தொடர்ந்து எடுங்கள். அத்துடன் ஒருமாத காலத்துக்கு போதிய ஓய்வும் நிம்மதியும் தேவை. கவலைப்படாமல் சிரித்த முகத்துடன் சென்று வாருங்கள்... இனிமேலாவது ஆண் நண்பர்களுடன் பழகுவதில் எச்சரிக்கையோடு இருங்கள்!” என அவர் ஆதரவாகக் கூறியபோது காஞ்சனா அவமானத்தினால் குறுகிப் போனாள்.

இப்போதுங்கூட அவளுடைய மனம் எல்லையற்ற வேதனையில் உழன்றது. அவளுக்கு யாரிடமாவது தன் கவலைகளையெல்லாம் கொட்டிக் கதறித் தீர்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தன்னுடைய நிலையை உணர்ந்து புரிந்து கொள்வதற்கு வசந்தியைத் தவிர நெருங்கியவர்கள் யாருமே கிடையாது என்று எண்ணிய காஞ்சிக்கு, நாவல் நகருக்குப் போய் வசந்தியுடன் ஒரு மாதகாலம் தங்கிவிட்டு வந்தால் என்ன என்ற எண்ணம் உதித்தது. வசந்தியைக் கொண்டே இன்ஜெக்ஷன் போட்டுக் கொள்ளலாம். அங்கே அமைதியாக ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளலாம். ஏன்? எதற்காக? என்று

கேட்பதற்கு அங்கு என்னைத் தெரிந்தவர்கள் எவரும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்த காஞ்சனா உடனேயே எழுந்து நாவல் நகருக்குப் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள். வசந்தியிடம் செல்லப் போகிறேன். அங்கு ஒருமாத காலம் நிம்மதியாகத் தங்கப் போகின்றேன் என்ற நினைவு அவளுக்குத் தெம்பைக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தியது. தன் மனதை வாட்டிய விஷயங்களைத் தற்காலிகமாக மறந்துபோனால் காஞ்சனா.

* * *

வைத்தியசாலைச் சூழலிலேயே தன் பொழுதில் பெரும்பகுதியைக் கழிக்கும் வசந்திக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் ஒன்றும் புதிய நிகழ்ச்சிகளன்று. யாவும் அன்றாடம் பழகிப்போனவைதான். இருந்தபோதும் அவள் மிகவும் ஆசையுடனும் நம்பிக்கையுடனும் எதிர்பார்த்திருந்த அந்தக் குழந்தையின் வரவு கனவாய் முடிந்தபோது அவளால் அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. பிரசவ விடுதியினின்றும் வெறுங்கையோடு வீட்டுக்கு வந்த அவளைப் பார்த்து, அவள் குழந்தைக் காகச் சேர்த்து வைத்திருந்த பொருட்களும் சின்னஞ்சிறிய சட்டைகளுஞ் சிரித்தன. எதையாவது குடித்து உயிரைப் போக்கிக் கொண்டால் என்ன என்று நினைக்குமளவுக்கு அவளுடைய அன்றைய மனநிலை இருந்தது.

ஆயினும் பிரசவத்தைத் தொடர்ந்து அவளுடன் கூடவே தங்கிப் பணிவிடை புரிந்த தன் அன்புத் தாயையும், ஊருக்குப் போவதும் அடிக்கடி நாவல் நகருக்கு வருவதுமாயிருந்த தன் தந்தையின் பாசத்தையும் அவள் எண்ணுகையில், தன்னுடைய சூயரங்கள், இழப்புக்கள்

இவற்றைப் பார்க்கிலும் அவர்களுடைய கவலை தோய்ந்த முகங்கள்தான் வசந்தியின் நெஞ்சைப் பெரிதும் வாட்டின.

சூழந்தை பிறந்து இறந்துபோனதை அறிவித்த போது கூட வருகை தராத தங்கள் மருமகளையும், அவனால் தங்களுடைய அன்பு மகளுடைய வாழ்க்கை நாசமாகி விட்டதையும் எண்ணி அந்த வயோதிபப் பெற்றோர் மீளாத துயரிலே மூழ்கிவிட்டதைப் பார்க்கையில் வசந்திக்குத் தனது துயரம் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களைத் தேற்ற வேண்டுமென்பதற்காக அவள் தனக்கு எந்தவிதமான கவலையுமில்லாதது போலக் காட்டிக் கொண்டு அவர்களைத் தேற்றி வழியனுப்பிவிட்டு மீண்டும் தன் கடமைகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள்.

அவள் பிரசவ விடுமுறையில் வீட்டில் நங்கியிருந்த காலத்தில் செல்வராஜ் இரண்டு தடவைகள் வந்து அவளைப் பார்த்துத் தேறுதல் சொல்விவிட்டுப் போயிருந்தான். முதல் நாள் அவன் அங்கு, வந்தபோது அதிகம் பேசவில்லை. மௌனமாக இருந்துவிட்டுப் போய் விட்டான். இரண்டாம் முறையாக அவன் வந்தபோது அவன் கூறிய விஷயங்கள் இப்போதும் வசந்தியின் நினைவில் நின்றன.

“மிஸி! என்னுடைய சொந்தக் கவலைக்குள் மூழ்கிக் கிடந்த என்னைச் சிந்திக்க வைத்துப் பிறருக்காக வாழ்வதில் இன்பம் பெறும் வழியை எனக்குக் காட்டியதே நீங்கள்தான்! இன்று நான் மீண்டும் அந்தப் புத்திமதியை உங்களுக்கே கூறுவதில் அதிக அர்த்தமில்லை. ஆயினும் உங்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துத் தோட்டத்திலே உள்ள அத்தனை உள்ளங்களுமே காத்திருக்கின்றன” எனச் சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

மங்களமும் அவளுடைய தோழிகளும் அடிக்கடி அங்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். வறுமையில்

உழன்ற அவர்களுக்கு அதை எதிர்த்துப் போராட ஒரு புதிய வழிகிடைத்துவிட்ட உற்சாகத்தில் அவர்கள் தம் எதிர்காலத்தையிட்டுப் பேசிக் கொண்டார்கள். வசந்தியும் அந்தப் பேச்சில் கலந்து கொண்டபோது அவர்களுடைய இளம் உள்ளங்களில் பொங்கிப் பிரவசித்த நம்பிக்கையும் நிறைவும் வசந்தியைக் கூட தொற்றிக் கொண்டன.

* * *

காஞ்சனா நாவல் நகருக்கு வந்தபோது பொழுது விடிந்து கொண்டிருந்தது. வைத்தியசாலைச் சந்தியில் இறங்கிக் கொண்டவள் கலைந்து கிடந்த கூந்தலைக் கையால் சரி செய்தவாறே அந்த இடத்தைக் கவனித்தாள்.

விடிந்துவரும் அந்த வேளையில் மெல்லமெல்லத் துலங்கிக்கொண்டு வரும் அற்புதமானதொரு ஓவியம் போன்று விதியருகே இருந்த தாமரைக் குளமும் அதன் சூழலும் எழிலுடன் காட்சியளித்தன. வெகுகாலமாகவே கொழும்பிலே தங்கியிருந்த காஞ்சிக்கு கிராமத்தின் அழகுகளும் அவற்றைத் தழுவி வந்த காலையினங்காற்றில் மிதக்கும் மணங்களும் மனதில் புத்துணர்வை நிறைத்தன. அந்தத் தூய்மையான காற்றை நெஞ்சார உள்ளிழுத்துச் சுவாசித்தபோது தன் உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே தூய்மை பெறுவன போலிருந்தது காஞ்சனாவுக்கு.

நல்ல இடத்துக்குத்தான் வந்திருக்கிறேன் என்று நினைத்த காஞ்சனா பெட்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வைத்தியசாலையை நோக்கி நடக்க எத்தனித்த போது அருகே யாரோ வருவதுபோல உணர்ந்து திரும்பிப்பார்த்தாள்.

அங்கே வெள்ளைச் சேலையணிந்து, தூய்மையும் ஆரோக்கியமும் உருவெடுத்தாற் போன்று ஒரு பெண்

வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய உடையைப் பார்த்ததுமே அவள் வைத்தியசாலையில் பணிபுரிபவள்தான் என்பதை அனுமாவரித்துக்கொண்ட காஞ்சனா, அவளை நோக்கி, அறிமுகமாகிக் கொள்ளும் தோரணையில் மெல்லப் புன்னகைத்தாள்.

அதிகாலையிலே கடமைக்கு வந்த பரிமளமும் காஞ்சனாவை நோக்கி இது யாராக இருக்கும் என்று எண்ணுகையிலே காஞ்சனா சிரிக்கவும் தானும் மலர்ந்து சிரித்தாள். பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பரிமளத்துக்குக் காஞ்சனாவை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று.

“வசந்தியைத் தெரியுமா உங்களுக்கு?” எனக் காஞ்சனா கேட்டபோது அவளைப் பற்றி விசாரித்தறிந்து கொண்ட பரிமளம் தனது வழமையான கபாவப்படி, வழவழவென்று பேச ஆரம்பித்துவிட்டாள். “ஓ! நீங்கள் தானா காஞ்சி!” என்று ஆரம்பித்தவள் சந்தியினிருந்து வைத்தியசாலைக்கு வருவதற்கிடையில் வசந்தியின் தற்போதைய பரிதாபகரமான நிலையை அப்படியே படம்பிடித்தாற் போலச் சொல்லித் தீர்த்துவிட்டாள்.

கல்யாணமாகிக் காயுங்களியுமாகக் குலுங்கப் போகிறேன் என்ற ஆசைகளும் நம்பிக்கைகளுமாய்க் காத்திருந்த வசந்தியின் வாழ்க்கையில் இப்படி ஒருசோதனையா? வெகுநாட்களாகவே அவளிடமிருந்து கடிதங்கள் எதுவும் வராமைக்கு இதுதான் காரணமா?

காஞ்சனா எதுவும் பேசாமல் தாமரைக் குளத்தைப் பார்த்தவாறே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய விழிகள் கலங்கி விட்டிருந்தன.

வசந்தியின் வீட்டுக் கதவைக் காஞ்சனா தட்டியபோது கடமைக்குப் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்த வசந்தி வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

அவனைக் கண்ட காஞ்சியின் கண்கள் மடைதிறந்தது போல நீரைக் கொட்டவும்சட்டென உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போன வசந்தி “காஞ்சி” எனக் கதறியவாறே காஞ்சனாவைக் கட்டிக் கொண்டு அழத் தொடங்கிவிட்டாள். உண்மை நட்பின் உணர்ச்சிகள் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டு சங்கமமாகும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் அங்கு நின்று கொண்டிருப்பது சரியல்ல என உணர்ந்த பரிமளம் அவ்விடத்தைவிட்டு மெல்ல அகன்றுவிட்டாள்.

சற்றுநேரம் தன் சுபாவநிலையை இழந்து மனம் விட்டுக் கதறியமுத வசந்தி தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு காஞ்சனாவை ஆதரவாக அணைத்து அவளுடைய கன்னங்களில் வழிந்த நீரைத் துடைத்துத் தேற்றினாள். எந்த ஒரு சாதாரணப் பெண்ணுமே அனுபவிக்காத துயரங்கள் அத்தனையையும் சேர்த்தனுபவித்துக் களைத்துப்போன வசந்திக்காகவும், வாழ்க்கையை ஒரு விளையாட்டாக அனுபவிக்கப்போய் விளையில் மாட்டிக் கொண்டு தத்தனிக்கும் தனக்காகவும் சேர்த்தே அழுதுகொண்ட காஞ்சனாவும் தன்விலைக்குத் திரும்பியவளாய் அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“என்னடி காஞ்சி! திடீரென்று எந்தவித அறிவிப்பின்றி வந்துவிட்டாய்?” என வசந்தி விசாரித்தபோது “ஏனடி! உன்விடம் வருவதற்குக் கூட அறிவித்துவிட்டு வரவேண்டுமா?” என உரிமையுடன் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டு சிரித்த காஞ்சனாவின் முகத்தை மீண்டும் இருள் கப்பியது. “இந்த முறை உன்விடம் நான் நண்பியாக மட்டுமல்ல ஒரு நோயாளியாகவும் வந்திருக்கிறேன்” எனக் குரல் கரகரக்கக் கூறியவாறே தன்னுடைய கைபையைத் திறந்து அதனுள்ளிருந்த மருந்துக் குப்பிகளில் ஒன்றை எடுத்து வசந்தியிடம் கொடுத்தாள் காஞ்சனா. அதன் மீதிருந்த லேபலைப் படித்த வசந்தி ஒருகணம் திகைத்துப் போனாள். அவள் காஞ்சனாவை ஏறிட்டு நோக்கியபோது

“ஆரம்ப காலம்தான் வசி! இந்தமாதம் பூரண ஓய்வுடன் இந்த மருந்தையும் எடுத்துக் கொண்டால் ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை என டாக்டர் சொல்லியுள்ளார்” என்று காஞ்சனா கூறியபோது தான் வசந்தியின் முகம் தெளிவடைந்தது.

“அப்படியா! ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே! நானே இன் ஜெக்ஷன் போட்டுவிடுகிறேன். நாவல்நகர்க் கடற்காற்றும், கண்ணுக்கினிய காட்சிகளும் உன் மனதுக்கும் உடலுக்கும் நிச்சயம் புத்துணர்வை அளிக்கும். கடந்ததை எல்லாம் மறந்துவிட்டு புதியவளாய் ஆகிவிடு!” என அன்புடன் தேற்றிய வசந்தி கடமைக்கு நேரமாகிவிடவே காஞ்சனாவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வைத்தியசாலைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

காஞ்சனா குளித்து உடையை மாற்றிக்கொண்டு வசந்தியின் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டாள்.

படுக்கைக்கு எதிர்ப்புறமிருந்த ஜன்னலினூடாக இரத்தச் சிவப்பு நிறத்தில் கொத்துக் கொத்தாக அசைந்துகொண்டிருந்த போகன்விலாப் பூக்கள் காஞ்சனாவின் விழிகளில் பட்டன. அந்தச் சிவப்பு மலர்களைக் கண்ட போது அன்று பொகவந்தலாவைத் தேயிலைத் தோட்டத்துப் பங்களாவில் தங்கியிருந்தபோது தன் கவனத்தை ஈர்த்த அந்தப் பெயர் தெரியாத அக்கினிப் பூக்களைக் காஞ்சனா நினைத்துக் கொண்டாள். அச்சமயம் தன்னுடைய வாழ்க்கை நிலையை எண்ணி ‘ஒரு பூமரம் பற்றி எரிகிறது’ எனத் தன்னை நினைத்துக்கொண்டது இப்போதும் அவளுடைய எண்ணத்தில் எழுந்தது.

அதை நினைக்கையிலே தன் நெஞ்சும் உடலும் பற்றியெரிவது போன்றிருந்தது காஞ்சனாவுக்கு. அப்போது தான் குளிர்ந்த நீரிலே நீராடியபோதும் அக்கினித் திராவகத்திலே அமிழ்த்தியது போன்று அவளுடைய உடல் காந்தியது.

காதலும் அதற்கு அடிப்படையாக இருக்கும் அந்நி யோன்னியமான உறவுகளும் மிகவுஞ் சாதாரணமா னவை என்று நினைத்து வாழ்வைப் பாழடித்துக் கொண் டேனே! என்னுடைய எதிர்காலம்தான் எப்படியிருக்கப் போகிறது என எண்ணிய காஞ்சனாவின் இதயமும் அதன் அடித்தளங்களும் நெருப்பிலிட்ட மலர்கள் போன்று வெந்து வேகிக் கருகின. நெஞ்சம் எரிந்தது. தன் கையா லேயே தன் கழுத்தை நெரித்துக்கொண்டு இந்தப் பாழும் வாழ்க்கையையும், அநியாயப்பட்ட உலகையும் விட்டுப் போய்விடவேண்டும் போல ஒரு வெறி அவளை ஆக்கிரமித் தது. கண்கள் கரித்துச் சிவந்துகொண்டு வந்தன. முகமெல் லாம் இரத்தம் புடைத்து இரைத்து நின்றது. தலையை விறைத்தது.

அவதிப்பட்டவளாய் கட்டிலால் எழுந்த காஞ்சி நிலை தடுமாறிப் போய் ஜன்னலின் கம்பிகளைப் பிடித்தவாறே நின்றிருந்தாள். தாமரைக் குளத்தைத் தழுவி வந்த சீத ளக் காற்று அவளை ஆதரவுடன் வருடியது. சில்லென்ற அந்தக் காற்றின் இதமான சுகத்தில் திளைத்த காஞ்சனா மெல்ல அந்த உணர்ச்சி வெறியினின்றும் விடுபட்ட வளாய் தன்னிலைக்குத் திரும்பியபோது, அந்த அனுபவம் தந்த களைப்பினால் மனமும் உடலும் சோர்ந்தவளாய் மீண்டும் கட்டிலில் போய் விழுந்தாள். தூக்கம் அவளைத் தழுவிக்கொண்டது.

*

*

*

காஞ்சனா நாவல்நகருக்கு வந்த மறு நாளே தன் சுபாவ நிலைக்குத் திரும்பிவிட்டிருந்தாள். தன்னுடைய கவலைகளில் வெகு நேரம் ஆழ்ந்து உழல்வதற்கு அவளு டைய இயல்பு இடங் கொடுப்பதில்லை. அவள் உற்சாகமும் குறும்புமாய்ப் பல கதை பேசி மகிழ்ந்தபோது வசந்தியும் அதில் பங்கு கொண்டு சந்தோஷமடைந்தாள்.

அன்று மாலையே நண்பிகள் இருவரும் செல்வராஜின் தோட்டத்திற்குப் புறப்பட்டனர். இயற்கையழகு கொழிக்கும் அந்தத் தனிமையான சாலையில் வசந்தியுடன் நடந்து செல்லும் அனுபவத்தைக் காஞ்சனா மிகவும் ரசித்தாள். பொன்னிற வெய்யிலில் அவளுடைய முகம் பிரகாசமாக ஒளிர்ந்தது. மனதிலே நிறைந்து நிற்கும் மகிழ்ச்சி முகமெல்லாம் ததும்புவது போலொரு பாவம். அவளைக் கவனித்த வசந்தி 'இவள் தான் எத்தனை குழந்தை உள்ளம் படைத்தவள்; வேண்டியது கிடைக்காத குழந்தை, மண்ணில் விழுந்து புரண்டு அழுது, அகப்பட்டதைத் தூக்கியெறிந்து உடைப்பது போல, உரிய வயதில் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டியது கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக, இன்றைய சமூகத்தையும் அதன் ஆண்களையும் பழி வாங்குவதாக எண்ணிக்கொண்டு தன்னுடைய வாழ்வையே எறிந்து உடைத்துக்கொண்டாளே! இப்போது தன்னை மறந்து இந்த இயற்கையழகில் நினைத்துக் குழந்தையாய்க் களிக்கிறாளே! இவளுடைய எதிர்காலத் தான் எப்படி அமையப் போகிறது?' எனத் தனக்குள்ளே சிந்தித்துக் கொண்டாள்.

கடற்கரையோரமாக அமைந்திருந்த செல்வராஜின் வீட்டைக் கண்டதுமே காஞ்சனா பிரமிப்பில் அப்படியே நின்றாள். "வட் எ ஸ்பெளண்டிட் பிளேஸ்!" என்று வாய்விட்டே சொல்லிக்கொண்டாள். மாலை வெய்யிலில் கடலும் வாலும், கரையோரத் தெண்ணைகளும் வண்ணங்கள் பல காட்டி வரவேற்றன. "வசந்தி! நாம் இங்கேயே காஞ்சனா தங்கினால் என்னடி?" என ஆவல் மேலிடக் காஞ்சனா கேட்டபோது, "அதற்கென்னடி! செல்வராஜுக்கும் தனிமை குறைந்ததுபோலாகும். உனக்கும் கடற்காற்றும் அமைதியும் கிடைக்கும். நான்தான் என்னுடைய கடமையை விட்டு இங்கே தங்கிவிட முடியாது. ஆனால், அடிக்கடி வந்து போவேன்" என்றவாறே அவர்கள் வீட்டை நெருங்கியபோது வாசலில் கட்டியிருந்த ஷோஸ்

குரைத்து வரவேற்றது. உள்ளே ஏதோ அலுவலாக இருந்த செல்வராஜ் அவங்கேட்டு வெளியே வந்தான்.

“ஓ! வாருங்கள்!” என்று அவனுடைய வாய் சொன்னதேயன்றி அழகுச் சிலையாய் வசந்தியுடன் நின்றிருந்த காஞ்சனாவைக் கண்டபோது அவனுடைய இதயம் ஒரு நொடி நின்றுவிட்டுப் பின் அடித்துக்கொண்டது. ‘இப்படியும் ஒரு அழகா!’ என அவன் மலைத்துப் போனான்.

“மீர்மை டியறஸ்ற் காஞ்சனா!” என வசந்தி அறிமுகப்படுத்தியபோது, “ஓ! இவதான் உங்கள்நண்பி காஞ்சனாவா?” என முகம் மலர்ந்து கைகூப்பி வரவேற்றான் செல்வராஜ். அவன் ஊன்றுகோல்களில் நின்றவாறே சற்றுச் சிரமப்பட்டுக் கரங்கூப்பியதைக் கண்ட காஞ்சனாவின் கண்கள் சிறிது கலங்கிக் கொண்டன.

தேநீர் அருந்தியபின் “வாருங்கள் கடற்கரைக்குப் போகலாம்!” எனக் காஞ்சனா அழைத்தபோது வசந்தியும் செல்வராஜும் கூடவே புறப்பட்டனர். கடற்கரையோரம் சென்றதுமே காஞ்சனா சேலையை ஒதுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அலைகளினோரம் ஓடினான்.

“மிஸி! உங்கள் நண்பி இப்போதும் ஒரு குழந்தை தான்!” எனத் தன்னருகிலே வந்துகொண்டிருந்த வசந்தியிடம் செல்வராஜ் கூறியபோது, “காதலிலும் குழந்தையாகவே இருந்து வஞ்சிக்கப்பட்டவள் தான் இந்தக் காஞ்சி!” என மெல்லக் கூறினாள் வசந்தி. “ஓ! காஞ்சனாவும் என்னுடைய இனமா?” என்று சோகம் விரவச் சிரித்தான் செல்வராஜ்.

காஞ்சனாவின் அழகிய கால்களை அலையொன்று ஓடிவந்து முத்தமிட்டுப் பின் வாங்கியது. திரை நண்டு ஒன்று அந்த அலையினாள் மறைந்துகொள்ள ஓடியதைக் கண்ட காஞ்சனா அதை வினையாட்டாகத் துரத்திக்கொண்டு ஓடியபோது, “கவனம்! அங்கே அதிக தூரம் போகவேண்

டாம்!” என செல்வராஜ் அவசரமாகக் கூவினான். குரல் கேட்டுக் கரைக்குத் திரும்பிய காஞ்சனா, “ஏன்?” என்று கேட்டபோது, “இந்த ஒரு இடத்தில் மட்டும் கரையில் தண்ணீருக்கடியில் கூர்மையான கற்களுண்டு. அதுமட்டுமல்ல...பாறைகளுக்கப்பால் கடல் மிகவும் ஆழம்!” என எச்சரித்தான் செல்வராஜ்.

கடற்கரையிலே மூவருமாக உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டனர். செல்வராஜின் தோட்டத்திலே பல ஏழைகளும் அனாதைகளும் உழைத்து வாழ்வதையும் அவர்களுடைய நல்வாழ்வுக்காக செல்வராஜும் வசந்தியும் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுவதையும் அறிந்தபோது காஞ்சனா தானாகூட இந்தத் தொண்டில் பங்குபெற விழைந்தாள்.

பொழுது சாயவே “காஞ்சி!வா போகலாம்!” என வசந்தி அழைத்தபோது “இந்த இடத்தைவிட்டு வரவே மனமில்லையடி!” எனக் காஞ்சனா குறைப்பட்டுக் கொண்டாள். அப்போது, “ஏன்யிணி! காஞ்சனா என்னுடைய விருந்தாளியாக இங்கு சில நாட்கள் தங்கினால் என்ன?” என்று செல்வராஜ் அழைப்பு விடுத்தான். “காஞ்சிக்கு இந்த இடத்தைப் பார்த்ததுமே அந்த ஆசை ஏற்பட்டுவிட்டது. இப்போ அழைப்பும் கிடைத்துவிட்டதால் இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் அவள் இங்கே வந்துவிடுவாள்!” என வசந்தி கூறியபோது காஞ்சனா மனம் மகிழ்ந்துகொண்டாள்.

நண்பிகள் இருவரும் அங்கிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு தம் இல்லத்திற்குத் திரும்பியபோது நன்றாக இருட்டிவிட்டிருந்தது.

அவர்களிருவரையும் வாசல் வரை சென்று வழியனுப்பிவிட்டு மெல்ல மெல்ல வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த செல்வராஜின் நினைவுகள் எங்கோவெல்லாம் சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டிருந்தன. இனிமேல் திறப்ப தேயில்லையென்ப பூட்டிவைத்த மனக் கதவு மீண்டும்

திறந்துகொண்டதேன்? ஒளி வெள்ளமாய், மலர்க் கூட்டமாய் இன்று அந்த மனவறையில் பிரவேசித்து நிறைந்து நிற்பது யார்?

அவன் அந்த ஹோலில் பிரவேசித்தபொழுது அவனுடைய விழிகள் காஞ்சனா அமர்ந்திருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றன. அந்தக் கூடை நாற்காலிக்கருகில் ஒரு கைக்குட்டை கிடக்கிறதே! செல்வராஜ் சிரமப்பட்டுக் குனிந்து அதை எடுத்தான். பெண்மைக்கே உரிய மென்மையும் நளிணமும் அந்தக் கைக்குட்டையில் தெரிவது போன்றதொரு உணர்வு! அதை அவன் மெல்ல முகத்தருகே கொண்டு சென்றபோது ஒரு உயர்ந்த வகைச் சென்றின் மணமும், கூடவே காஞ்சனாவின் மணமும் இழைவது போல.... சட்டென ஊன்றுகோல் சறுக்கிவிடவே நிலை தடுமாறி விழுந்துவிட்டான் செல்வராஜ். மெல்லத் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு எழுந்தவன் "ஓ! நான் தான் நொண்டி. யாயிற்றே! எனக்கேன் மணம்! என்னை யார் தான் மணப்பர்?" என்று மறுகிக்கொண்டே அந்தக் சிறிய கைக்குட்டையைத் தன் ஷேட் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டான்.

*

*

*

விசந்தியின் இல்லத்துக்கு வெளியே, நிலவு ஒளியைப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது. தோட்டத்து மல்லிகை மலர்கள் மணம் பரப்பி நின்றன.

இரவு உணவு முடிந்ததும் அந்தத் தவிமையும் இனிமையும் விரவிய சூழலில், வாசந் படிக்கட்டில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள் காஞ்சனா. உள்ளே பாத்திரங்களைக் கழுவிப் படுக்கைகளையும் ஆயத்தஞ் செய்துவிட்டு வசந்தி வெளியே வந்தபோது காஞ்சனா திடீரென "ஏனடி வசி! நீ செல்வராஜைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டால்

என்ன?’ எனக் கேட்டபோது வசந்தி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பில் விரக்தியும் சோகமும் இழைவது போலக் காஞ்சனாவுக்குத் தோன்றியது.

அவளருகிலே வந்து அமர்ந்து கொண்டு அவளுடைய கைகளை அன்புடன் பற்றிக்கொண்ட வசந்தி “காஞ்சி! திருமணத்திற்காகக் காத்திருந்த எனக்குத் திருமணமும் நடந்து விவாகரத்தும் முடிந்துவிட்டது. உடலால் வாழும் வாழ்க்கைக்கு ஏங்கிய எனக்கு அந்த அனுபவத்தை நினைக்கையிலேயே உயிரை விட்டுவிடலாம் போல் தோன்றுகிறது. என்னுடைய கதையில் அந்த அத்தியாயங்களெல்லாம் முடிந்துவிட்டன காஞ்சி! இப்போ நான் உள்ளத் தால் வாழவே விரும்புகிறேன்.

ஒரு குடும்பத்தின் தலைவியாக இருந்து அமைதியான வாழ்க்கை வாழ வேண்டுமென விழைந்த எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. இன்று எல்லாக் குடும்பங்களுமே என்னுடைய அன்புக்குரிய குடும்பங்கள்தான்! ஒரு குழந்தைக்கு அன்புத் தாயாகவாவது வாழ்ந்து வாழ்வில் அமைதி காண விரும்பிய எனக்கு அந்த சுகங்கூட மறுக்கப்பட்டுவிட்டது. இன்று எல்லாக் குழந்தைகளுமே என்னுடைய குழந்தைகள் தான் என்ற எண்ணம் பிறந்துவிட்டது! என்னுடைய தொழிலுக்கும் இந்த இலட்சியத்திற்கும் மிகவும் பொருத்தமான உறவமைதி உண்டு காஞ்சி!

...பூமரங்கள் எல்லாமே கனி மரங்களாகும் வாய்ப்பைப் பெறுவதில்லையடி! அதனால் என்னடி? அழகும் மணமும் நிறைந்த புனிதமான மலர்களைப் புஷ்பித்துக் கொண்டு அழுக்கும் அசுசையும் அழகையும் நிறைந்த இந்த உலகில், தம்முடைய அழகாலும் மணத்தாலும் தாம் வாழும் சூழலை ஓரளவுக்காவது அழகுபடுத்திப் புனிதப்படுத்துவதற்கு இந்தப் பூமரங்களைத் தவிர வேறு யாருக்குத்தான் அதிக யோக்கியதையும், பாக்கியமும்

உண்டு சொல்லடி காஞ்சி!" என வசந்தி உணர்ச்சி பொங்கக் கேட்டபோது காஞ்சினாளுக்கு அவளைக் கையெடுத்துக் கும்பிட வேண்டும் போலத் தோன்றியது.

குரல் தழுதழுக்க "வசி!" எனக் கூப்பிட்டவள் "உன்னைப் பார்க்கையில் ரஷ்யாவின் புரட்சிக் காலத்தில் அன்றைய செம்மலர்ப் பெண்கள் ஆற்றிய சேவையைப் பற்றி எங்கோ வாசித்தது நினைவுக்கு வருகிறதடி!

சமுதாயத்திலே நிலவும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் குறைபாடுகளையும் அதற்கான காரணங்களையும் புரிந்துகொண்டால் மட்டும் போதாது. அந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் குறைபாடுகளையும் போக்குவதற்கும் களைவதற்கும் செயலாற்ற முயற்சிக்க வேண்டுமென முன்வந்த அந்த யுவதிகளும் இளைஞர்களும் தங்களுடைய இளமையின் வசந்தத்துக்கேயுரிய ஆசைகளையும் விருப்பங்களையும் மூட்டைகட்டி உயரே வைத்துவிட்டு மக்களின் துயர் துடைக்க வேண்டும் என்ற ஒரே இலட்சிய வேட்கையுடன் இளந்துறவிகளைப் போல தம் கடமையைத் தவமாய் முடித்தனராம்!

நீ உண்மையில் உயர்ந்தவளடி! உன் போன்றவர்களின் வழிகாட்டுதல் தான் இன்றைய எமது இளைஞர்கட்கும் யுவதிகட்கும் தேவை! ஆனால், நானே!... நீ அந்தச் செம்மலர்க் கன்னியரைப் போன்று தியாகப் பூக்களாய்ப் புஷ்பித்து அழகும் மணமும் பரப்புகின்றாய்!..... ஆனால், நானே விபசார விடுதிகளிலே எரியும் சிவப்பு விளக்குகளைப் போன்ற பூக்களையல்லவா புஷ்பித்து நிற்கிறேன்..." எனக் கூறிய காஞ்சினா விம்மி விம்மியழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

அவளை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்ட வசந்தி "காஞ்சி! இதென்னடி இது! நீயென்ன அவ்வளவு கேவலமாகவா ஆகிவிட்டாய்! முதற் காதலில் வஞ்சிக்கப்பட்ட நீ, இந்த ஆண் வர்க்கத்தையும் உனக்கு உரிய பருவத்தில்

வாழ்க்கை வழங்கத் தவறிய சமுதாயத்தையும் பழி தீர்ப்பதாக எண்ணிக் கொண்டல்லவா நடந்திருக்கிறாய்! இது உனக்கே தெரியாதடி! ஆனால், பழி தீர்ப்பவருஞ் சரி, பழி வாங்கப்படுபவருஞ் சரி என்றுமே நிம்மதி பெறுவதில்லை... நடந்ததையெல்லாம் ஒரு தூர்க் கனவு என்று மறந்து விடடி!.....உன்னுடைய குழந்தை உள்ளத்துக்கும், அற்புதமான அழகுக்கும் நிச்சயமாக நல்ல வாழ்க்கை கிட்டத்தான் போகின்றது!” என அவருடைய கன்னங்களில் வடிந்த நீரைத் துடைத்து ஆறுதல் கூறினான் வசந்தி.

சிவந்துபோன முகத்தோடு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த காஞ்சனா “மெல்ல மெல்லச் செத்துப் போவதற்கு ஏதோ ஒரு மருந்து இருக்கிறதாமே வசி! அதில் எனக்குக் கொஞ்சம் தாடி!” எனக் கம்மியகுரலில் கேட்டபோது “இதென்னடி விசர்க் கதை” என அவளைக் கடிந்து கொண்ட வசந்தி “வா போய்ப் படுப்பம்” எனக் காஞ்சனாவை அழைத்துச் சென்று தன்னுடன் படுக்கவைத்துக் கொண்டாள்.

வெகு நேரம் அவர்களிடையே அமைதி நிலவியது. காஞ்சனா தூங்கிவிட்டாள் போலும் என வசந்தி எண்ணியபோது திடீரென “வசி! என்னைப் பற்றி எல்லாமே செல்வராஜுக்குத் தெரியுமா?” என ஆவலுடன் மெல்லக் கேட்டாள் காஞ்சனா. “ஓ! நீயும் காதலிலே வஞ்சிக்கப்பட்டவள் என்பதை அறிந்தபோது அவர் மிகவும் கவலைப்பட்டார். அவருடைய கதைதான் உனக்குத் தெரியுமே!” என வசந்தி கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்ட காஞ்சனா மேற்கொண்டு எதுவுமே பேசாமல் படுத்துக்கொண்டாள்.

காஞ்சனா வசந்தியின் விடுதியில் ஒரு வாரம் தங்கி விட்டு செல்வராஜின் கடற்கரை இல்லத்துக்கு வந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்து விட்டிருந்தன.

ஒரு நாள் மாலை மணி ஐந்தரைக்கும் மேலாகி விட்டிருந்தது. காஞ்சனா முன் ஹோலில் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுடைய மடியில் அவள் அப்போது தான் படித்து முடித்திருந்த 'நிலக்கிளி' நாவல் கிடந்தது. அவளுடைய கண்களிரண்டும் நீரைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தன. கன்னத்தில் வழிந்த நீரைக்கூடத் துடைக்க மனமின்றி தன்னை மறந்தவளாய் எங்கோ ஒரு நினைவில் லயித்திருந்தாள் அவள்.

தோட்டத்து வாசலில் செல்வராஜ் எதுவோ அலுவலாகச் சென்றிருந்த கார் வந்து நின்று ஓசை கேட்டே அவள் தன்னிலைக்குத் திரும்பினாள்.

சட்டெனத் தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்து உள்ளே சமையலறையை நோக்கிச் சென்றாள் காஞ்சனா.

அங்கே சமையற்காரக் கிழவன் இராமு தேநீர் தயாரிக்க ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்தான்.

'இராமு நீ விடு, நான் ஐயாவுக்கு ரீ கலந்துகொண்டு போறன். நீ இரவுச் சமையலுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்...' என்று கூறிவிட்டு தேநீரைக் கலந்து கோப்பைகளில் எடுத்துச் சென்றாள் காஞ்சனா.

இராமுவுக்கு இந்த அம்மா வீட்டுக்கு வந்ததிலிருந்து ஒரே மகிழ்ச்சி. அவன் மனதில் அவன் ஏற்கனவே அசை போட்ட சில சந்தோஷமான எதிர்ப்பார்ப்புக்கள் மீண்டும் தலைதாக்கின.

இந்த அம்மா இங்கு வந்து தங்கிவிட்ட இந்த நாளேந்து நாட்களுக்குள்ள்தான் இந்த வீடும், அதன் சுற்றூடலும் எவ்

வளவு அழகும் புனிதமாகவும் ஆகிவிட்டன! இந்த அம்மாவின் கைபட்ட சமையலில்தான் எவ்வளவு சுவை! ஐயாகூட இப்போ எவ்வளவு கலகலப்பாய் இருக்கிறார்! என்று மகிழ்ந்தவனுக்கு சில நாட்களுக்கு முன் ஐயாவினுடைய கட்டிலைத் தட்டிப்போடுகையில் அவருடைய தலையணைக்குக் கீழே இருந்த ஒரு சின்னக் கைக்குட்டை ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

இந்த நாலைந்து நாட்களுக்குள் ஐயாவும் காஞ்சனா அம்மாவும் பழகிக் கொண்ட விதத்தைப் பார்க்கையில் இராமுவுக்குச் சிரிப்பாகக்கூட இருந்தது. இருவரும் ஒரு வருக்கொருவர் மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டு அதை எப்படித் தெரிவிப்பது என்று தெரியாமல் விழிக்கிறார்களே, அதுதான் அவர்களுடைய கண்களில் எழுதி ஒட்டியிருக்கிறதே! என்று ஆதங்கப் பட்டுக்கொண்டான் இராமு.

காஞ்சனா தேநீருடன் ஹோலுக்குச் செல்வதற்குள் செல்வராஜ் வந்து தன்னுடைய நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

காஞ்சனாவிடமிருந்து தேநீர்க்கோப்பையை செல்வராஜ் நன்றியுடன் வாங்கிக் கொண்டபோது அவனுடைய நெஞ்சமும் மாலைப் பொன்னொளியில் பொற்சிலையாய்த் தோற்றிய காஞ்சனாவின் அழகத்தனையும் வாங்கிக் கொண்டது.

அருகே அமர்ந்துகொண்ட காஞ்சனா அவனைப்பார்த்து அமைதியாக அழகாகச் சிரித்தாள்.

அப்போது அவருடைய விழிகளைக் கவனித்த செல்வராஜ் 'ஆமாம் பிஸ் காஞ்சனா! மத்தியானம் நீங்கள் படுக்க களில்லையா? உங்களுடைய விழிகள் சிவந்து கிடக்கின்றனவே?...ஏன் இங்கு வசதி போதவில்லையா?' என மிகவும் அக்கறையுடன் விசாரித்தான்.

'ஓ! நோ! உங்களுடைய ஷெல்பில் இருந்த 'நிலக்கிவி' நா வலைப்படிக்க எடுத்தேன். பின்பு அதைப்படித்து முடிக்க

காமல் கீழே வைக்கவே முடியவில்லை. படித்து முடித்த பின்பும் கதாநாயகி பதஞ்சலியை நினைத்து வெகுநேரம் அழுது கொண்டிருந்தேன்! காஞ்சன குழந்தையாய்ச் சிரித்தாள்.

‘அப்படியா! பதஞ்சலிக்காக நீங்கள் கதையின் நடுவில் அழுதிருந்தாலும் முடிவில் அவளுக்காக நீங்கள் சந்தோஷப்பட்டிருக்க வேண்டுமல்லவா?’ என வினவிய செல்வராஜ் தொடர்ந்து ‘எதைத்தான் பதஞ்சலி இழந்தபோதும் இறுதியில் அவள் மீண்டும் பழையபதஞ்சலியாக மாறிவிட்டாளே! எதற்கும் மனந்தானே காரணம்? இல்லையா மிஸ் காஞ்சன?’ எனக் கேட்டான்.

அவனுடைய கண்களுக்குக் காஞ்சனாகூட பதஞ்சலியைப் போல் ஒரு கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தையைப் போலவே தோன்றினான்.

‘வெளியுலகம் தெரியாததாலும், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாகவும் பிற ஆடவனொருவனிடம் தன்னை இழக்க நேர்ந்த பதஞ்சலியைப் பற்றி இவர் இவ்வளவு பரிவுடன் பேசுகிறாரே! ஆண்களையே பழிவாங்குவதாக எண்ணிக் கொண்டு என்னையே சிதைத்துக் கொண்ட எனக்காகவும் இவருடைய இதயம் இரங்குமா?’

காஞ்சியின் நெஞ்சு கேட்டுக் கொண்டது. அந்த ஏக்கம் அவளுடைய விழிகளில் ஒரு அற்புத பாவமாக பரிணமித்தது.

‘இந்த ‘நிலக்கிளி’ நாவலில் உங்களுக்குப் பிடித்த பாத்திரம் எது மிஸ்டர் செல்வராஜ்’ ஆவலுடன் கேட்டாள் காஞ்சன.

‘எனக்கா? என்னை மிகவும் கவர்ந்த பாத்திரம் பதஞ்சலியின் கணவன் கதிராமன் தான். கதாசிரியர் கதிராமனுக்குப் பதஞ்சலியின் தவறு தெரியுமோ தெரியவில்லையோ எனக் கோடி காட்டாவிட்டாலும் அவன்சகலதையும் அமைதியாக இருந்து புரிந்து கொள்ளக் கூடியவன் என்றே நான் கருதுகிறேன். அப்படியான கதிராமன்

பதஞ்சலியை எந்த நிலையிலும் கூட வாஞ்சையுடன் நேசிக்கத் தவறவில்லை. அவளை அவன் அவளுக்காகவே நேசித்தான். நிலக்கிளி தனது சொந்த வாழ்க்கை வட்டத்தை விட்டு வெளியே பறந்து சிறகொடிந்து திரும்பிய போதும் அவன் நிலையான அன்பு செலுத்தும் கதிராமனாகவே இருந்தான் அல்லவா? அவனுடைய அந்த அற்புதப் பண்பினால் அல்லவா பதஞ்சலி மறுபடியும் பழைய பதஞ்சலி பாக முடிந்தது. அந்தப் பரிசுத்தமான பண்புக்காகவே நான் கதிராமனைப் போற்றுகிறேன் மிஸ் காஞ்சனா?

எந்தப் பிசிறுமில்லாமல் அவனுடைய குரல் கணீரென ஒலித்தது. அவனுடைய இதயம் தன் எதிரேயிருந்த காஞ்சனாவையே வளைய வந்தது. விழிகள் மட்டும் அலைபாயும் கடலில் பதிந்திருந்தன.

காஞ்சனாவும் மௌனமாகக் கடலையே பார்த்திருந்தாள். அந்திவானம் கடலில் தங்கத்தையும் குங்குமத்தையும் உருக்கி வார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் இருவருடைய இதயங்களும் ஒரே விஷயத்தையிட்டு ஒரே ரீதியில் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

'வாழ்க்கையில் தவறிவிட்ட என்னை இவருடைய இதயம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

'மானெனத் துள்ளி விளையாடும் இந்த கந்தர்வக் கன்னி இந்தக் காலிழந்தவனுடன் தன் வாழ்வைப் பிணைத்துக் கொள்வாளா?

'நடக்கவே நடக்காது' என்ற ஒரே பதில் தான் அந்த இரண்டு இளநெஞ்சங்களிலும் எதிரொலித்தது.

அதன் பின் அவர்கள் எதையெதையோ பேசிக்கொண்டாலும் சம்பாஷணையிற் சுவைகூடவில்லை. நேரம் தன்பாட்டிற்கு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இரவு உணவுக்காக இருவரும் அமர்ந்த போதும் ஏதோ ஒரு கனதியான உணர்வு அவர்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருந்தது. காஞ்சனா ஏதோ சாப்பிட்டதாகப் பெயர் பண்ணிக் கொண்டு தன்னுடைய அறைக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

நிலவு காலித்து வெகு நேரமாகிய பின்னரே செல்வராஜ் எழுந்து தன் கட்டைகளை ஊன்றியவாறே தன் அறைக்குச் சென்றான்.

அவனுடைய மனமும் மிகவும் கனத்திருந்தது.

தன்னுடைய அறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்ட காஞ்சனாவின் இதயம் வெந்து கொண்டிருந்தது. பதஞ்சலியை எந்த நிலையிலும் நேசித்த கதிராமனைப் போல் செல்வராஜும் என்னை ஏற்றுக் கொள்வாரோ...? அவருடைய இதயம் அதைக் கூறுவது அவருடைய விழிகளில் தெரிகின்றதல்லவா...? அவர் தான் எவ்வளவு உத்தமர்! இப்படிப்பட்ட ஒருவருக்கு என்னைப் போன்ற ஒரு மனைவியா?

அவளுடைய நெஞ்சு பற்றியெரிந்தது. தலைக்த இரத்தம் குப்பென்று பாய்வது போன்ற ஒரு உணர்வு!

'நான் எதற்காகத்தான் இந்த உலகில் வாழ வேண்டும்?'

அன்று வசந்தியின் வீட்டிலே ஏற்பட்டது போன்ற தொரு வெறி... சுவரில் தலையை மோதி உடைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போவொரு ஆவேசம் அவளை உந்தியது.

தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து கடலைப் பார்த்திருந்த ஜன்னலோடு ஒட்டி நின்று கொண்டாள் காஞ்சனா.

கல்பகோடி காலமாக அலையெறிந்து அரற்றிக்கொண்டிருக்கும் கருங்கடல், அன்றும் ஒவென்று இரைந்து கொண்டிருந்தது. நிலவை நோக்கி ஆர்ப்பரித்து எழுந்த கடலைகள் மடிந்து விழுந்து கரைந்து கொண்டிருந்தன.

கடலின் குரலுக்குக் காதுகொடுத்த வண்ணமே நின்ற காஞ்சனாவுக்கு கடலன்னை, தன்னை 'வாம்மா வா எனது மடியின் மேல் வந்து விடு. உன்னைப் போன்று அமைதியிழந்த எத்தனை ஆயிரம் பிள்ளைகள் என் மடியில் நிம்மதியைப் பெற்றனர். வாம்மா வா. வந்துவிடு!' என்று அழைப்பது போலிருந்தது.

காஞ்சனா அப்படியே வெகுநேரம் வரை நின்றிருந்தாள். ஆனால், அந்த அலையோசை மட்டும் மந்திரம் செபிப்பது போல அவளுடைய மனதில் அந்த எண்ணத்தை மெல்ல மெல்ல வலுவடையச் செய்து கொண்டிருந்தது. மகுடிக்கு மயங்கும் நாகம் போலக் கணத்துக்குக் கணம் அந்தக் குரலுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள் காஞ்சனா.

அமைதியற்ற மனதுடன் படுத்துக் கொண்ட செல்வராஜ் திடீரென்று விழிப்புக் கண்டு எழுந்த போது மேசையிலிருந்த மணிக்கூட்டின் ரேடியம் பூசிய முடிகள், மணியின்னிரெண்டைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

எதுவோ ஒரு எண்ணத்தில் அவனுடைய மனம் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டது. எதற்காகவென்று அவனுக்கே புரியவில்லை. ஊன்றுகோல்களை எடுத்துக்கொண்டு கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தவனுடைய கண்ணில் காஞ்சனாவின் அறை தென்பட்டது.

அங்கே கதவுகள் திறந்து கிடந்தன. விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. காஞ்சனாவை அங்கே காணவில்லை. அவள் இந்த நேரத்தில் எங்கே போயிருப்பாள்? பரபரப்புடன் அவன் ஹோலைக் கடந்து வாசலுக்கு வந்துபார்த்த போது, காஞ்சனா அங்கே கடலோரமாக உயர்ந்து நின்ற ஒரு பாறை மேல் நின்று கொண்டிருப்பது நிலவில் தெரிந்தது. காற்று ஹோவென்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் காற்றில் அவளுடைய நீளமான கருங்கூந்தல் கலைந்து பறந்து கொண்டிருந்தது. 'கடவுளே! அந்த இடத்திலே கடல் அதிகம் ஆழமல்லவா? தற்செயலாகக் காஞ்சனா தவறி விழுந்து விட்டால்...?' அவனுடைய நெஞ்சு படபடத்தது. ஊன்று கோல்களை அவசரகதியில் ஊன்றியவாறே தாவித் தாவிச் சென்றான் செல்வராஜ்.

'காஞ்சனா..... காஞ்சி...' அவனுடைய குரல் அந்தக் கடலோசையில் கரைந்ததே தவிரக் காஞ்சனாவுக்குக்கேட்கவில்லை.

மணலில் புதையும் கட்டைகளை எடுத்து நடப்பது செல்வராஜுக்கு மிகவும் சிரமமாகவிருந்தது. உடல்வியர்த்துக்கொட்டியது. அவனுடைய இதயம் அவளுக்காக ஓலமிட்டது.

கடலையே வெறித்து நோக்கி நின்ற காஞ்சனா 'காஞ்சி' என்று ஒரு அலறல் கேட்டுச் சட்டென குரல் வந்த திக்கை நோக்கித் திரும்பினாள்.

அங்கே பாறையின் மேல் ஊன்றுகோலுடன் ஏறி மேலே வர முயன்ற செல்வராஜ், ஊன்றுகோல் சறுக்கி விடவே தடுமாறி விழுந்து கொண்டிருந்தான்.

'செல்வராஜ்...' என அலறிக்கொண்டே ஓடிப் போய் அவனை அவள் அணைத்துத் தூக்கிக் கொண்டாள். 'காஞ்சி ஏன்...? ஏன்...' என்பதைத் தவிர வேறொன்றையுமே கேட்க முடியாமல் அவனுக்கு மூச்சிரைத்தது.

நிலவிலே கலங்கிப் பளபளத்த அவனுடைய விழிகளையும் முகத்தில் தெரிந்த பாவத்தையும் நன்கு உணர்ந்து கொண்ட காஞ்சனா, 'இல்லை... இல்லை... நான் சாகமாட்டேன்' என்றவாறே அவனைத் தன் நெஞ்சோடு சேர்த்துக் கொண்டாள்.

அவளுடைய விழிகளில் பொங்கிப் பிரவகித்த கண்ணீர் செல்வராஜின் கன்னங்களை நீராட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மேலே நீல வானில் நட்சத்திரங்கள் கண் சிமிட்டிக் கொண்டன.

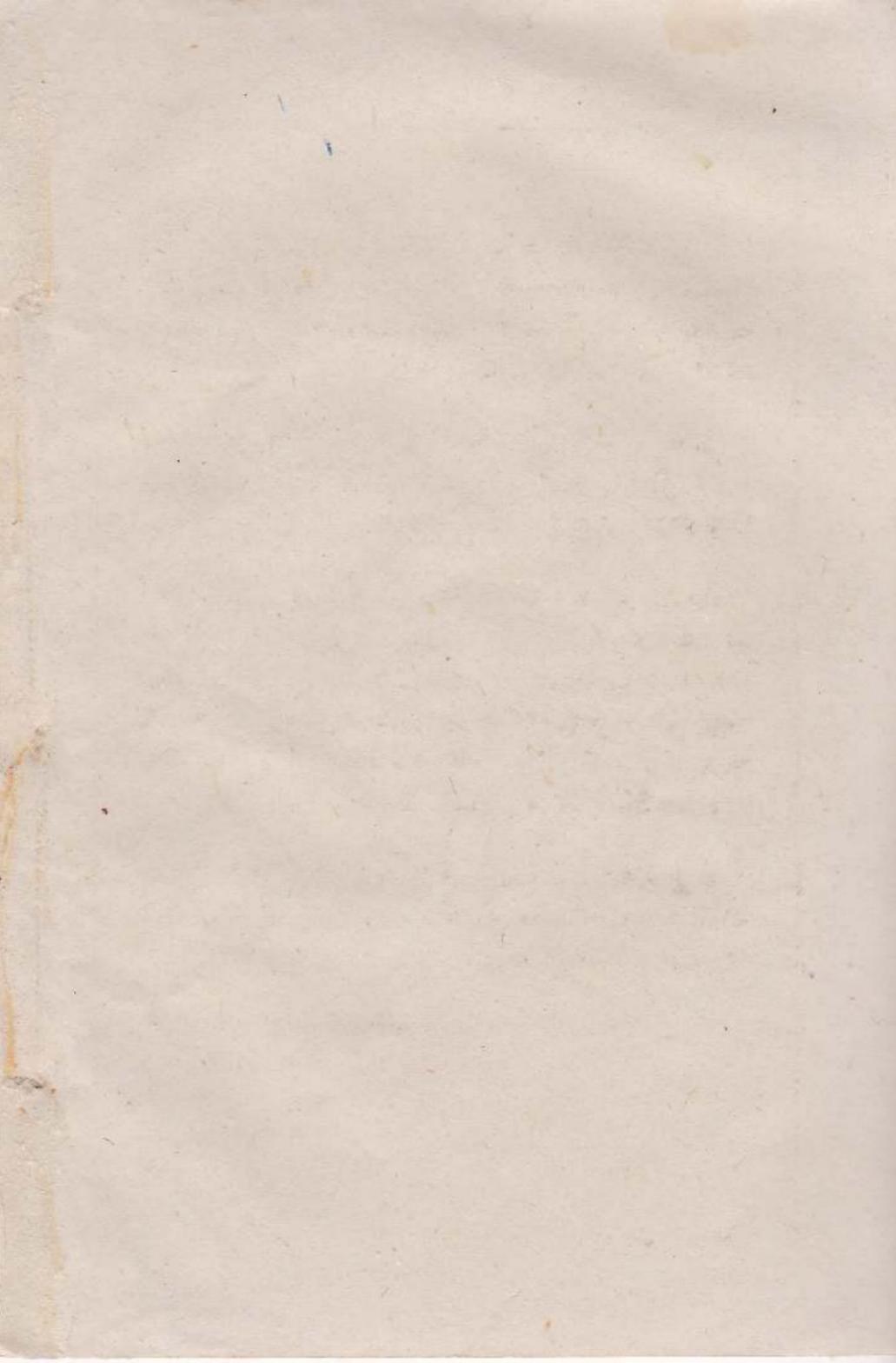
ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் 'குடும்ப நூல் நிலையத்தை' ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள் வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இனாமாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப்பரிசுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனாமாக நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவதில் சிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

கல்யாணச் சந்தையில் ஒரு பெண்
 விலை போகக் காத்திருந்தாள்.
 காத்திருந்தவளுக்கு கிடைத்தவன்
 புதுமையானவன். கல்யாணத்தின்
 பின்னும் அவளைக் காத்திருக்க
 வைத்து விட்டான்!
 எதிர்பார்ப்புகள் என்றுமே
 எதிர்பார்ப்புகளாகவும்,
 ஏமாற்றங்களே
 என்றும் நிதர்சனமாகவும்
 இருந்துவிட்டால் . . . . ?

கதை கூறுபவர் :
 ஈழத்தின் தலைசிறந்த நாவலாசிரியர்
 அ. பாலமனோகரன்

வீரகேசரி பிரசுரம்: 57

அட்டைப்படம்: மொரூயஸ்